

**ONTWERP VAN DECREET TOT WIJZIGING VAN HET DECREET VAN 27
MAART 2009 BETREFFENDE RADIO-OMROEP EN TELEVISIE, WAT
BETREFT DE GEDEELTELIJKE OMZETTING VAN RICHTLIJN (EU)
2018/1808 VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN 14
NOVEMBER 2018 TOT WIJZIGING VAN RICHTLIJN 2010/13/EU
BETREFFENDE DE COÖRDINATIE VAN BEPAALDE WETTELIJKE EN
BESTUURSRECHTELIJKE BEPALINGEN IN DE LIDSTATEN INZAKE HET
AANBIEDEN VAN AUDIOVISUELE MEDIADIENSTEN (RICHTLIJN
AUDIOVISUELE MEDIADIENSTEN) IN HET LICHT VAN EEN
VERANDERENDE MARKTSITUATIE**

Samenvatting

Met voorliggend ontwerpdecreet wordt Richtlijn (EU) 2018/1808 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot wijziging van Richtlijn 2010/13/EU betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten) in het licht van een veranderende marktsituatie, omgezet (hierna: AVMD2018). AVMD2018 heeft impact op verschillende bepalingen in het Mediadecreet en de bijhorende uitvoeringsbesluiten. Door AVMD2018 zullen lineaire en niet-lineaire televisie meer op gelijke voet concurreren met elkaar. AVMD2018 voert ook nieuwe regels in voor videoplatformdiensten die kijkers, en in het bijzonder minderjarigen, beter moeten beschermen tegen gewelddadige, schadelijke en haatzaaiende inhoud.

Naast de omzetting van deze richtlijn bevat dit ontwerpdecreet nog een aantal andere wijzigingen van het Mediadecreet.

MEMORIE VAN TOELICHTING

I. ALGEMENE TOELICHTING

A. Situering

1. Via voorliggend ontwerp van decreet wordt Richtlijn (EU) 2018/1808 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot wijziging van Richtlijn 2010/13/EU betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten) in het licht van een veranderende marktsituatie (hierna: AVMD2018) omgezet in het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie (hierna: Mediadecreet). Daarnaast worden er nog een aantal wijzigingen in het Mediadecreet aangebracht, die losstaan van de omzetting van AVMD2018. Voorgaande doet geen afbreuk aan het voornemen van de Vlaamse regering om het Mediadecreet tijdens de komende legislatuur op andere punten te wijzigen (vb. Stimulering van de audiovisuele sector door de dienstenverdelers en de niet-lineaire televisieomroeporganisaties).
2. In het Regeerakkoord van de Vlaamse Regering 2019 – 2024 is volgende passage terug te vinden:

“We zetten de aangepaste Europese richtlijn Audiovisuele Mediadiensten op een correcte en redelijke manier om. We willen het principe van gelijk speelveld

voor lokale en internationale spelers gerespecteerd zien en zorgen zo ook voor een eerlijke concurrentie met de internationale mediaspelers."

3. In de beleidsnota media 2019-2024 zijn volgende passages terug te vinden onder SD A.3. "Optimaliseren van kader en instrumenten voor mediabeleid" / OD A.3.2. "Inzetten op een kwalitatief, toekomstbestendig en helder regelgevend kader rond media":

"De richtlijn audiovisuele mediadiensten (AVMD-richtlijn) is het Europese regelgevend kader voor het aanbieden van televisiediensten. De officiële gecoördineerde versie dateert van 2010. De richtlijn werd eind 2018 grondig gewijzigd (AVMD2018).

De AVMD2018 heeft impact op verschillende bepalingen in het mediadecreet en de bijhorende uitvoeringsbesluiten. Ik zal de AVMD2018 op een redelijke en correcte manier omzetten, waardoor het principe van gelijk speelveld voor lokale en internationale spelers gerespecteerd wordt en waardoor er een eerlijke concurrentie mogelijk is met internationale mediaspelers.

Door de AVMD2018 zullen traditionele televisie en nieuwe diensten zoals uitzendingen op aanvraag meer op gelijke voet concurreren met elkaar. Ook zullen de nieuwe regels voor videoplatforms ervoor zorgen dat kijkers, met name minderjarigen, beter worden beschermd tegen gewelddadige en schadelijke inhoud en haat zaaiende uitlatingen."

B. Inhoud

Probleemstelling en omgevingsanalyse

4. Zoals overwegende 1 van AVMD2018 terecht stelt, is de markt voor audiovisuele mediadiensten snel en significant veranderd als gevolg van de toenemende convergentie van televisie- en internetdiensten. Door technische ontwikkelingen zijn nieuwe types diensten en gebruikerservaringen mogelijk geworden. Kijkgewoontes zijn aanzienlijk veranderd. Het televisiescherm blijft een belangrijk toestel voor het delen van audiovisuele ervaringen, maar veel kijkers zijn overgestapt op andere, draagbare toestellen waarop zij audiovisuele inhoud bekijken. Traditionele televisie-inhoud neemt nog steeds een belangrijk deel van de gemiddelde dagelijkse kijktijd voor zijn rekening. Nieuwe types inhoud, zoals videoclips of door gebruikers gegenereerde inhoud, zijn echter steeds belangrijker geworden, en nieuwe spelers, waaronder aanbieders van diensten voor video-op-aanvraag en van videoplatformdiensten, zijn intussen gevestigde waarden.
5. Door deze convergentie van media is een gemoderniseerd rechtskader nodig. Daarom was het nodig dat richtlijn 2010/13/EU betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (hierna: AVMD2010) werd gemoderniseerd. Dat is gebeurd door AVMD2018. AVMD2010, zoals gewijzigd door AVMD2018 blijft gebaseerd op minimale harmonisatie.
6. AVMD2018 wilt een gelijk speelveld in het audiovisuele medialandschap bewerkstelligen, alsook een afdoende bescherming van de mediagebruikers.
7. Zo wordt in AVMD2018 onder meer het onderscheid tussen de regels voor lineaire en niet lineaire audiovisuele mediadiensten gedeeltelijk weggewerkt. Dat is onder meer het geval bij de regels ter bescherming van minderjarigen tegen ongeschikte of schadelijke inhoud, en bij de samenwerkingsprocedures (uitzonderings- en omzeilingsprocedure).

8. Het toepassingsgebied van de richtlijn wordt uitgebreid naar videoplatformdiensten. Met betrekking tot de maatregelen ter bescherming van minderjarigen tegen ongeschikte of schadelijke inhoud verstrengen de door de televisieomroeporganisaties te nemen maatregelen.
9. De kwantitatieve reclameregels worden flexibeler. Richtlijn 2007/65/EG van het Europees Parlement en de Raad van 11 december 2007 tot wijziging van Richtlijn 89/552/EEG van de Raad betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake de uitoefening van televisieomroepactiviteiten (hierna: AVMD2007) heeft de krijtlijnen uiteengezet van de economische leefbaarheid van de aanbieders van audiovisuele mediadiensten – en bij van uitbreiding de hele audiovisuele sector. AVMD2010 is de gecoördineerde versie van de richtlijnen van 1989 en 2007. De vierde overwegende van AVMD2010 verwijst naar de noodzaak van een aangepast wettelijk kader, zodat rekening kan worden gehouden met *“technologische ontwikkelingen op businessmodellen, in het bijzonder de financiering van commerciële omroep, en moet worden gezorgd voor optimale concurrentievoorwaarden en rechtszekerheid voor (...) Europese mediabedrijven en -diensten (...)”*. In het licht daarvan werd er beslist om de reclameregels te liberaliseren en productplaatsing toe te staan. Bij de omzetting in het Mediadecreet van AVMD2007 werd die doelstelling ook als uitgangspunt genomen. Aangezien dit jammer genoeg in de praktijk niet leidde tot de vooropgestelde versoepeling blijft een van de doelstellingen van AVMD2010, zoals gewijzigd door AVMD2018, nog steeds de liberalisering van de regels voor commerciële communicatie. Overwegende 32 van AVMD2018 stelt het als volgt: *“De markt voor televisieomroepdiensten heeft een ontwikkeling doorgemaakt en er is derhalve behoefte aan meer flexibiliteit met betrekking tot audiovisuele commerciële communicatie, met name wat betreft kwantitatieve voorschriften voor lineaire audiovisuele mediadiensten en productplaatsing. De opkomst van nieuwe diensten, waaronder diensten zonder reclame, heeft ertoe geleid dat de kijkers meer keuze hebben en gemakkelijker op alternatieve aanbiedingen kunnen overstappen”*. Deze ontwikkeling zorgt voor druk op de reclame-inkomsten van lineaire televisiediensten. Eenzelfde vaststelling wordt gedaan in overwegende 33 van AVMD2018 over productplaatsing: *“De liberalisering van productplaatsing heeft niet geleid tot het verwachte gebruik van deze vorm van audiovisuele commerciële communicatie”*. Het is zeker niet de bedoeling dat die flexibilisering en liberalisering zou leiden tot schermvervuiling zoals in de Verenigde Staten, maar het is wel absoluut noodzakelijk dat de betrokken spelers de mogelijkheid krijgen om de flexibiliteit die gecreëerd wordt te benutten zodat adverteerders geïnteresseerd zijn om te blijven adverteren. Het principe van liberalisering/flexibilisering/versoepeling is dus ook het uitgangspunt van dit ontwerpdecreet. Bijgevolg moet bij de toepassing en interpretatie van het Mediadecreet dit principe van liberalisering/flexibilisering/versoepeling steeds vooropgesteld worden.
10. In het kader van deze flexibilisering worden er ook mogelijkheden gecreëerd om een aantal zaken, o.a. commerciële communicatie, te regelen via co- of zelfregulering. Dit ontwerpdecreet gaat hier ten dele op in door de inhoudelijke bepalingen die in 2009 uit de code voor reclame en sponsoring werden overgenomen in het Mediadecreet nu uit het Mediadecreet te schrappen. De basisbepalingen inzake commerciële communicatie zoals opgenomen in AVMD2010, zoals gewijzigd door AVMD2018 blijven behouden eveneens als de bepalingen over commerciële communicatie in verband met kinderen en minderjarigen. Hiermee komt dit ontwerpdecreet tegemoet aan de adviezen van de Sectorraad Media van 14 juli 2008 en 17 september 2008 over het ontwerpdecreet dat zou leiden tot het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie.

11. AVMD2018 versterkt de onafhankelijkheid van de reguleringsinstanties voor de audiovisuele sector, zoals de Vlaamse Regulator voor de Media. In het Commissievoorstel dat heeft geleid tot AVMD2018 stond hierover het volgende: *"Dit is een belangrijke noviteit, aangezien de reguleringsinstanties voor de audiovisuele sector een sleutelrol spelen bij het vormgeven en in stand houden van de interne markt. Bovendien is dit van groot belang voor het waarborgen van [de] het pluralisme van de media."* AVMD2018 stelt dat onafhankelijkheid cruciaal is om te waarborgen dat de besluiten van nationale regulerende instanties of organen onpartijdig zijn. Daarnaast wordt door AVMD2018 de rol van de Europese groep van regelgevende instanties voor audiovisuele mediadiensten (ERGA) versterkt, doordat de groep meer taken krijgt ten aanzien van het verstrekken van advies en ondersteuning aan de Europese Commissie op het gebied van samenhangende tenuitvoerlegging van de richtlijn in alle lidstaten.

Beleidsmaatregelen en doelstelling

12. De omzetting van AVMD2018 heeft gevolgen voor verschillende bepalingen in het Mediadecreet. Meer specifiek zijn dit de algemene bepalingen en definities (artikelen 2 en 3 van het ontwerpdecreet), het verbod op aanzetten tot geweld of haat (artikel 4 van het ontwerpdecreet), informatieverplichtingen voor omroeporganisaties (artikel 5 van het ontwerpdecreet), de uitzonderingsprocedure waarin kan worden afgeweken van het vrij verkeer van omroepdiensten (artikelen 6, 8, 32, 50 en 51 van het ontwerpdecreet), de bescherming van minderjarigen (artikelen 7 en 8 van het ontwerpdecreet), commerciële communicatie waaronder ook televisiereclame, sponsoring en productplaatsing (artikelen 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20 en 21 van het ontwerpdecreet), regels met betrekking tot het bepalen van de bevoegde lidstaat en informatie-uitwisseling hierover met de Europese Commissie en andere lidstaten van de Europese Unie (artikelen 24, 28, 31, 48, 49 en 50 van het ontwerpdecreet), toegankelijkheid van televisiediensten voor personen met een handicap (artikelen 25 en 26 van het ontwerpdecreet), televisiediensten van algemeen belang (artikel 27 van het ontwerpdecreet), nieuwe bepalingen voor videoplatformdiensten (artikelen 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40 en 41 van het ontwerpdecreet), signaalintegriteit (artikel 42 van het ontwerpdecreet), en de Vlaamse Regulator voor de Media (artikelen 28, 31, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53 en 54 van het ontwerpdecreet).
13. Naast dit omzettingsdecreet zullen er ook nog uitvoeringsbesluiten moeten worden gewijzigd of worden aangenomen.
14. Niet alle artikelen van AVMD2010 die door AVMD2018 werden gewijzigd of toegevoegd zullen worden omgezet in het Mediadecreet met voorliggend ontwerpdecreet. Sommige artikelen richten zich immers niet tot de lidstaten maar zijn bijvoorbeeld gericht tot de Europese Commissie.
15. Andere bepalingen van AVMD2018 zijn niet dwingend van aard. De lidstaten kunnen ze desgewenst omzetten, maar ze zijn daartoe niet verplicht. Een voorbeeld van dergelijke facultatieve bepaling is het nieuwe artikel 5, lid 2 van AVMD2010 dat werd ingevoegd door AVMD2018 ("Lidstaten kunnen wetgevingsmaatregelen aannemen die erin voorzien dat onder hun bevoegdheid vallende aanbieders van mediadiensten, naast de in lid 1 genoemde informatie, informatie ter beschikking te stellen over hun eigendomsstructuur [...]". Lid 1 van artikel 5 moet worden omgezet, lid 2 mag worden omgezet. Dit ontwerpdecreet zet artikel 5, lid 2, AVMD2010, zoals ingevoegd door AVMD2018 niet om omdat informatie over de eigendomsstructuur van een omroeporganisatie ook via andere wegen kan worden verkregen.

16. Nog andere bepalingen zullen niet worden omgezet omdat het Mediadecreet nu al voldoet aan AVMD2010, zoals gewijzigd door AVMD2018. Artikel 79, §2, van het Mediadecreet (afzonderlijke reclamespot) beantwoordt al aan de bepalingen van artikel 19, lid 2 AVMD2010, zoals gewijzigd door AVMD2018. Dat is ook het geval voor de meeste bepalingen in de artikelen 30 en 30bis van AVMD2010, zoals gewijzigd door AVMD2018 (bepalingen over de regulerende instanties en organen van de lidstaten): de Vlaamse Regulator voor de Media voldoet al aan de meeste voorwaarden inzake onpartijdigheid en onafhankelijkheid, vermeld in de nieuwe artikelen 30 en 30bis. Dat is ook het geval voor artikel 33bis, lid 1) van AVMD2010, toegevoegd door AVMD2018 ("De lidstaten bevorderen en nemen maatregelen voor het ontwikkelen van de mediageletterdheid.") aangezien de Vlaamse Gemeenschap reeds erg inzet op mediawijsheid. Het Kenniscentrum Mediawijsheid, beter gekend als Mediawijs, kan hier als voorbeeld gegeven worden. Mediawijs werd begin 2013 door de Vlaamse overheid opgericht binnen iMinds (nu opgegaan in imec) met als opdracht de kennisopbouw en -deling bij organisaties en werkers in het brede veld van digitale en mediawijsheid te stimuleren. Mediawijs biedt ook praktijkondersteuning en werkt aan praktijkontwikkeling. Daarnaast stimuleert en ondersteunt het digitaal en mediawijs gedrag bij de burger. Voor het uitvoeren van haar opdracht werkt Mediawijs actief samen met de relevante stakeholders uit de overheid, het veld en de private sector en bevordert het centrum de dialoog en samenwerking tussen die stakeholders. De activiteiten van Mediawijs kaderen binnen het beleid van de Vlaamse minister van Media om te werken aan het verhogen van de digitale en mediawijsheidscompetenties van de Vlaamse burger, zodat deze maximaal mee kan in de snel veranderende internationale digitale en mediaomgeving. Het doel is om de Vlaamse burger actief en kritisch te leren omgaan met de media en ICT van vandaag en tegelijkertijd voor te bereiden op de nieuwe media en ICT van morgen. Mediawijs is en blijft de structurele partner van de Vlaamse overheid in het kader van mediawijsheid. Mediawijsheid zit ook vervat in de eindtermen van het onderwijs.
17. Artikel 13 van AVMD2010 dat grondig werd gewijzigd door AVMD2018, wordt ook niet omgezet via voorliggend ontwerpdecreet. De verplichtingen voor niet-lineaire televisieomroeporganisaties om te investeren in Vlaamse producties en om de nodige aandacht te geven aan Vlaamse producties werden immers reeds omgezet door:
- artikel 13 van het decreet van 29 juni 2018 houdende wijziging van diverse bepalingen van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie (Belgisch Staatsblad van 26 juli 2018);
  - artikel 4 en artikel 5 van het decreet van 22 maart 2019 houdende wijziging van artikel 18, 19, 157, 184/1 en 218 van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie (Belgisch Staatsblad van 12 april 2019);
  - het besluit van de Vlaamse Regering van 1 februari 2019 betreffende de deelname van de particuliere niet-lineaire televisieomroeporganisaties aan de productie van Vlaamse audiovisuele werken (Belgisch Staatsblad van 18 maart 2019);
  - het decreet van 26 april 2019 houdende bekrachtiging van het besluit van de Vlaamse Regering van 1 februari 2019 betreffende de deelname van de particuliere niet-lineaire televisieomroeporganisaties aan de productie van Vlaamse audiovisuele werken (Belgisch Staatsblad van 20 mei 2019).
18. Ook artikel 23, lid 1 van AVMD2010, zoals gewijzigd door artikel 1, lid 21, van AVMD2018, wordt niet omgezet met dit ontwerpdecreet. De versoepeling van de kwantitatieve regels voor televisiereclame werd immers reeds omgezet door het decreet van 8 mei 2020 tot wijziging van artikel 81 van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie, wat het aandeel

televisiereclame- en telewinkelspots betreft dat de paragrafen 2 en 3 van artikel 81 van het Mediadecreet wijzigde.

19. Tot slot bevat voorliggend ontwerpdecreet een aantal bepalingen die losstaan van de omzetting van AVMD2018. Artikel 45 van het ontwerpdecreet is een wetgevingstechnische aanpassing die de leesbaarheid van artikel 187 van het Mediadecreet vergemakkelijkt. Artikel 22, 23, 29 en 30 van het ontwerpdecreet bevatten een wijziging van het Mediadecreet om te garanderen dat het Mediadecreet geen strengere vereisten oplegt dan wat bepaald is in het Wetboek van economisch recht voor aanbieders van omroepdiensten waarvoor een aanmelding bij de Vlaamse Regulator voor de Media voldoende is.

Impactanalyse

Maatschappelijke impact: kinderen, jongeren en minderjarigen.

20. Artikel 4 van het decreet van 20 januari 2012 houdende het voeren van een vernieuwd jeugd- en kinderrechtenbeleid stelt het volgende: "*Bij elk ontwerp van decreet dat wordt ingediend bij het Vlaams Parlement, wordt een kind- en jongereneffectrapport, afgekort JoKER, gevoegd, als de voorgenomen beslissing het belang van personen jonger dan vijftientig jaar rechtstreeks raakt*". In uitvoering van deze bepaling werd voor dit dossier een JoKER opgemaakt en als bijlage toegevoegd. Uit de JoKeR blijkt dat kinderen, jongeren en minderjarigen meteen kunnen genieten van een maximale evenredige bescherming tegen ongeschikte of schadelijke inhoud. Zo zullen zij onder meer beschermd worden tegen ongeschikte inhoud die circuleert op videoplatformdiensten, en tegen bepaalde vormen van commerciële communicatie. Kinderen met een handicap kunnen meteen een beroep doen op de nieuwe voorschriften inzake toegankelijkheid van televisiediensten.
21. Het onderscheid tussen de regels voor lineaire en niet lineaire televisiediensten wordt met dit decreet gedeeltelijk weggewerkt. Dat is onder meer het geval bij de regels ter bescherming van minderjarigen tegen ongeschikte of schadelijke inhoud.
22. Voor televisiediensten kan met dit decreet in een aantal gevallen worden afgeweken van het vrije dienstenverkeer zoals dat geldt in de Europese Unie. Een van die afwijkingen betreft de bescherming van minderjarigen.
23. Verschillende regels over commerciële communicatie worden met dit decreet uit het Mediadecreet geschrapt omdat er zelfregulerende codes zijn die gelijkaardige verplichtingen voor commerciële communicatie inhouden. Van dit uitgangspunt werd afgeweken wat de regels over commerciële communicatie in verband met kinderen en minderjarigen betreft. Die regels blijven in het Mediadecreet behouden. Er bestaan immers wel zelfregulerende initiatieven in het kader van commerciële communicatie naar kinderen. De Belgian Pledge, bijvoorbeeld, is een zelfregulerend initiatief waarmee de voedingssector sinds 2012 haar engagement opneemt voor verantwoorde reclame gericht naar kinderen jonger dan 12 jaar. De Belgian Pledge laat enkel marketing en reclame toe naar kinderen jonger dan 12 jaar voor voedingsproducten die voldoen aan specifieke voedingskundige criteria. Op deze manier wil de Belgian Pledge kinderen en ouders helpen om keuzes te maken die passen in een gezonde en evenwichtige levensstijl. Voor de monitoring van de engagementen in de Belgian Pledge wordt een beroep gedaan op externe specialisten, waaronder de Jury voor Ethische Praktijken inzake reclame.
24. Dit decreet bepaalt dat persoonsgegevens van minderjarigen die in het kader van technische kinderbeschermingsmaatregelen worden verwerkt, niet voor commerciële doeleinden mogen worden gebruikt.

25. Dit decreet voert voor aanbieders van videoplatformdiensten verplichtingen in die minderjarigen beter moeten beschermen tegen gewelddadige en schadelijke inhoud. Dit decreet voert voor aanbieders van videoplatformdiensten een principieel verbod in op het aanbieden van programma's, door gebruikers gegenereerde video's of audiovisuele commerciële communicatie die de lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling van minderjarigen zouden kunnen aantasten. Hier wordt echter wel een uitzondering op voorzien: indien de aanbieders ervoor zorgen dat minderjarigen de bedoelde schadelijke inhoud normaliter niet te zien krijgen, mogen zij deze wel aanbieden.
26. Voorbeelden van verplichtingen die dit decreet oplegt aan aanbieders van videoplatformdiensten met als doel minderjarigen te beschermen tegen voor hen ongeschikte inhoud zijn onder meer:
- programma's, door gebruikers gegenereerde inhoud en commerciële communicatie waarin pornografische beelden of beelden vanodeloos geweld voorkomen mogen door aanbieders van videoplatformdiensten enkel versleuteld worden aangeboden, of wanneer zulk aanbod onderworpen is aan een doeltreffend ouderlijk toezicht;
  - aanbieders van videoplatformdiensten moeten systemen voor leeftijdscontrole tot stand brengen en gebruiken;
  - aanbieders van videoplatformdiensten moeten een systeem voor ouderlijk toezicht ter beschikking stellen.

Armoedetoets.

27. Voor dit decreet werd geen armoedetoets uitgevoerd.

Impact op de grondrechten en op het gelijkheidsbeginsel.

28. Dit decreet verbiedt omroepactiviteiten die aanzetten tot geweld of haat jegens een groep personen of een lid van een groep op grond van geslacht, ras, kleur, etnische of sociale afkomst, genetische kenmerken, taal, godsdienst of overtuiging, politieke of andere denkbeelden, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte, een handicap, leeftijd of seksuele gerichtheid. Dat zijn de gronden bedoeld in artikel 21 van het EU-Handvest van de Grondrechten. Ook omroepactiviteiten die publiekelijk aanzetten tot het plegen van een terroristisch misdrijf, zoals bedoeld in de artikelen 137 en 140bis van het Strafwetboek zijn verboden.
29. Dit decreet verplicht aanbieders van videoplatformdiensten passende maatregelen te treffen ter bescherming van het algemene publiek tegen inhoud die aanzet tot geweld of haat jegens een groep personen of een lid van een groep, op één van de gronden bedoeld in artikel 21 van het EU-Handvest van de Grondrechten of tegen inhoud waarvan de verspreiding bepaalde misdrijven inhoudt (het publiekelijk aanzetten tot het plegen van een terroristisch misdrijf, zoals omschreven in artikelen 137 en 140bis van het Strafwetboek, strafbare feiten met betrekking tot kinderpornografie zoals omschreven in artikel 383bis van het Strafwetboek en strafbare feiten op het gebied van racisme en vreemdelingenhaat, zoals omschreven in artikelen 20 en 21 van de Antiracismewet).
30. De rechtsregels met betrekking tot bescherming van minderjarige kijkers tegen schadelijke inhoud zullen met dit decreet worden gelijkgeschakeld voor lineaire en niet-lineaire televisieomroeporganisaties. Op beide zullen dezelfde regels van toepassing zijn. Onder het huidige Mediadecreet gelden met betrekking tot de bescherming van minderjarige kijkers verschillende regels voor lineaire en niet-lineaire televisieomroeporganisaties. Doordat aanbieders van

videoplatformdiensten met dit decreet gedeeltelijk gevat worden door het Mediadecreet – o.a. voor wat betreft de bescherming van minderjarigen, het verbod op aanzetten tot geweld en haat en voor wat betreft bepaalde aspecten van commerciële communicatie – wordt met dit decreet een stap in de richting gezet van een gelijk speelveld voor televisieomroeporganisaties en aanbieders van videoplatformdiensten.

Budgettaire impact.

31. Dit decreet heeft geen budgettaire impact.

Bestuurlijke impact op de lokale en provinciale besturen en op Brussel.

32. Dit decreet heeft geen bestuurlijke impact op de lokale en provinciale besturen en op Brussel.

Implementatie

33. De meeste bepalingen die door dit decreet worden ingevoegd of worden gewijzigd in het Mediadecreet zullen direct uitvoerbaar zijn. Voor een aantal bepalingen evenwel zullen nog bijkomende uitvoeringsmaatregelen nodig. Dat zal o.a. het geval zijn voor:

- het nieuwe artikel 42 van het Mediadecreet, vervangen door artikel 7 van dit decreet, dat televisieomroeporganisaties verplichtingen oplegt ter bescherming van minderjarigen tegen ongeschikte inhoud;
- het nieuwe artikel 155/1 van het Mediadecreet, ingevoegd door artikel 27 van dit decreet, dat bepaalt dat de Vlaamse Regering criteria vastlegt om ervoor te zorgen dat er passende aandacht wordt voorzien en zichtbaarheid en vindbaarheid wordt gegarandeerd voor televisiediensten van algemeen belang;
- het nieuwe artikel 176/2 van het Mediadecreet, ingevoegd door artikel 35 van dit decreet, dat bepaalt dat de Vlaamse Regering de nader te verstrekken gegevens bepaalt die de kennisgeving van aanbieders van videoplatformdiensten moet bevatten, alsook de latere wijzigingen in die gegevens die aan de Vlaamse Regulator voor de Media moeten worden meegedeeld;
- de nieuwe artikelen 176/4 en 176/6, ingevoegd door de artikelen 37 en 39 van dit decreet.

34. Het besluit van de Vlaamse Regering van 30 juni 2006 betreffende de procedure voor de Vlaamse Regulator voor de Media zal moeten worden gewijzigd.

35. Handhaving van en toezicht op de naleving van de bepalingen van dit decreet is de bevoegdheid van de Vlaamse Regulator voor de Media.

36. Dit decreet bevat geen bijzondere bepalingen over de inwerkingtreding ervan en ook geen overgangsbepalingen.

C. Totstandkomingsprocedure

37. Op 14 november 2018 werd Richtlijn (EU) 2018/1808 van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van Richtlijn 2010/13/EU betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten) in het licht van een veranderende marktsituatie, goedgekeurd.

38. Op 28 november 2018 verscheen Richtlijn (EU) 2018/1808 in het Publicatieblad van de Europese Unie.

39. Op 18 november 2019 bracht de Sectorraad Media van de Strategische Adviesraad voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media een advies op eigen initiatief uit over de omzetting van AVMD2010, zoals gewijzigd door AVMD2018.
40. De Inspectie Financiën verleende een positief advies op 26 maart 2020. In zijn advies JVE_20_0172 van 26 maart 2020 verklaart de Inspectie van Financiën dat voor dit dossier geen begrotingsakkoord vereist is.
41. Het ontwerp van decreet werd aangepast aan het wetgevingsadvies nummer 2020/97 van 2 april 2020.
42. De Vlaamse Regering heeft haar eerste principiële goedkeuring voor dit decreet gegeven op 26 juni 2020.
43. De Sectorraad Media van de Strategische Adviesraad voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media heeft zijn advies gegeven op 17 juli 2020.

Advies van de Sectorraad Media

De Sectorraad Media gaf op 17 juli 2020 advies over het voorontwerp van decreet tot wijziging van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie, wat betreft de gedeeltelijke omzetting van richtlijn (EU) 2018/1808 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot wijziging van Richtlijn 2010/13/EU betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten) in het licht van een veranderende marktsituatie.

In een advies op eigen initiatief van 18 november 2019 gaf de Sectorraad Media al eerder zijn visie op hoe de omzetting van de richtlijn AVMD2018 op Vlaams niveau vorm zou kunnen krijgen.

In het algemeen is de Sectorraad Media tevreden dat de AVMD2018 in het Mediadecreet wordt omgezet. De Sectorraad Media waardeert dat er een zeer uitgebreide memorie van toelichting werd opgesteld. Deze kan niet alleen bijdragen tot de rechtszekerheid maar kan ook een hulpmiddel zijn voor de controleorganen.

De Sectorraad Media formuleert de volgende vragen en bedenkingen bij het voorontwerp.

1.1. De Sectorraad Media vraagt zich af of er in het decreet een expliciete basis moet worden opgenomen om coregulering mogelijk te maken in de gebieden waar de memorie van toelichting daarop aanstuurt. In antwoord daarop kan gesteld worden dat een systeem van coregulering zal worden overwogen in uitvoering van artikel 7 (ontworpen artikel 42) bij het uitwerken van een systeem dat het potentieel schadelijk karakter van de programma's nader omschrijft. Ook bij het uitwerken van maatregelen die een passende aandacht voor televisiediensten van algemeen belang waarborgen, in uitvoering van artikel 28 (ontworpen artikel 155/1) zullen de mogelijkheden voor cogerulering onderzocht worden. Dit wordt telkens in de memorie van toelichting nader gepreciseerd. Wanneer systemen van coregulering in de toekomst worden uitgerold, zullen deze van een gepaste decretale basis voorzien worden.

1.2. De Sectorraad Media herhaalt zijn vraag naar decretale verankering van mediawijsheid als aandachtspunt voor het beleid. Daarop kan worden gerepliceerd dat de Vlaamse Gemeenschap de voorbije jaren reeds sterk heeft ingezet op mediawijsheid. In 2013 richtte zij het Kenniscentrum Mediawijsheid (Mediawijs) op

dat onder meer als opdracht heeft om de kennisopbouw en -deling rond mediawijsheid te bevorderen en het mediawijs gedrag bij de burger te stimuleren. De activiteiten van Mediawijs kaderen binnen het beleid van de Vlaamse minister van Media om te werken aan het verhogen van de digitale en mediawijsheidscompetenties van de Vlaamse burger, zodat deze leert actief en kritisch om te gaan met de media en ICT van vandaag en tegelijkertijd voorbereid wordt op de nieuwe media en ICT van morgen. In 2021 zullen de resultaten bekend zijn van de lopende doorlichting van het Vlaamse mediawijsheidsbeleid. Op basis van deze resultaten zal duidelijk worden hoe een nieuw en krachtig beleidskader voor mediawijsheid er moet uitzien, en of een decretale verankering van dit beleid de aangewezen piste is.

1.3. De Sectorraad Media wijst erop dat de huidige beroepsmogelijkheid bij de Raad van State tegen beslissingen van de VRM ontoereikend is, daar deze onvoldoende diepgaande inhoudelijke toetsing mogelijk maakt. De Sectorraad pleit voor een effectieve inhoudelijke beroepsmogelijkheid bij een beroepshof, zodat ook beslissingen over principiële kwesties aanvechtbaar worden, en stelt dat dit voor de sector van de elektronische communicatie reeds het geval is. Dit is een terechte bezorgdheid van de Sectorraad Media. De Raad van State stelde in het verleden reeds dat het onttrekken van alle beslissingen van de VRM aan de Raad van State (om deze toe te vertrouwen aan het Hof van Beroep te Brussel) niet kan worden verantwoord op basis van de impliciete bevoegdheden van de Vlaamse Gemeenschap (artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980) (Advies 51.632/1/V van 19 juli 2012, Vlaams Parlement, 2011-2012, 1515/3, p. 10). Dit neemt niet weg dat we de vraag van de Sectorraad Media naar een effectieve inhoudelijke beroepsmogelijkheid verder zullen onderzoeken, maar dit valt buiten het kader van dit voorontwerp.

1.4. De Sectorraad Media wijst erop dat de zin in de memorie van toelichting bij artikel 27, "Deze maatregelen kunnen alleen opgelegd worden aan ondernemingen die het belang van gerechtvaardigde overwegingen van openbaar beleid dienen", mogelijks een foute Nederlandse vertaling is en minstens rechtsonzekerheid opwekt. Deze opmerking is terecht. De zinsnede "die het belang van gerechtvaardigde overwegingen van openbaar beleid dienen" heeft geen betrekking op de ondernemingen, wel op de maatregelen die moeten getroffen worden. Dit werd aangepast in de tekst van de memorie van toelichting.

1.5. In verband met de regulering van videoplatformen en de concrete invulling van de term "essentiële functie" verwijst de memorie van toelichting naar de richtsnoeren die de Europese Commissie moet opstellen. De Sectorraad Media wijst erop dat deze richtsnoeren bij de opmaak van de memorie van toelichting nog niet beschikbaar waren, maar intussen wel werden gepubliceerd. De betrokken Mededeling van de Commissie "*Richtsnoeren voor de praktische toepassing van het criterium van de essentiële functie als bedoeld in de definitie van "videoplatformdienst" in het kader van de richtlijn audiovisuele mediadiensten*" werd gepubliceerd in het Publicatieblad van de Europese Unie C 223/3 op 7 juli 2020. Dit werd aangepast in de memorie van toelichting.

1.6. De Sectorraad Media verwijst naar het door artikel 34 van het voorontwerp in het Mediadecreet ingevoegde artikel 176/1, en stelt de vraag naar de reikwijdte van punt 2° van dat artikel. Dit punt stelt dat het maatschappelijk doel van een rechtspersoon die onder deze bepaling valt, het aanbieden van videoplatformdiensten moet zijn. De Sectorraad vraagt wat de precieze betekenis is van deze bepaling. In antwoord hierop kan gesteld worden dat een aanbieder van videoplatformdiensten deze activiteit in zijn maatschappelijk doel moet opnemen. Indien dat niet het geval is, kan de betrokken aanbieder daarop aangesproken worden door de VRM en verplicht worden zijn statuten aan te passen. Uiteraard blijft deze aanbieder onderworpen aan het Mediadecreet, hij kan

zich daar niet aan onttrekken door in zijn maatschappelijk doel geen melding te maken van het aanbieden van videoplatformdiensten.

1.7. De Sectorraad Media geeft aan dat een classificatiesysteem voor de bescherming van minderjarigen best wordt gecombineerd met een efficiënt systeem voor leeftijdscontrole, dat in samenwerking met de dienstenverdelers wordt ontwikkeld en op eenvoudige manier zou toelaten om potentieel schadelijke inhoud ontoegankelijk te maken voor (een deel van de) minderjarigen. Daarop kan worden gerepliceerd dat – zoals de Sectorraad zelf stelt - naast mediawijsheid, ook samenwerking binnen de sector inderdaad onontbeerlijk is voor een gedegen bescherming van minderjarigen.

1.8. De Sectorraad Media stelt dat de formulering in het ontworpen artikel 40/1 dat bij herhaalde inbreuk de doorgifte van een televisiedienst kan geschorst worden 'als dat afbreuk doet aan de volksgezondheid of een belangrijk en ernstig risico daarop vormt' te vaag en generiek geformuleerd is en kan leiden tot disproportionele sancties. Hierop kan gerepliceerd worden dat ook in het huidige Mediadecreet, krachtens artikel 176, de VRM de doorgifte van een niet-lineaire televisiedienst kan laten schorsen of staken als deze een inbreuk maakt op of een ernstig risico inhoudt voor de bescherming van de volksgezondheid. Deze bepaling vormt een omzetting van artikel 3 AVMD2010. In de richtlijn AVMD2018 wordt dit criterium meegenomen in een eengemaakt regime voor alle (lineaire en niet-lineaire) audiovisuele mediadiensten. Artikel 6 van dit voorontwerp implementeert dit eengemaakt regime in een nieuw artikel 40/1 van het Mediadecreet. Indien nodig, zal de VRM dit artikel toepassen en interpreteren.

1.9. In verband met artikel 55 van het voorontwerp van decreet, waar bij artikel 234 van het Mediadecreet wordt gewijzigd, stelt de Sectorraad Media 'dat door het invoeren van de mogelijkheid voor de VRM om inlichtingen en documenten te vragen van 'elke natuurlijke persoon of rechtspersoon' de reikwijdte van de opdracht en bevoegdheden van de VRM heel erg uitgebreid worden, terwijl het niet de bedoeling kan zijn de VRM een vrijgeleide te geven om eender welke informatie aan iedere persoon op te vragen. Deze opmerking van de Sectorraad Media is terecht. Hetzelfde artikel zal echter opnieuw moeten worden aangepast bij de omzetting van het Europees Wetboek voor elektronische communicatie. Aangezien de wijziging die wordt voorgesteld in artikel 55 van het voorontwerp, losstaat van de omzetting van AVMD2018, wordt deze voorlopig on hold gezet, en zal deze worden meegenomen bij de omzetting van het Europees Wetboek voor elektronische communicatie. Artikel 55 wordt dus geschrapt uit het voorontwerp en de memorie van toelichting.

1.10 De Sectorraad Media is van oordeel dat in de memorie van toelichting bij artikel 30 van het voorontwerp, dat het eerste lid van artikel 174 van het Mediadecreet vervangt, best een andere term wordt gehanteerd dan 'vloggers'. Vloggers (i.e. video bloggers) vormen slechts een deel van een grotere groep makers van door gebruikers gegenereerde inhoud ('user-generated content creators'). Bovendien kunnen vlogs ook van lineaire aard zijn stelt de Sectorraad, bijvoorbeeld life streaming op YouTube. De betrokken passage in de memorie van toelichting werd aangepast om elke onduidelijkheid weg te werken.

1.11 Tenslotte merkt de Sectorraad Media op dat de toelichting bij artikel 30 van het voorontwerp – meer bepaald de uitgebreide omschrijving van de natuurlijke personen als aanbieder van diensten – ook pertinent is voor artikel 29 (dat artikel 163 Mediadecreet wijzigt). Dit is een terechte opmerking van de Sectorraad. Om die reden wordt in de memorie van toelichting bij artikel 29 ook verwezen naar de toelichting bij artikel 30.

44. De tweede principiële goedkeuring door de Vlaamse Regering gebeurde op 23 oktober 2020.

45. De Raad van State gaf zijn advies op 16 december 2020.

Advies van de Raad van State

De Raad van State formuleerde op 16 december 2020 zijn advies 68.221/3 over het voorontwerp van decreet tot wijziging van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie, wat betreft de gedeeltelijke omzetting van richtlijn (EU) 2018/1808 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot wijziging van Richtlijn 2010/13/EU betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten) in het licht van een veranderende marktsituatie.

De Raad van State formuleerde volgende opmerkingen en bedenkingen.

1.1. De Raad van State heeft een aantal vragen bij de aanknopingspunten voor de territoriale bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap voor videoplatformdiensten. De Raad stelt terecht dat videoplatformdiensten bij uitstek grensoverschrijdende diensten zijn, zeker wanneer ze worden aangeboden via het Internet. Artikel 28bis van AVMD2018 bevat een aantal regels om te bepalen welke lidstaat bevoegd is voor een aanbieder van een videoplatform. Deze regels worden omgezet in artikel 36 van het voorontwerp (ontworpen artikel 176/3). De Raad van State stelt dat – hoewel de praktische toepassing van deze regels niet evident lijkt - dit een correcte omzetting is van de hiërarchie die in artikel 28bis AVMD2018 is neergelegd.

De Raad stelt echter de vraag of deze regels, gelet op de geldende bevoegdheidsverdeling, ook dienstig kunnen zijn om de verdeling van de bevoegdheid binnen België te bepalen. De Raad wijst erop dat de bevoegdheidsverdeling tussen de federale staat en de gemeenschappen berust op een stelsel van exclusieve bevoegdheden: voor een regeling die tot de bevoegdheid van meerdere gemeenschappen zou kunnen behoren, moet worden uitgemaakt waar het zwaartepunt van de geregelde rechtsverhouding ligt. De Raad van State ziet in dit verband een drietal problemen:

- In de ontworpen artikelen 176/3, §3 en 176/3, §4 wordt verwezen naar de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap voor bepaalde ondernemingen (behorende tot dezelfde groep als de aanbieder van videoplatformdiensten of de moederonderneming van deze aanbieder) gevestigd in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad, zonder dat een aanknopingspunt met de Vlaamse Gemeenschap vermeld wordt. In beide gevallen wordt aan de tekst de zinsnede toegevoegd: "en de activiteiten uitsluitend tot de Vlaamse Gemeenschap behoren". Dezelfde zinsnede wordt, na deze duidelijke opmerking van de Raad van State, toegevoegd aan artikel 150/1, §4.
- De Raad van State stelt dat de tekst niet duidelijk maakt welke gemeenschap bevoegd is in het geval dat een aanbieder in België verschillende dochterondernemingen of andere ondernemingen heeft, die in verschillende gemeenschappen gevestigd zijn. Meerdere gemeenschappen kunnen in dit geval bevoegd zijn, hetgeen niet spoort met de exclusieve bevoegdheden die gelden binnen de Belgische staatsstructuur. Daarnaast stelt de Raad van State dat, met toepassing van het ontworpen artikel 176/3, §5, het niet uitgesloten is dat een aanbieder van videoplatformdiensten onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap valt, zelfs al is er geen moeder- of dochteronderneming gevestigd in het Nederlands taalgebied of in het tweetalige gebied Brussel-

hoofdstad. Dat zou kunnen wanneer een andere onderneming van dezelfde groep voor het eerst met zijn activiteiten begon in het Nederlands taalgebied of in het tweetalige gebied Brussel-hoofdstad en de aanbieder van de videoplatformdiensten een duurzame en reële band met de economie van de Vlaamse Gemeenschap heeft. Als dezelfde onderneming naderhand de focus vooral op een andere gemeenschap legt zonder de band met de economie van de Vlaamse Gemeenschap helemaal los te laten, dan blijft de Vlaamse Gemeenschap volgens de ontworpen regeling bevoegd voor de betrokken aanbieder van videoplatformdiensten hoewel het zwaartepunt van de geregelde rechtsverhouding in dat geval bij die andere gemeenschap ligt. Dit spoort volgens de Raad van State niet met de beginselen inzake de territoriale bevoegdheidsverdeling.

De Raad van State kan worden bijgetreden waar hij stelt dat, wanneer uit de toepassing van artikel 28bis AVMD2010 blijkt dat de aanbieder van videoplatforms onder Belgische bevoegdheid valt, nog moet worden uitgemaakt welke overheid binnen België bevoegd is. Binnen ons stelsel van exclusieve territoriale bevoegdheidsverdeling kan slechts één overheid op een bepaald grondgebied voor een bepaalde materie bevoegd zijn. In eerste instantie komt het aan de gewest- of gemeenschapswetgever zelf toe om de criteria te bepalen op basis waarvan het onderwerp van de door hen uitgevaardigde regeling binnen hun bevoegdheid valt.¹ De decreetgever is echter niet verplicht om voor elke uitgevaardigde norm het territoriaal toepassingsgebied te omschrijven: in geval van stilzwijgen hieromtrent wordt de decreetgever geacht zich te hebben gedragen naar de bevoegdheidsverdelende regels².

Voor een aanbieder van videoplatformdiensten die geacht wordt gevestigd te zijn in België kan dus slechts één gemeenschap of de federale overheid bevoegd zijn. Het is essentieel dat de Vlaamse, Franse en de Duitstalige Gemeenschap en de federale overheid hetzelfde criterium hanteren voor het bepalen van hun bevoegdheid terzake. Zoniet kunnen situaties ontstaan waarbij meerdere overheden zich bevoegd verklaren voor een aanbieder van videoplatformdiensten of een situatie waarin geen enkele overheid de bevoegdheid opneemt. Hierover zal een samenwerkingsovereenkomst tussen de gemeenschappen en de federale overheid worden uitgewerkt, indien nodig. In afwachting wordt in het voorontwerp van decreet geen aanknopingspunt voor de territoriale bevoegdheid geëxpliciteerd en zullen eventuele bevoegdheidsgeschillen worden beslecht aan de hand van de geldende bevoegdheidsverdelende regels.

- Om deze complexe situatie alvast iets meer te verduidelijken voor wat betreft de bevoegdheidsverdeling tussen lidstaten binnen de EU, werd in de redactie van artikel 176/3, §4 de cascaderегeling uit artikel 28bis.3 AVMD2018 hernomen waarbij de bevoegdheid voor een videoplatformdienst met vestigingen in verschillende lidstaten voor moederonderneming, dochterondernemingen en andere ondernemingen van de groep, achtereenvolgens wordt gekoppeld aan de vestiging van de moederonderneming, bij gebrek daaraan aan de vestiging van de dochteronderneming, en bij gebrek daaraan aan de vestiging van een andere onderneming van dezelfde groep.

---

¹Van Praet, J., "De algemene beginselen van de bevoegdheidsverdeling", in Seutin, B. en Van Haegendoren, G. (eds.), *De transversale bevoegdheden in het federale België*, 1-62, 12.

²GwH, 11 december 1996, nr. 72/96; GwH, 11 februari 1998, nr. 11/98; GwH 10 maart 1998, nr. 22/98, B.7.1 -B.7.3 en GwH 11 maart 2000, nr. 30/2000, B.4.2-B.4.3).

1.2. De Raad van State stelt vast dat het voorontwerp van decreet regels bevat betreffende de commerciële communicatie voor tabaksproducten, geneesmiddelen en medische behandelingen, wapens, alcoholhoudende dranken en suikerhoudend snoepgoed, en regels inzake consumentenbescherming. De Raad van State verwijst in dit verband naar de bevoegdheidsrechtelijke opmerkingen die hij in het verleden hierover heeft gemaakt: het regelen van commerciële communicatie over producten of diensten waarvoor de federale overheid bevoegd is, valt volgens vaste rechtspraak van het Grondwettelijk Hof onder federale bevoegdheid. Ook is de federale overheid bevoegd om de algemene regels vast te stellen inzake de bescherming van de gebruiker. De Raad van State voegt daar echter aan toe dat men, op basis van het arrest 70/2013 van het Grondwettelijk Hof, zou kunnen betogen dat de gemeenschappen principieel bevoegd zijn voor de reclameregels in dit verband, en dat het Hof daarmee zijn traditionele standpunt dat de gemeenschappen terzake niet bevoegd zijn, heeft verlaten. De Raad van State kan zich hier niet over uitspreken wegens tijdsgebrek.

In repliek hierop kan worden aangevoerd dat de gemeenschappen bevoegd zijn voor de inhoudelijke en technische aspecten van de audiovisuele en de auditieve mediadiensten (art. 4, 6° BWHI). Commerciële communicatie vormt een deel van de inhoud die wordt uitgezonden via omroepdiensten en videoplatformdiensten. Krachtens artikel 2, 26°, b) van het Mediadecreet is de commerciële communicatie zelf een omroepdienst. Bijgevolg bezitten de gemeenschappen de volle bevoegdheid voor het regelen van audiovisuele en auditieve commerciële communicatie. Door het regelen van de inhoud van omroepdiensten (commerciële communicatie) overschrijdt de Vlaamse Gemeenschap geenszins haar bevoegdheid. Zij beperkt zich tot het omzetten van de nieuwe artikelen 9.1.d), 10.2 en 11.4.a) AVMD2010. De draagwijdte van het verbod op commerciële communicatie voor tabaksproducten, geneesmiddelen en medische behandelingen, wapens, alcoholhoudende dranken en suikerhoudend snoepgoed is dermate groot dat het onderbrengen hiervan bij de federale overheid op onevenredige wijze afbreuk zou doen aan de bevoegdheid van de gemeenschappen om audiovisuele en auditieve mediadiensten te regelen.

1.3. De Raad van State stelt dat over het voorontwerp de Gegevensbeschermingsautoriteit moet worden geraadpleegd. In opvolging hiervan is het voorontwerp voor advies voorgelegd aan de Vlaamse Toezichtcommissie (VR 2021 1501 DOC.0042/1).

1.4. De Raad van State stelt vast dat volgens het ontworpen artikel 2, 45°/1 een videoplatformdienst ook programma's kan aanbieden. Een videoplatformdienst bestaat immers in het aanbieden van programma's, door gebruikers gegenereerde inhoud of beide. De Raad van State leidt daar terecht uit af dat zelfs een platform dat geen door gebruikers gegenereerde inhoud aanbiedt, toch een videoplatformdienst kan zijn. De Raad van State vraagt vervolgens waar de grens moet getrokken worden met niet-lineaire televisiediensten. Minstens in de memorie van toelichting moet verduidelijkt worden wat niet-lineaire omroepdiensten en videoplatformdiensten van elkaar onderscheidt, inzonderheid ook in het geval dat het gaat om een videoplatformdienst die enkel programma's aanbiedt.

In antwoord hierop kan worden verwezen naar de definities van niet-lineaire televisiedienst (art. 2, 24° Mediadecreet) en videoplatformdienst (ontworpen art. 2, 45°/1 Mediadecreet). Daaruit blijkt, zoals ook de Raad van State opmerkt, dat het belangrijkste onderscheidend criterium tussen beiden de redactionele verantwoordelijkheid is. Een niet-lineaire televisiedienst is een omroepdienst die valt onder de redactionele verantwoordelijkheid van de aanbieder van de dienst. Een videoplatformdienst daarentegen biedt programma's en/of door gebruikers gegenereerde inhoud aan waarvoor de aanbieder van de videoplatformdienst per definitie geen redactionele verantwoordelijkheid draagt. De Raad van State vraagt zich in dit verband af hoe het kan dat een videoplatform dat bijvoorbeeld alleen

programma's zou aanbieden daarvoor geen redactionele verantwoordelijkheid zou dragen.

Om dit te verklaren dient verwezen te worden naar een ander onderscheidend criterium: de selectie van de programma's. De niet-lineaire televisiedienst biedt programma's aan op basis van een door de omroeporganisatie geselecteerde programmacatalogus. Dat impliceert dat de aanbieder van de niet-lineaire televisiedienst zelf kiest welke programma's in zijn catalogus komen te staan. De aanbieder van een videoplatformdienst selecteert geen programma's in functie van een catalogus, maar laat alle programma's op zijn platform toe die voldoen aan de gebruiksvoorwaarden. In dit geval zijn het de omroeporganisaties, die de programma's op de videoplatformdienst aanbieden, die daarvoor de redactionele verantwoordelijkheid dragen. In dergelijke gevallen dienen de omroeporganisaties die de redactionele verantwoordelijkheid dragen de relevante bepalingen uit het Mediadecreet na te leven. Het is mogelijk dat in bepaalde gevallen de aanbieder van een videoplatformdienst zelf optreedt als aanbieder van een televisiedienst. In die hoedanigheid dragen de aanbieders van een videoplatformdienst uiteraard redactionele verantwoordelijkheid voor de programma's die daar aangeboden worden, maar dan vanuit hun hoedanigheid als omroeporganisatie en niet vanuit hun hoedanigheid als aanbieder van een videoplatformdienst. Deze verduidelijking wordt opgenomen in de memorie van toelichting.

1.5. De Raad van State vraagt om te verduidelijken onder welke voorwaarden platforms van onderwijsinstellingen en blogsites onder de definitie van videoplatformdiensten vallen. Platformen van scholen en universiteiten om lessen aan te bieden vallen in principe niet onder de definitie van videoplatformdiensten. Zij zijn immers niet gericht op 'het algemene publiek', enkel op scholieren of studenten die de lessen moeten volgen. Wanneer die platformen zouden worden opengesteld voor het algemeen publiek, kan de kwalificatie "videoplatformdienst" op die platformen van toepassing worden als aan alle voorwaarden van de definitie is voldaan. Wanneer de betrokken opnames via een ander platform (vb. YouTube) ter beschikking gesteld worden van het algemeen publiek, dan gaat het om door gebruikers gegenereerde inhoud die wordt verspreid via een videoplatformdienst.

Blogsites waar voornamelijk tekst wordt gepost, maar die toelaten om video te *embedden*, zullen in principe ook niet worden gekwalificeerd als videoplatformdiensten. Het aanbieden van programma's (nl. een reeks bewegende beelden, al dan niet met geluid, of een reeks van klanken of geluiden) en/of door gebruikers gegenereerde inhoud (een reeks bewegende beelden, al dan niet met geluid, of een reeks van klanken of geluiden) is immers niet het hoofddoel van deze blogsite, is ook niet het hoofddoel van een losstaand onderdeel van deze blogsite en is niet een essentiële functie van deze blogsite. Dit zal echter steeds geval per geval moeten worden nagegaan. Deze verduidelijking wordt opgenomen in de memorie van toelichting.

1.6. De Raad van State heeft vragen bij de verhouding tussen videoplatformdiensten en omroepactiviteiten. Dat is terecht, aangezien de memorie van toelichting stelt dat een videoplatformdienst een omroepactiviteit is, terwijl het voorontwerp de betrokken videoplatformdiensten onderbrengt in een afzonderlijk deel III/1 van het Mediadecreet en niet in deel III waarin de omroepactiviteiten en de omroepdiensten geregeld worden. Bij de suggestie van de gemachtigde om de regels voor videoplatformdiensten onder te brengen in een titel V Videoplatformdiensten onder deel III Radio-omroep en televisie ziet de Raad van State nog een aantal problemen:

- Het opschrift van deel III zou moeten aangepast worden, aangezien "radio-omroep en televisie" in dat geval de lading niet meer dekt.
- De definitie van omroepactiviteit zou moeten worden aangepast, waarbij de gelijkstelling met "radio-omroep en televisie" wordt geschrapt.

- Artikel 38 en het ontworpen artikel 176/4, §1, 2° en 3° zouden gedeeltelijk kunnen overlappen, dus moet het ontworpen artikel 176/4, §1, 2° en 3° zoveel mogelijk verwijzen naar artikel 38.
- Er zou moeten worden onderzocht of een aantal andere horizontale bepalingen, bijvoorbeeld met betrekking tot de bescherming van minderjarigen, moet worden overgebracht naar Titel I van deel III.

Deze bedenkingen van de Raad van State hebben tot de volgende reflecties geleid. Hoewel videoplatformdiensten strikt genomen een vorm van omroepactiviteiten zijn (nl. een activiteit die bestaat in het ter beschikking stellen van bewegende beelden, al dan niet met geluid, of van een reeks van klanken of geluiden bestemd voor het algemene publiek of een deel ervan via elektronische communicatienetwerken) wordt er – in functie van de duidelijkheid – voor geopteerd om deze diensten voorlopig te regelen in een afzonderlijk deel III/1 van het Mediadecreet. De verwevenheid met deel III over de omroepactiviteiten roept momenteel te veel vragen op, hetgeen de rechtszekerheid niet bevordert. Het is echter duidelijk dat een brede herziening van de structuur en de terminologie van het Mediadecreet zich opdringt. De Raad van State verwijst ook naar “een brede terminologische schoonmaak” in het Mediadecreet. Deze oefening zal opgestart worden na aanpassing van het decreet aan de Europese richtlijnen waarvan de omzetting urgent is.

Intussen blijft de structuur van het Mediadecreet behouden, met een apart deel voor de regeling van videoplatformdiensten. Een overlap tussen artikel 38 en artikel 176/4, §1, 2° en 3° wordt zo vermeden, aangezien het duidelijk is dat voor videoplatformdiensten het laatste artikel geldt. In deze structuur blijft het ook duidelijk dat een verschillend regime voor de bescherming van minderjarigen van toepassing is op lineaire en niet-lineaire televisiediensten enerzijds en videoplatformdiensten anderzijds.

1.7. De Raad van State is van mening dat de vereiste die in de ontworpen artikelen 149, §1, 1°, 150, §1, 163 eerste lid, 174, eerste lid en 176/1 van het Mediadecreet wordt opgelegd met betrekking tot het maatschappelijk doel van de betrokken rechtspersoon weinig meerwaarde heeft. Uit het federale Wetboek van vennootschappen en verenigingen volgt immers reeds dat het voorwerp van de rechtspersoon in de statuten moet worden opgenomen. De Raad van State voegt daaraan toe dat de bepaling die daar telkens wordt aan toegevoegd (“De rechtspersoon kan alle activiteiten verrichten die rechtstreeks of onrechtstreeks aansluiten bij de verwezenlijking van zijn maatschappelijk doel”) evenmin meerwaarde heeft, en moet worden weggelaten of verduidelijkt.

In reactie hierop kan worden gesteld dat de vereiste dat het maatschappelijk doel van een aanbieder van andere radiodiensten, van niet-lineaire radiodiensten, van lineaire televisiediensten, van niet-lineaire televisiediensten en van videoplatformdiensten moet bestaan in een welbepaalde activiteit een klassieke bepaling is in het Mediadecreet, die ook is opgenomen in de artikelen 138, 141, 143/2, 145, 198, 202. Hetzelfde geldt voor de bepaling betreffende de activiteiten die aansluiten bij de verwezenlijking van het maatschappelijk doel.

De opmerking van de Raad van State wijst op de noodzaak van een globale oefening waarbij het Mediadecreet in overeenstemming wordt gebracht met het nieuwe Wetboek van vennootschappen en verenigingen. Deze oefening zal deel uitmaken van de algemene opschoning van het Mediadecreet. Bij deze gelegenheid zullen ook de voormelde rechtzettingen die de Raad van State suggereert, worden meegenomen.

1.8. De Raad van State wijst erop dat in het ontworpen artikel 183/1 van het Mediadecreet een verbod op het verwerken van persoonsgegevens van minderjarigen is opgenomen dat niet beperkt is tot de verwerking van persoonsgegevens “voor commerciële doeleinden”. Nochtans heeft het verzamelen van die gegevens slechts zin als ze vervolgens wel mogen worden verwerkt in het

kader van de leeftijdscontrole. In de ontworpen bepaling moet volgens de Raad van State daarom ook toegevoegd worden dat de betrokken persoonsgegevens niet mogen verwerkt worden voor andere doeleinden dan de correcte toepassing van die instrumenten voor leeftijdscontrole of andere technische maatregelen.

De Raad van State merkt terecht op dat er een passage ontbreekt in het ontworpen artikel 183/1 van het voorontwerp, nl. dat het verbod op verwerking betrekking heeft op verwerking voor commerciële doeleinden. Dat het verbod op verwerking van persoonsgegevens in dit artikel ook beperkt is tot verwerking voor commerciële doeleinden blijkt uit paragraaf 24 van de memorie van toelichting en uit de toelichting bij artikel 43: *“Met dit artikel wordt het verboden om persoonsgegevens van minderjarigen die de dienstenverdelers verzamelen via instrumenten voor leeftijdscontrole of via andere technische maatregelen die zij implementeren om minderjarigen te beschermen tegen programma’s die hun lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling zouden kunnen aantasten te verwerken voor commerciële doeleinden”*. Omwille van een materiële vergissing werd deze toevoeging niet in het ontworpen artikel 183/1 opgenomen.

Teneinde een gelijk regime voor dienstenverdelers (ontworpen artikel 183/1), televisieomroeporganisaties (ontworpen artikel 42) en aanbieders van videoplatformdiensten (ontworpen artikelen 176/4, §2 en 176/6, §1) te waarborgen, wordt in elk van deze artikelen dezelfde zinsnede opgenomen: “worden niet verwerkt voor commerciële doeleinden”. Met het oog hierop wordt de passage “zoals direct marketing, profilering en op gedrag gerichte reclame” uit het ontworpen artikel 176/4 §2 geschrapt. Deze zinsnede is immers al opgenomen in de memorie van toelichting, zoals dit ook in de memorie van toelichting opgenomen is voor de ontworpen artikelen 42 en 176/6.

1.9. In verband met het ontworpen artikel 38 van het Mediadecreet stelt de Raad van State dat dit een getrouwe omzetting omvat van artikel 6 AVMD2018, doch dat dit geen uitbreiding is (zoals aangegeven in de memorie van toelichting) maar wel een beperking ten opzichte van het geldende artikel 38 dat aansporen tot haat en geweld in het algemeen verbiedt.

Omdat er mogelijk gronden voor het aanzetten tot haat kunnen worden gevonden die niet in de ruime opsomming van het ontworpen artikel 38 zijn opgenomen, worden in het ontworpen artikel 38, 1° de woorden ‘in het bijzonder’ ingevoegd tussen het woord ‘personen’ en de woorden ‘op grond van’.

1.10. De Raad van State merkt op dat in de inleidende zin van artikel 6 van het voorontwerp, net als in de artikelen 10, 18, 27, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43 en 48 de datum “19 juli 2019” vervangen dient te worden door de datum “8 mei 2020”.

In antwoord hierop kan verwezen worden naar het wetgevingstechnisch en taaladvies nr. 2020/97 van 2 april 2020 betreffende het ontwerp van decreet tot wijziging van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie, wat betreft de gedeeltelijke omzetting van richtlijn (EU) 2018/1972 van het Europees Parlement en de Raad van 11 december 2018 tot vaststelling van het Europees wetboek voor elektronische communicatie. In dit advies wordt erop gewezen dat de wijziging van het Mediadecreet van 8 mei 2020 in werking is getreden op 8 mei 2020, terwijl de wijziging van dit decreet van 19 juli 2019 slechts in werking is getreden op 30 juni 2020. Bijgevolg werd de datum van 19 juli 2019 behouden in de tekst van het voorontwerp.

1.11. De Raad van State stelt dat het ontworpen artikel 40/1, §1, eerste lid moet geherformuleerd worden, aangezien het geen correcte omzetting vormt van artikel 3.2. AVMD2010, waarbij de eerste en tweede alinea van artikel 3.2 in één enkele zin en in omgekeerde volgorde zijn omgezet, waardoor de verwarrende zinsnede

“al minstens twee keer een inbreuk gepleegd op dezelfde bepalingen waarover de Vlaamse Regulator voor de Media zich uitspreekt” in het ijle blijft hangen. Hetzelfde geldt volgens de Raad van State voor het ontworpen artikel 40/4, §2, eerste lid.

De ontworpen artikelen 40/1, §1 en 40/1, §2 werden geherformuleerd in de zin van artikel 3.2. AVMD2010.

1.12. In verband met het ontworpen artikel 42 is de Raad van State van mening dat de zinsnede “al dan niet op individueel verzoek” overbodig is en beter kan worden weggelaten.

Hierop kan het volgende gerepliceerd worden. Artikel 42 stelt dat televisieomroeporganisaties geen programma's, al dan niet op individueel verzoek, mogen uitzenden die de ontwikkeling van minderjarigen kunnen schaden. De Raad van State stelt terecht dat uit de definitie van “televisieomroeporganisatie” reeds blijkt dat het gaat om aanbieders van zowel lineaire als niet-lineaire televisiediensten en dat dit niet in de tekst van artikel 42 moet herhaald worden. Anderzijds gelden in het huidige Mediadecreet voor lineaire en niet-lineaire televisiediensten verschillende regels voor wat betreft de bescherming van minderjarigen. Deze worden als gevolg van artikel 6bis AVMD2010 vervangen door een eengemaakt regime voor bescherming van minderjarigen. Dit eengemaakt regime wordt omgezet in het ontworpen artikel 42. Om duidelijk te maken dat het zowel lineaire als niet-lineaire televisiediensten betreft, werd dit geëxpliciteerd in de tekst. Aangezien hiermee het toepassingsgebied van artikel 42 extra duidelijk wordt gemaakt, en in het licht van de rechtszekerheid, werd de betrokken zinsnede behouden.

1.13. De Raad van State heeft vragen bij het ontworpen artikel 150/1, §4/3. Deze bepaling stelt dat de VRM de Europese Commissie er onmiddellijk van op de hoogte moet brengen als "tussen de Vlaamse Regulator voor de Media en de nationale regulerende instantie of het nationale regulerende orgaan van een andere lidstaat van de Europese Unie geen overeenstemming wordt bereikt over wie bevoegd is voor een televisieomroeporganisatie". De Raad van State meent dat met de omschrijving "het nationale regulerende orgaan" allicht een andere nationale regulerende instantie dan de VRM wordt bedoeld, dus een regulerende instantie van een van de andere gemeenschappen of van de federale overheid. In dat geval is het niet duidelijk op welke grond de VRM de Europese Commissie zou kunnen betrekken bij een gebrek aan overeenstemming tussen Belgische regulerende instanties.

In repliek hierop kan worden aangegeven dat dit artikel geenszins de bedoeling heeft te verwijzen naar regulerende instanties van andere gemeenschappen of de federale overheid. De terminologie "de nationale regulerende instantie of het nationale regulerende orgaan van een andere lidstaat van de Europese Unie" komt uit de richtlijn AVMD2010. In de tekst van artikel 2.5 AVMD2010, omgezet in het ontworpen artikel 150/1, is sprake van "de bevoegde nationale regulerende instanties of organen". Artikel 30 AVMD2010 stelt in dezelfde zin dat elke lidstaat een of meer nationale regulerende instanties, organen of beide aanwijst. Overwegende 94 bij AVMD2010 verklaart dit nader: "De lidstaten zijn, volgens de hun bij het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie toegewezen taken, verantwoordelijk voor de daadwerkelijke uitvoering van deze richtlijn. Het staat hun vrij de passende instrumenten te kiezen, overeenkomstig hun rechtstradities en gevestigde structuren, en met name de vorm van hun bevoegde onafhankelijke regulerende organen, zodat zij hun werk bij de uitvoering van deze richtlijn op onvooringenomen en transparante wijze kunnen doen." Het is dus mogelijk dat sommige lidstaten één of meer nationale regulerende instanties hebben aangewezen, en dat andere lidstaten één of meer nationale regulerende organen hebben aangewezen. Om die reden verwijst het ontworpen artikel 150/1, §4/3 terecht naar "de nationale regulerende instantie of het nationale regulerende orgaan van een andere lidstaat van de Europese Unie". Bij conflicten tussen de VRM en de andere nationale regulerende instanties binnen België zal in overleg en rekening houdend met de federale loyaleit een oplossing gezocht worden.

1.14. In verband met het ontworpen artikel 155/1 stelt de Raad van State dat de aan de Vlaamse Regering toegekende delegatie (om maatregelen te nemen die een passende aandacht voor televisiediensten van algemeen belang moeten waarborgen) moet verduidelijkt worden. Enerzijds moeten, met toepassing van overweging 25 van AVMD2018, de doelstellingen van algemeen belang die worden nagestreefd met de maatregelen vooraf duidelijk worden bepaald. Indien de Vlaamse Regering in dit verband beperkingen kan opleggen aan de vrijheid van meningsuiting van de omroepen, moet dit in het ontworpen artikel 155/1 worden gepreciseerd. Anderzijds moet in het ontworpen artikel 155/1 worden verduidelijkt aan welke actoren de verplichtingen kunnen worden opgelegd.

Het ontworpen artikel 155/1 werd aangevuld met de doelstellingen van algemeen belang die worden nagestreefd. Gelet op de snelle ontwikkelingen in het media-ecosysteem werd echter geen olijsting toegevoegd van de actoren aan wie verplichtingen kunnen worden opgelegd. Het gaat om partijen die de *user interface* controleren en impact hebben op de zichtbaarheid en vindbaarheid van content. Het is vandaag moeilijk te voorspellen welke (nieuwe) actoren hier in de toekomst nog een rol zullen spelen. Om die reden werd in de tekst van het decreet gespecificeerd dat de Vlaamse Regering criteria kan vastleggen en maatregelen kan opleggen aan ondernemingen om ervoor te zorgen dat er passende aandacht, zichtbaarheid en vindbaarheid wordt verzekerd voor televisiediensten van algemeen belang.

1.15. De Raad van State stelt dat in de inleidende zin van artikel 34 van het voorontwerp de vermelding "artikel 45" moet worden vervangen door "artikel 33". Deze wijziging werd doorgevoerd.

1.16. In verband met het ontworpen artikel 176/2 waarin een voorafgaande meldingsplicht voor videoplatformdiensten wordt ingevoerd, merkt de Raad van State op dat moet worden voorzien in een overgangsregeling voor videoplatformdiensten die reeds actief zijn.

Op dit punt kan de Raad van State worden bijgetreden. De verplichting uit artikel 176/2 wordt echter pas uitvoerbaar nadat de Vlaamse Regering heeft bepaald welke gegevens de kennisgeving moet bevatten en welke latere wijzigingen in die gegevens aan de VRM moeten worden meegedeeld. Een overgangsregeling voor bestaande aanbieders van videoplatformdiensten wordt opgenomen in artikel 176/2.

1.17. In verband met het ontworpen artikel 180, §§ 1 en 2, stelt de Raad van State dat het systeem waarbij functionaliteiten in beginsel zijn toegestaan kan voldoen aan de voorwaarde dat maatregelen ter bescherming van de integriteit van programma's en audiovisuele mediadiensten slechts dienen te worden opgelegd voor zover ze noodzakelijk zijn om te voldoen aan door de lidstaten overeenkomstig het Unierecht duidelijk gedefinieerde doelstellingen van algemeen belang. De Raad van State voegt daar echter aan toe dat het zinvol is om in het ontworpen artikel 180, §1, uitdrukkelijk melding te maken van de commerciële overlays.

Hierop kan worden gerepliceerd dat de commerciële overlays niet zijn meegenomen in de tekst van het ontworpen artikel 180, §1, omdat een doorgifte van een televisieprogramma met overlay voor commerciële doeleinden wordt beschouwd als een gewijzigde doorgifte, die op basis van dit artikel uitgesloten is. Het feit dat commerciële overlays de toestemming vereisen van de televisieomroeporganisaties vloeit reeds voort uit het bestaande artikel 180 van het Mediadecreet. Dit blijkt duidelijk uit de memorie van toelichting bij artikel 180 van het Mediadecreet (Stuk 1703/1 (2011-2012)). Overlays die de redactionele controle en autonomie van de omroeporganisatie in gevaar brengen, kunnen niet worden toegevoegd zonder de uitdrukkelijke toestemming van de betrokken omroeporganisatie. De cases waarin al dan niet toestemming moet gevraagd worden aan de televisieomroeporganisaties worden verder verduidelijkt in de memorie van toelichting.

1.18. In verband met het ontworpen artikel 227/1 stelt de Raad van State vast dat de beurtrol voor het woordvoerderschap binnen ERGA waarbij elk van de 3 gemeenschapsregulatoren om de beurt het woord voert, niet formeel valt onder het samenwerkingsakkoord van 8 maart 1994 tussen de federale Staat, de gemeenschappen en de gewesten 'met betrekking tot de vertegenwoordiging van het Koninkrijk België in de Ministerraad van de Europese Unie'. Dit samenwerkingsakkoord kan niet zomaar bij analogie worden toegepast, nu het niet gaat om een orgaan van de Raad. Er moet daarvoor volgens de Raad van State in een nieuwe formele grondslag worden voorzien. De Raad van State verwijst in dit verband naar een gelijkaardige lacune met betrekking tot de vertegenwoordiging en de standpuntbepaling namens België inzake door de Europese Commissie aan te nemen gedelegeerde en uitvoeringshandelingen.

In antwoord hierop kan worden gesteld dat ERGA de lidstaten niet vertegenwoordigt in het kader van de "comitologie-verordening"³ en als dusdanig

---

³ Verordening (EU) nr. 182/2011 van het Europees Parlement en de Raad van 16 februari 2011 tot vaststelling van de algemene voorschriften en beginselen die van toepassing zijn op de wijze waarop de lidstaten de uitoefening van

ook niet tussenkomt in het kader van de vaststelling van gedelegeerde handelingen. ERGA is samengesteld uit vertegenwoordigers van de mediaregulatoren. Artikel 30ter.4 van de AVMD2010 bepaalt dat zij onderling hun eigen procedures afspreken in een eigen reglement van orde. Dit is in overeenstemming met de onafhankelijkheidsvereiste die in artikel 30.2 tweede lid van de AVMD2010 wordt opgelegd aan de nationale regulerende instanties bij de uitvoering van hun bevoegdheden. Artikel 218, §6 van het Mediadecreet bevestigt dat de Vlaamse Regulator voor de Media samenwerkt met de bevoegde regulerende instanties voor radio-omroep en voor telecommunicatie van de gemeenschappen, de federale overheid en de andere lidstaten van de Europese Gemeenschap, evenals met de Belgische mededingingsautoriteiten en met de regulerende en toezichthoudende instanties in de overige economische sectoren in België. Het ontworpen artikel 227/1 bevestigt daarnaast dat de Vlaamse Regulator voor de Media deelneemt aan de werking van ERGA.

46. De Vlaamse Regering heeft haar derde principiële goedkeuring voor dit decreet gegeven op 15 januari 2021.

47. De Vlaamse Toezichtcommissie gaf haar advies op 26 januari 2021.

Advies Vlaamse Toezichtcommissie

1.1. De VTC formuleerde op 26 januari 2021 het advies nr. 2021/10 over het voorontwerp van decreet tot wijziging van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie, wat betreft de gedeeltelijke omzetting van richtlijn (EU) 2018/1808 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot wijziging van Richtlijn 2010/13/EU betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten) in het licht van een veranderende marktsituatie. De VTC gaf een positief advies wat het verbod op commercieel gebruik betreft, maar adviseert om het kader van het beschermingsmechanisme grondig te analyseren en de nodige maatregelen te nemen voor de verschillende verwerkingen.

1.2. De VTC stelt dat het duidelijk is dat er persoonsgegevens van minderjarigen (zullen) worden verwerkt en dat deze verwerking omkaderd moet worden met de nodige decretale bepalingen. Het staat echter niet vast dat er in het kader van de toepassing van de beschermingsmechanismes sprake zal zijn van verwerking van persoonsgegevens. Wat het voorontwerp bepaalt, is dat wanneer er persoonsgegevens van minderjarigen zouden worden verzameld dat deze niet gebruikt mogen worden voor commerciële doeleinden. Deze bepaling doet op geen enkele manier afbreuk aan alle verplichtingen die aan de verwerkers van persoonsgegevens (in casu de televisie-omroeporganisaties, de aanbieders van videoplatformdiensten en de dienstenverdelers) door de AVG worden opgelegd. Deze verduidelijking zal aan de memorie van toelichting worden toegevoegd.

1.3. De VTC stelt vervolgens dat er waarschijnlijk ook sprake is van verwerking van persoonsgegevens van meerderjarigen. Dat kan inderdaad het geval zijn. Het voorontwerp verbiedt inderdaad niet dat deze persoonsgegevens mogen worden verwerkt voor commerciële doeleinden. Maar ook deze verwerking moet steeds conform de AVG gebeuren. Dit zal in de memorie van toelichting worden verduidelijkt.

1.4. De VTC adviseert dat de verwerkingen die dan wel gaan gebeuren van de persoonsgegevens, in het bijzonder van minderjarigen, ook een decretaal kader

krijgen dat voldoende waarborgen biedt. Er mag uit de ontwerpbe­paling niet afgeleid worden dat bij die verwerking alles toegelaten is. De principes en regels van de AVG moeten daarbij ook gerespecteerd worden. Het lijkt er volgens de VTC op dat er nu een lacune is die moet weggewerkt worden. Deze lacune zal worden weggewerkt door de verduidelijking die aan de memorie van toelichting zal worden toegevoegd.

1.5. Voor wat de verwerking van de persoonsgegevens van de minderjarigen betreft, beveelt de VTC aan dat de principes van gegevensbescherming door ontwerp en door standaardinstellingen worden toegepast. Als er de mogelijkheid bestaat om de kinderen te beschermen zonder dat ze zich moeten identificeren, heeft die mogelijkheid nog altijd de voorkeur. Dit uitgangspunt ondersteunen wij. Maar aangezien dit principes zijn uit de AVG lijkt het niet opportuun om dit te expliciteren in het voorontwerp noch in de memorie van toelichting.

1.6. In het advies stelt de VTC dat er voorafgaand aan de verwerking en dus aan de keuze van een beschermingsmechanisme door de Vlaamse overheidsinstanties een gegevensbeschermingsimpactanalyse moet worden opgemaakt. De VTC lijkt er verkeerdelijk van uit te gaan dat het een Vlaamse overheidsinstantie is die verwerkingsverantwoordelijke is in het kader van artikelen 7, 37, 39 en 43 van dit voorontwerp. Dat is echter niet het geval. Het is niet de Vlaamse overheid zelf die persoonsgegevens zal verwerken, maar zij legt wel enkele voorwaarden op aan derden (in casu de televisie-omroeporganisaties, de aanbieders van videoplatformdiensten en de dienstenverdelers) m.b.t. het verwerken van persoonsgegevens. De Vlaamse overheid is in geen geval de verwerkingsverantwoordelijke, het zijn de derden die de verwerkingsverantwoordelijken zijn en bijgevolg dienen zij zich te houden aan alle verplichtingen die hen door de AVG worden opgelegd. Het is de taak van iedere verwerkingsverantwoordelijke om zelf te beslissen of een gegevensbeschermingsimpactanalyse vereist is.

48. De definitieve goedkeuring door de Vlaamse Regering gebeurde op ....

D. Bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest

49. Dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

II. Toelichting bij de artikelen

Artikel 1. Dit artikel behoeft geen toelichting.

Artikel 2. Dit artikel behoeft geen toelichting.

Artikel 3. In dit artikel worden bestaande definities geactualiseerd en worden nieuwe definities ingevoegd overeenkomstig artikel 1 van AVMD2010, zoals gewijzigd door artikel 1, lid 1, van AVMD2018.

De definities zijn opgenomen in artikel 2 van het Mediadecreet.

Het eerste punt van artikel 3 voegt het nieuwe begrip "aanbieders van videoplatformdiensten" in. Dat wordt in het Mediadecreet ingevoegd in artikel 2 van het Mediadecreet als een nieuw punt 1°. Een aanbieder van videoplatformdiensten is de natuurlijke persoon of de rechtspersoon die een videoplatformdienst aanbiedt.

Het tweede punt van artikel 3 wijzigt de definitie van "commerciële communicatie", opgenomen in artikel 2, 5°, van het Mediadecreet. Commerciële communicatie

moet niet langer deel uitmaken van een programma of moet deze niet langer vergezellen, maar kan ook met door gebruikers gegenereerde inhoud gepaard gaan. Deze wijziging gebeurt in het licht van de uitbreiding van het toepassingsgebied van AVMD2010, door de wijzigingen aangebracht door AVMD2018, naar videoplatformdiensten. De opsomming van de vormen van commerciële communicatie is een niet-limitatieve opsomming. Dat betekent dat er vormen van commerciële communicatie bestaan die alleen moeten voldoen aan de regels zoals bepaald in Hoofdstuk IV, Afdeling I, Afdeling II, Afdeling III en Afdeling IV. Indien bijvoorbeeld een sponsorboodschap of een publi-reportage niet zouden voldoen aan de respectievelijke definities zoals bepaald in respectievelijk artikel 2 en artikel 81 van het Mediadecreet betekent dit niet automatisch dat deze vormen van commerciële communicatie gekwalificeerd dienen te worden als reclame. Het kan immers zijn dat er sprake is van een andere vorm van commerciële communicatie die niet opgelijst staat tussen de voorbeelden zoals opgenomen in artikel 2, 5° van het Mediadecreet.

Het derde punt voegt een nieuw punt 6°/1 in artikel 2 van het Mediadecreet in waarin het Contactcomité wordt omschreven.

Het vierde punt van artikel 3 definieert het nieuwe begrip "door gebruikers gegenereerde inhoud". Dit begrip wordt het nieuwe punt 7°/2 van artikel 2 van het Mediadecreet. Door gebruikers gegenereerde inhoud is een reeks bewegende beelden, al dan niet met geluid, of een reeks van klanken of geluiden, bestemd voor het algemene publiek of een deel ervan, die ongeacht de duur ervan een afzonderlijk element vormt, die door een gebruiker is gecreëerd en door die gebruiker of een andere gebruiker is geüpload naar bijvoorbeeld een videoplatform.

De definitie van "door gebruikers gegenereerde inhoud" is gebaseerd op de definitie van "door gebruikers gegenereerde video" die door artikel 1, lid 1, d), van AVMD2018 werd ingevoegd als een nieuw artikel 1, lid 1, b bis), in AVMD2010. Daar waar de definitie van "door gebruikers gegenereerde video" betrekking heeft op "beelden" heeft de definitie van "door gebruikers gegenereerde inhoud" ook betrekking op "klanken en geluiden".

Het vijfde punt van artikel 3 past de definitie van "omroepdienst" aan. Omroepdienst is gedefinieerd in artikel 2, 26°, van het Mediadecreet. De vereiste inzake het hoofddoel moet ook worden geacht te zijn nageleefd indien de dienst een audiovisuele of auditieve inhoud en vorm heeft die kan worden afgescheiden van de hoofdactiviteit van de omroeporganisatie, zoals op zichzelf staande delen van onlinekranten die programma's of door gebruikers gegenereerde inhoud bevatten, wanneer die delen als afscheidbaar van hun hoofdactiviteit kunnen worden beschouwd. Een dienst moet worden geacht louter een niet-afscheidbare aanvulling op de hoofdactiviteit te vormen indien er een verband bestaat tussen het audiovisuele of auditieve aanbod en de hoofdactiviteit, zoals het aanbieden van nieuws in schriftelijke vorm. Zodoende kunnen kanalen of andere audiovisuele of auditieve diensten die onder de redactionele verantwoordelijkheid van een omroeporganisatie vallen, op zichzelf omroepdiensten vormen, zelfs als deze worden aangeboden op een videoplatformdienst waarvoor geen redactionele verantwoordelijkheid geldt. In dergelijke gevallen zijn het de omroeporganisaties die AVMD2010, zoals gewijzigd door AVMD2018, moeten naleven. Videoclips die zijn ingebed in de redactionele inhoud van elektronische versies van kranten en tijdschriften, zijn voorbeelden van omroepactiviteiten maar zijn geen omroepdiensten.

Het zesde punt van artikel 3 breidt de definitie van "productplaatsing" uit naar door gebruikers gegenereerde inhoud. Productplaatsing is gedefinieerd in artikel 2, 30°, van het Mediadecreet. Om van productplaatsing te kunnen spreken, moet in elke concrete situatie worden beoordeeld of de vermelding het resultaat is van een commerciële afspraak tussen een gebruiker/producent/omroeporganisatie en een

adverteerder. Deze commerciële afspraak moet tot doel hebben om tegen betaling van een financiële vergoeding of soortgelijke vergoeding een goed, dienst of imago van een adverteerder te promoten in een programma of een door gebruikers gegenereerde video. Het loutere feit dat bijvoorbeeld een goed, dienst of merk positief, herhaaldelijk of prominent in beeld komt in een programma of door gebruikers gegenereerde video impliceert op zich niet dat er sprake is van productplaatsing. Ook het loutere feit dat een producent/gebruiker/omroeporganisatie de toestemming krijgt om bijvoorbeeld te filmen op een bepaalde locatie of bepaald evenement vormt geen productplaatsing. Om van productplaatsing te kunnen spreken moet er steeds sprake zijn van commerciële afspraken die gemaakt zijn met het oog op het promoten van een goed, dienst of imago van de betrokken adverteerder. Er moet steeds sprake zijn van een waardevolle tegenprestatie van de adverteerder.

Uit overwegende 91 bij de AVMD2010 blijkt dat het gratis leveren van goederen of diensten, zoals rekwisieten en prijzen, alleen als productplaatsing dient te worden gekwalificeerd indien de betrokken goederen of diensten van grote waarde zijn. Aangezien de definitie van productplaatsing niet gewijzigd is in AVMD2018, blijft deze overwegende relevant bij de toepassing van artikel 11 AVMD2010. Dit impliceert dat het gratis ter beschikking stellen van goederen en diensten geen productplaatsing is, tenzij het gaat om goederen of diensten van grote waarde.

Het zevende punt van artikel 3 actualiseert de definitie van "programma". Programma is gedefinieerd in artikel 2, 31°, van het Mediadecreet. Nieuw is de uitdrukkelijke vermelding "*ongeacht de duur ervan*". Dat betekent dat er geen bepaalde minimum- of maximumduur is voor een programma. Een andere nieuwigheid is de toevoeging van "videoclips" als voorbeeld van een programma. Deze toevoeging geschiedt in het licht van de uitbreiding van het toepassingsgebied van AVMD2010, zoals gewijzigd door AVMD2018 naar videoplatformdiensten.

Het achtste punt van artikel 3 voegt het nieuwe begrip "redactionele beslissing" in. Redactionele beslissing wordt gedefinieerd in artikel 2, 36°/1, van het Mediadecreet. Een precieze omschrijving van dit begrip is nodig, gezien in artikel 150/1, §2, 1° van het Mediadecreet de plaats waar redactionele beslissingen worden genomen als aanknopingspunt wordt gebruikt om te bepalen of een televisieomroeporganisatie al dan niet is gevestigd in het Nederlandse taalgebied of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad.

Het negende punt van artikel 3 actualiseert de definitie van "sponsoring". Sponsoring is gedefinieerd in artikel 2, 41°, van het Mediadecreet. Het begrip wordt uitgebreid naar bijdragen aan de financiering van videoplatformdiensten en door gebruikers gegenereerde inhoud. Dit geschiedt in het licht van de uitbreiding van het toepassingsgebied van de AVMD2010, zoals gewijzigd door AVMD2018 naar videoplatformdiensten. Aangezien sponsoring een vorm van commerciële communicatie is, mag een sponsorboodschap een commerciële boodschap en promotionele elementen bevatten, zolang voldaan is aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 91 van het Mediadecreet. De opsomming van sponsorboodschappen die niet aanzetten tot consumptie zoals opgenomen in verschillende parlementaire documenten, nl. "*een louter imago-ondersteunende slogan of baseline van de sponsor*" in de parlementaire voorbereiding bij het decreet van 29 juni 2007 (Ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 2007, Parl.St. VI. Parl. 2006-2007, nr. 1218/4, 3) en "*[e]en louter imago-ondersteunende slogan of baseline van de sponsor of van zijn producten of diensten*" in de memorie van toelichting bij het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie (Ontwerp van decreet betreffende de radio-omroep en televisie Parl. St. VI. Parl. 2008-2009, nr. 2014/1, 39), is geen limitatieve opsomming. Voorgaande betekent evenmin dat er slechts sprake kan zijn van een imago-ondersteunende boodschap als deze boodschap geen promotionele elementen zou omvatten. Bijgevolg kan er slechts

sprake zijn van een inbreuk op artikel 91 van het Mediadecreet als de sponsorboodschap rechtstreeks aanspoort tot aankoop of huur van goederen of diensten, in het bijzonder door die goederen of diensten specifiek aan te prijzen. Het gebruik van bepaalde stijlelementen, zoals een vraagstelling, kan er niet toe leiden dat een sponsorboodschap per definitie een wervend karakter verkrijgt. Daarnaast is het belangrijk te benadrukken dat het gebruik van een baseline (al dan niet commerciële en promotionele elementen bevattend) niet beperkt is tot het gebruik van een baseline van een sponsor, maar ook van toepassing is op het gebruik van een baseline van een merk, een product of een dienst van die sponsor. Tot slot moet meegegeven worden dat het in strijd zou zijn met de doelstelling van liberalisering en flexibilisering om van een adverteerder te eisen dat de baseline van een campagne per medium waarop geadverteerd wordt zou moeten worden aangepast. Het nastreven van imago- of merkbekendheid is immers een wezenskenmerk van sponsoring, en kan maar worden gerealiseerd wanneer de door een sponsor gehanteerde baseline consistent kan worden gebruikt.

Het tiende punt van artikel 3 voert het nieuw begrip "videoplatformdienst" in. Videoplatformdienst wordt gedefinieerd in artikel 2, 45°/1, van het Mediadecreet. Deze toevoeging gebeurt in het licht van de uitbreiding van het toepassingsgebied van de AVMD2010, zoals gewijzigd door AVMD2018 naar videoplatformdiensten.

Uit de definities van niet-lineaire televisiedienst en videoplatformdienst blijkt dat het belangrijkste onderscheidend criterium tussen beiden de redactionele verantwoordelijkheid is. Een niet-lineaire televisiedienst is een omroepdienst die valt onder de redactionele verantwoordelijkheid van de aanbieder van de dienst. Een videoplatformdienst daarentegen biedt programma's en/of door gebruikers gegenereerde inhoud aan waarvoor de aanbieder van de videoplatformdienst per definitie geen redactionele verantwoordelijkheid draagt. Ook een videoplatformdienst die alleen programma's aanbiedt draagt daarvoor geen redactionele verantwoordelijkheid. Om dit te verklaren dient verwezen te worden naar een ander onderscheidend criterium: de selectie van de programma's. Een niet-lineaire televisiedienst biedt programma's aan op basis van een door de omroeporganisatie geselecteerde programmacatalogus. Dat impliceert dat de aanbieder van de niet-lineaire televisiedienst zelf kiest welke programma's in zijn catalogus komen te staan. De aanbieder van een videoplatformdienst selecteert geen programma's in functie van een catalogus, maar laat alle programma's op zijn platform toe die voldoen aan de gebruiksvoorwaarden. In dit geval zijn het de omroeporganisaties die de programma's op de videoplatformdienst aanbieden, die daarvoor de redactionele verantwoordelijkheid dragen. In dergelijke gevallen dienen de omroeporganisaties die de redactionele verantwoordelijkheid dragen de relevante bepalingen uit het Mediadecreet na te leven. Het is mogelijk dat in bepaalde gevallen de aanbieder van een videoplatformdienst zelf optreedt als aanbieder van een televisiedienst. In die hoedanigheid dragen de aanbieders van een videoplatformdienst uiteraard redactionele verantwoordelijkheid voor de programma's die daar aangeboden worden, maar dan vanuit hun hoedanigheid als omroeporganisatie en niet vanuit hun hoedanigheid als aanbieder van een videoplatformdienst. Videoplatformdiensten bieden audiovisuele inhoud aan die in toenemende mate wordt geraadpleegd door het algemene publiek en met name door jongeren. Dit is ook het geval met betrekking tot sociale mediadiensten, die een belangrijk kanaal zijn geworden voor het delen van informatie en voor vermaak en educatie, onder meer door toegang te verstrekken tot programma's en door gebruikers gegenereerde inhoud. Die sociale mediadiensten moeten onder het toepassingsgebied van het Mediadecreet vallen omdat zij wedijveren om dezelfde doelgroepen en inkomsten als de omroepdiensten. Voorts hebben zij ook in die zin een aanzienlijk effect dat zij de mogelijkheid voor gebruikers om de standpunten van andere gebruikers te vormen en te beïnvloeden, vergemakkelijken. Daarom moeten sociale mediadiensten, ter bescherming van minderjarigen tegen schadelijke inhoud en van alle burgers tegen aanzetten tot haat, geweld en

terrorisme, onder de toepassing van het Mediadecreet vallen voor zover en in de mate dat zij voldoen aan de definitie van videoplatformdienst.

Hoewel het doel van het Mediadecreet er niet in bestaat sociale mediadiensten als zodanig te reguleren, moet een sociale mediadiensdienst onder het toepassingsgebied van het Mediadecreet vallen indien de levering van programma's en door gebruikers gegenereerde inhoud een essentiële functie van die dienst vormen. De levering van programma's en door gebruikers gegenereerde inhoud kan worden beschouwd als een essentiële functie van de sociale mediadiensdienst indien de audiovisuele inhoud niet louter een aanvulling vormt op of een klein deel uitmaakt van de activiteiten van die sociale mediadiensdienst. Ter wille van de duidelijkheid, doeltreffendheid en consistentie bij de uitvoering ervan, heeft de Europese Commissie, na raadpleging van het contactcomité, "Richtsnoeren voor de praktische toepassing van het criterium van de essentiële functie als bedoeld in de definitie van "videoplatformdienst" in het kader van de richtlijn audiovisuele mediadiensten" opgesteld, die op 7 juli 2020 werden gepubliceerd in het Publicatieblad van de Europese Unie. Bij de beoordeling of een bepaalde dienst als videoplatformdienst kan gekwalificeerd worden, zullen deze richtsnoeren worden toegepast.

Wanneer een afscheidbaar gedeelte van een dienst voor de toepassing van het Mediadecreet een videoplatformdienst vormt, moet enkel dat gedeelte onder de bepalingen van het Mediadecreet vallen dat van toepassing is op videoplatformdiensten, en uitsluitend ten aanzien van programma's en door gebruikers gegenereerde inhoud. De definitie van videoplatformdienst mag geen betrekking hebben op niet-economische activiteiten zoals het aanbieden van audiovisuele inhoud op websites van particulieren en niet-commerciële groepen met gemeenschappelijke belangen.

Platformen van scholen en universiteiten om lessen aan te bieden vallen in principe niet onder de definitie van videoplatformdiensten. Zij zijn immers niet gericht op 'het algemene publiek', enkel op scholieren of studenten die de lessen moeten volgen. Wanneer die platformen zouden worden opengesteld voor het algemeen publiek, kan de kwalificatie "videoplatformdienst" op die platformen van toepassing worden als aan alle voorwaarden van de definitie is voldaan. Wanneer de betrokken opnames via een ander platform (vb. YouTube) ter beschikking gesteld worden van het algemeen publiek, dan gaat het om door gebruikers gegenereerde inhoud die wordt verspreid via een videoplatformdienst.

Blogsites waar voornamelijk tekst wordt gepost maar die toelaten om video te *embedden*, zullen in principe ook niet worden gekwalificeerd als videoplatformdiensten. Het aanbieden van programma's (nl. een reeks bewegende beelden, al dan niet met geluid, of een reeks van klanken of geluiden) en/of door gebruikers gegenereerde inhoud (een reeks bewegende beelden, al dan niet met geluid, of een reeks van klanken of geluiden) is immers niet het hoofddoel van deze blogsite, is ook niet het hoofddoel van een losstaand onderdeel van deze blogsite en is niet een essentiële functie van deze blogsite. Dit zal echter steeds geval per geval moeten worden nagegaan.

Aangezien een videoplatformdienst een omroepactiviteit is, zoals bepaald in artikel 2, 25° van het Mediadecreet, zijn artikel 37 en artikel 38 van het Mediadecreet van toepassing op videoplatformdiensten.

Artikel 4. In dit artikel wordt het in artikel 38 van het Mediadecreet opgenomen verbod voor omroepactiviteiten om aan te sporen tot haat en geweld gewijzigd overeenkomstig artikel 6 van AVMD2010 zoals gewijzigd door artikel 1, lid 9, van AVMD2018.

Ten eerste wordt het verbod tot aanzetten tot geweld of haat gepreciseerd. Meer specifiek wordt verduidelijkt dat het aanzetten ertoe niet mag gebeuren op grond van artikel 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Deze verduidelijking geschiedt ter bevordering van de rechtszekerheid en moet resulteren in heldere regels ter zake. In het gewijzigde artikel 38 van het Mediadecreet wordt ervoor gekozen de gronden opgenomen in artikel 21 van het Handvest uitdrukkelijk op te sommen en niet enkel te verwijzen naar dat artikel.

Ten tweede is er een uitbreiding van het verbod naar het aansporen tot terrorisme. De terrorismedreiging is meer en meer divers en geografisch verspreid. De dreiging blijft aanzienlijk, complex en erg onvoorspelbaar. Gezien de evolutie van de middelen waarmee inhoud via elektronische-communicatienetwerken wordt verspreid, kunnen terroristische boodschappen tegenwoordig razendsnel wijdverspreid worden. Het is bijgevolg belangrijk om het algemene publiek te beschermen tegen het aanzetten tot terrorisme.

Artikel 38 van het Mediadecreet wil middels deze uitbreiding van het verbod verzekeren dat omroepactiviteiten niet het publiekelijk uitlokken van het plegen van een terroristisch misdrijf omvatten en zodoende het algemene publiek hier tegen beschermen. Het publiekelijk uitlokken van het plegen van een terroristisch misdrijf moet worden begrepen in de zin van Richtlijn (EU) 2017/541 van het Europees Parlement en de Raad. Deze omschrijving is in nationaal recht terug te vinden in artikel 140bis van het Strafwetboek dat het publiekelijk uitlokken van het plegen van een terroristisch misdrijf omschrijft als volgt: *"iedere persoon die een boodschap verspreidt of anderszins publiekelijk ter beschikking stelt met het oogmerk aan te zetten tot het plegen van één van de in de artikelen 137 of 140sexies bedoelde misdrijven"*.

Het begrip „aanzetten tot geweld of haat” moet worden begrepen in de zin van Kaderbesluit 2008/913/JBZ van de Raad van 28 november 2008 betreffende de bestrijding van bepaalde vormen en uitingen van racisme en vreemdelingenhaat door middel van strafrecht.

Het is belangrijk te benadrukken dat artikel 38 van het Mediadecreet niet mag verhinderen dat nieuws- en actualiteitenprogramma's niet meer integraal zouden kunnen worden uitgezonden. Een reportage uit een nieuws- en actualiteitenprogramma kan er immers net op gericht zijn om wat verboden is in artikel 38 van het Mediadecreet aan de kaak te stellen. Gelet op de noodzaak aan objectieve, volledige en ongecensureerde nieuws- en duidingsprogramma's – de vrije meningsuiting en vrijheid van de pers indachtig – moet hierbij de mogelijkheid behouden worden om boodschappen te verwerken zoals opgenomen in artikel 38 van het Mediadecreet op voorwaarde dat deze duidelijk gekaderd worden. Hierbij kan bijvoorbeeld gedacht worden aan toespraken van (overleden) dictators en nieuwsberichten over terroristische aanslagen.

Artikel 5. In dit artikel wordt in artikel 40 van het Mediadecreet punt 4° vervangen. Deze wijziging past in de omzetting van artikel 5 van AVMD2010, zoals gewijzigd door artikel 1, lid 8, van AVMD2018. Artikel 40 van het Mediadecreet verplicht aanbieders van omroepdiensten bepaalde informatie gemakkelijk, rechtstreeks en permanent ter beschikking te stellen van kijkers en luisteraars. Het gaat om de volgende gegevens: naam, adres, e-mail of webadres. Hieraan wordt toegevoegd dat de aanbieder van de omroepdienst valt onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap en onder het toezicht van Vlaamse Regulator voor de Media.

Artikel 6. Dit artikel zet de zogenaamde uitzonderingsprocedure om, zowel voor lineaire als voor niet-lineaire televisiediensten. De uitzonderingsprocedure is opgenomen in artikel 3 van AVMD2010. Artikel 3 van AVMD2010 werd gewijzigd door artikel 1, lid 4, van AVMD2018. In het nieuwe artikel 3 wordt met betrekking

tot de uitzonderingsprocedures geen onderscheid meer gemaakt tussen lineaire en niet-lineaire televisiediensten. Dit strookt met de doelstelling van AVMD2018 om het onderscheid tussen de toepasselijke regels voor lineaire en niet-lineaire televisiediensten zoveel mogelijk weg te werken en een meer gelijk speelveld te creëren (zie supra). Oud artikel 44 van het Mediadecreet bevatte de uitzonderingsprocedure voor lineaire televisiediensten en oud artikel 176 van het Mediadecreet bevatte de uitzonderingsprocedure voor niet-lineaire televisiediensten. Deze twee artikelen worden opgeheven.

De procedures in artikel 3 van AVMD2010 worden "uitzonderingsprocedures" genoemd omdat ze uitzonderingen toestaan op het algemene principe van vrij verkeer van diensten.

Er zijn drie uitzonderingsprocedures die de Vlaamse Regulator voor de Media onder bepaalde voorwaarden toelaten om voorlopige maatregelen te nemen met betrekking tot de vrijheid van ontvangst of de doorgifte van een specifieke televisieomroepdienst uit andere lidstaten van de Europese Unie, of uit een andere staat in de Europese Economische Ruimte, of uit België die niet onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap vallen.

Op de eerste uitzonderingsprocedure kan een beroep worden gedaan in geval van aanzetten tot haat of geweld of ter bescherming van minderjarigen of van de volksgezondheid. De tweede uitzonderingsprocedure kan worden toegepast indien er sprake is van het uitlokken van een terroristisch misdrijf, of met het oog op de bescherming van de openbare veiligheid, nationale veiligheid en defensie. Is er in één van de situaties waarbij men normaliter een beroep zou doen op de tweede uitzonderingsprocedure sprake van hoogdringendheid, dan kan een beroep gedaan worden op de derde uitzonderingsprocedure die het toelaat om sneller op te treden.

Artikel 7. Dit artikel zet artikel 6bis van AVMD2010, ingevoegd door artikel 1, lid 10 van AVMD2018, om in een nieuw artikel 42 van het Mediadecreet. Het onderscheid tussen lineaire en niet-lineaire televisiediensten met betrekking tot de bescherming van minderjarigen wordt opgeheven. Voor lineaire en niet-lineaire televisiediensten zullen dezelfde regels gelden.

De meest schadelijke inhoud, die de lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling van minderjarigen kan aantasten maar niet noodzakelijkerwijs strafbaar is, moet onderworpen zijn aan de strengste maatregelen zoals versleuteling en doeltreffend ouderlijk toezicht, waarbij de mogelijkheid voor de lidstaten tot het vaststellen van strengere maatregelen onverlet wordt gelaten.

Het eerste lid van het nieuwe artikel 42 bepaalt dat televisieomroeporganisaties geen programma's, al dan niet op individueel verzoek, mag uitzenden die de lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling van minderjarigen zouden kunnen aantasten tenzij de televisieomroeporganisatie door selectie van de tijd van uitzenden, instrumenten voor leeftijdscontrole of andere technische maatregelen waarborgt dat minderjarigen deze programma's normaliter niet te horen of te zien krijgen. Wanneer de selectie door de televisieomroeporganisatie van de geschikte tijd van uitzenden moet worden beoordeeld, dient ook rekening te worden gehouden met de doelgroep van het betrokken televisieomroepprogramma.

Om de kijkers, waaronder ouders en minderjarigen, in staat te stellen weloverwogen besluiten te nemen over de inhoud die zij willen bekijken, moeten de televisieomroeporganisaties voldoende informatie verstrekken over inhoud die de lichamelijke, geestelijke en morele ontwikkeling van minderjarigen kan aantasten. In overwegende 19 van AVMD2018 staat hierover het volgende: "*Daartoe kan bijvoorbeeld gebruik worden gemaakt van een systeem van inhoudsbeschrijvingen, een akoestische waarschuwing, een visueel symbool of een ander middel ter nadere omschrijving van de aard van de inhoud*". Daarbij

stimuleert de decreetgever om de mogelijkheden voor coregulering grondig in overweging te nemen .

In Verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad (Algemene Verordening Gegevensbescherming) wordt onderkend dat kinderen specifieke bescherming behoeven in verband met de verwerking van hun persoonsgegevens. Het instellen van kinderbeschermingsmechanismen door televisieomroeporganisaties leidt onvermijdelijk tot de verwerking van de persoonsgegevens van minderjarigen. Aangezien die mechanismen zijn gericht op het beschermen van kinderen, mogen persoonsgegevens van minderjarigen die in het kader van technische kinderbeschermingsmaatregelen worden verwerkt, niet voor commerciële doeleinden, zoals direct marketing, profilering en op gedrag gerichte reclame, worden gebruikt.

Elke verwerking van persoonsgegevens die valt onder de AVG dient natuurlijk te gebeuren conform deze AVG. Een verordening heeft ingevolge artikel 288 VWEU een algemene strekking en is verbindend in al haar onderdelen en rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat. Het gevolg van deze rechtstreekse toepasselijkheid is dat het overschrijven of omzetten van een verordening niet nodig is. Daarom wordt in dit ontwerp van decreet niet verder ingegaan op de verplichtingen waaraan de televisie-omroeporganisaties zich moeten houden bij de verwerking van persoonsgegevens.

Artikel 8. Dit artikel heft de artikelen 43, 44 en 45 van het Mediadecreet op.

Artikel 43 van het Mediadecreet bepaalt dat de Vlaamse Regering lineaire televisieomroeporganisaties en niet-lineaire televisiediensten regels kan opleggen voor het vermelden van bepaalde beelden en signalen bij de vertoning van programma's die een invloed kunnen hebben op kinderen en jongeren, waarbij aangegeven wordt voor welke leeftijdsgroep ze geschikt zijn. Artikel 43 van het Mediadecreet houdt voor de Vlaamse Regering geen enkele verplichting in: zij "kan" maatregelen nemen, maar zij is dat niet verplicht. Artikel 9 van dit decreet legt in artikel 42 van het Mediadecreet een dergelijk systeem dwingend op aan televisieomroeporganisaties (artikel 42, lid 2) en de Vlaamse Regering wordt verplicht hiervoor nadere voorwaarden en procedures vast te leggen (artikel 42, lid 4). Het vrijblijvend karakter van artikel 43 is niet in overeenstemming met het dwingend karakter van het nieuwe artikel 42. Daarnaast is het huidige artikel 43 beperkt tot programma's die een invloed kunnen hebben op kinderen en jongeren, terwijl AVMD2018 het ruimer bepaald in overwegende 19: "*de kijkers, waaronder ouders en minderjarigen [...]*". Daarom wordt artikel 43 van het Mediadecreet opgeheven.

Artikel 44 van het Mediadecreet is de omzettingbepaling van artikel 3 AVMD2010. Het oude artikel 3 had alleen betrekking op lineaire televisiediensten. Het nieuwe artikel 3, gewijzigd door artikel 1, lid 4, van AVMD2018 geldt echter zowel voor lineaire als niet-lineaire televisiediensten. Het nieuwe artikel 3 van AVMD2010, zoals gewijzigd door AVMD2018 wordt omgezet door artikel 6 van dit decreet, dat een nieuw artikel 40/1 invoegt in het Mediadecreet (zie supra). Daarom wordt artikel 44 van het Mediadecreet opgeheven.

Artikel 45 van het Mediadecreet bepaalt dat niet-lineaire televisieomroeporganisaties de door hen verstrekte diensten op aanvraag die de lichamelijke, geestelijke of zedelijke ontwikkeling van minderjarigen ernstig zouden kunnen schaden zodanig beschikbaar stellen dat minderjarigen dergelijke televisiedienst op aanvraag normaliter niet te horen of te zien krijgen. Artikel 45 van het Mediadecreet is de omzettingbepaling van artikel 12 van AVMD2010. Artikel 12 van AVMD2010 had uitsluitend betrekking op de bescherming van minderjarigen tegen ongeschikte niet-lineaire inhoud. Artikel 12 van AVMD2010 wordt geschrapt door artikel 1, lid 17, van AVMD2018 omdat de regels voor de

bescherming van minderjarigen tegen schadelijke inhoud door het nieuwe artikel 6bis van de AVMD-richtlijn, ingevoegd door artikel 1, lid 10, van AVMD2018, dezelfde zijn voor lineaire en niet-lineaire inhoud. Vermits artikel 12 van AVMD2010 wordt geschrapt, moet ook de omzettingsbepaling ervan worden opgeheven. Daarom wordt artikel 45 van het Mediadecreet opgeheven.

Artikel 9. Dit artikel heft de tweede zin van artikel 52 van het Mediadecreet op. De tweede zin van artikel 52 van het Mediadecreet luidt als volgt: *"De aanbieders van omroepdiensten mogen bovendien geen commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut uitzenden die niet in overeenstemming zijn met de beginselen van het privéleven, de eerlijke behandeling van de consument en de eerlijke mededinging."*

Sinds 2009 bevat het Mediadecreet bepalingen die afkomstig zijn uit de Code voor reclame en sponsoring op radio en televisie (hierna: "de Code"). Deze Code was een co-reguleringsinstrument. De Code werd immers bekrachtigd/vastgesteld door de Vlaamse Regering en de decreetgever. Door de bepalingen van de Code op te nemen in het Mediadecreet werd er beslist om af te stappen van twee teksten met decretale waarde, zodat er één coherent, geïntegreerd geheel ontstond.

De voltallige Sectorraad Media verzette zich in verschillende adviezen (vb. Advies 17/9/2008, Advies 14/7/2008), tegen de integratie van deze bepalingen in het Mediadecreet, met uitzondering van de bepalingen die een omzetting waren van Richtlijn 2007/65/EG van het Europees Parlement en de Raad van 11 december 2007 tot wijziging van Richtlijn 89/552/EEG van de Raad betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake de uitoefening van televisieomroepactiviteiten (die later samen met Richtlijn 89/552/EEG werd gecoördineerd in AVMD2010) en de bepalingen in het verband met kinderen en minderjarigen. De Vlaamse Regering ging toen echter niet in op het advies van de Sectorraad Media.

Naar aanleiding van de herziening van AVMD2010 heeft de Europese Commissie een studie besteld om de effectiviteit van co- en zelfregulering na te gaan. Dit resulteerde in het rapport *"Effectiveness of self- and co-regulation in the context of implementing the AVMS Directive"* (<https://op.europa.eu/en/publication-detail/-/publication/df193e3d-294e-11e6-b616-01aa75ed71a1/language-en>). Op basis van dit rapport oordeelde de Commissie dat het gerechtvaardigd was om in AVMD2018 nog meer de nadruk te leggen op co- en zelfregulering.

Hoewel in het verleden reeds het gebruik van zelf- en co-regulering werd aangemoedigd, wordt het gebruik van co-regulering nog meer gestimuleerd en het gebruik van zelfregulering bevorderd, maar daar worden wel enkele voorwaarden aan gekoppeld.

Artikel 4bis, eerste lid AVMD2010, ingevoegd door artikel 1, lid 6, van AVMD2018, luidt als volgt:

"De lidstaten stimuleren het gebruik van co-regulering en de bevordering van zelfregulering door middel van op nationaal niveau vastgestelde gedragscodes betreffende de door deze richtlijn gecoördineerde gebieden, voor zover hun rechtsstelsels dat toestaan. Die gedragscodes:

- a) zijn dusdanig dat zij in brede kring worden aanvaard door de belangrijkste belanghebbenden in de betrokken lidstaten;*
- b) vermelden duidelijke en ondubbelzinnige doelstellingen;*
- c) voorzien in regelmatige, transparante en onafhankelijke toezicht- en evaluatiemaatregelen ten aanzien van de mate waarin de doelstellingen worden bereikt; en*
- d) voorzien in doeltreffende handhaving, met inbegrip van doeltreffende en evenredige sancties."*

De principes van artikel 52, lid 2, van het Mediadecreet zijn allemaal ook opgenomen in de zelfregulerende "Code voor Reclame en Marketingcommunicatie" van de Internationale Kamer van Koophandel (hierna: "ICC-Code"). Zo bepaalt artikel 1 van de ICC-Code o.m. dat alle marketingcommunicatie in overeenstemming moet zijn met de in de bedrijfswereld algemeen aanvaarde principes van eerlijke concurrentie. De principes van eerlijke concurrentie komen ook aan bod in de artikelen 12 ("kleinering"), 15 ("uitbuiting van de goodwill") en 16 ("imitatie") van de ICC-Code. Artikel 4 van de ICC-Code bepaalt dat marketingcommunicatie zo moet worden voorgesteld dat ze het vertrouwen van de consument niet schendt of zijn gebrek aan ervaring of kennis niet uitbuit ("*eerlijke behandeling van de consument*" in artikel 52, lid 2, van het Mediadecreet). Artikel 19 van de ICC-Code bevat verschillende bepalingen inzake gegevensbescherming en privacy ("*de beginselen van het privéleven*" in artikel 52, lid 2 van het Mediadecreet). En er is artikel 7 van de ICC-Code luidt als volgt: "*Marketingcommunicatie moet duidelijk als zodanig herkenbaar zijn, ongeacht de vorm en het gebruikte medium. Als een advertentie, ook zogenaamde "native advertising", verschijnt in een medium dat nieuws of redactioneel materiaal bevat, dan moet ze zo worden voorgesteld dat ze makkelijk herkenbaar is als advertentie en indien nodig ook zo worden genoemd.*"

Reclameboodschappen mogen hun ware commerciële doel niet verhullen. Communicatie die de verkoop van een product promoot mag daarom niet worden voorgesteld als bijvoorbeeld markt- of consumentenonderzoek, informatie afkomstig van gebruikers, een privéblog, persoonlijke posts op sociale media of onafhankelijke beoordeling."

Voor de toepassing van de ICC-Code betekent "reclame" of "advertentie" "*elke vorm van marketingcommunicatie die door de media gevoerd wordt, meestal tegen betaling of een andere vergoeding*". In de ICC-Code omvat "marketingcommunicatie" zowel "*reclame als andere technieken zoals promoties en sponsoring, naast direct marketing en digitale marketingcommunicatie. Deze term moet ruim geïnterpreteerd worden als alle communicatie die rechtstreeks door of ten behoeve van marketeers geproduceerd wordt en die voornamelijk bedoeld is om producten te promoten of consumentengedrag te beïnvloeden.*"

Met het opheffen van het tweede lid van artikel 52 van het Mediadecreet wordt gevolg gegeven aan het eerste lid van artikel 4bis van AVMD2010, ingevoegd door artikel 1, lid 6, van AVMD2018.

De ICC-Code beantwoordt aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 4bis van AVMD2010, ingevoegd door artikel 1, lid 6, van AVMD2018.

Het is een breed aanvaarde gedragscode die het voorwerp uitmaakt van ruime consultatie.

In dit rapport wordt de ICC-Code uitdrukkelijk vermeld als een zeer belangrijke code met een vooraanstaande positie in het kader van co- en zelfregulering (p. 42). Deze ICC-Code bevat duidelijke regels die de betrokken sector of sectoren aan zichzelf opleggen, waarbij de handhaving, na goedkeuring door de Raad van Reclame, is toevertrouwd aan een onafhankelijk zelfregulerend orgaan, de Jury voor Ethische Praktijken inzake reclame (hierna: "JEP"), met onder meer een performant en laagdrempelig klachtensysteem waarover periodiek en transparant wordt gerapporteerd, zowel aan de hand van evaluatieverslagen voor specifieke sectoren en een algemeen jaarverslag als door de publicatie van de beslissingen van de JEP op haar website. In de hogervermelde studie wordt op blz. 131 deze manier van handhaven van beslissingen als een goed voorbeeld aangehaald.

De JEP is het zelfregulerend orgaan van de reclamesector en werd opgericht door de Raad voor de Reclame. Het zelfregulerende optreden van de JEP is gebaseerd op de vrijwillige medewerking van de adverteerders, de reclame-agentschappen

en de media. Deze drie stakeholders hebben de verschillende codes (waaronder de ICC-Code) goedgekeurd en hebben zich ook geëngageerd om de beslissingen van de JEP te respecteren. De JEP is paritair samengesteld (50% reclamesector en 50% burgermaatschappij) en dit zowel in eerste aanleg als in hoger beroep. De hierboven vermelde studie erkent op blz. 125 dat zo'n paritaire samenstelling van het controleorgaan te verkiezen valt boven een controleorgaan dat alleen samengesteld is uit de betrokken stakeholders.

De JEP kan 3 soorten beslissingen nemen:

- indien de JEP van oordeel is dat de reclameboodschap geen enkel element bevat dat in strijd is met de toepasselijke wetgeving en/of zelfdisciplinaire codes, zal zij geen opmerkingen formuleren. Dit impliceert geenszins dat de JEP de reclame in kwestie goedkeurt. In geval van geschil zullen de rechtbanken soeverein oordelen;
- indien de JEP van oordeel is dat de reclameboodschap redactionele (tekst, bewering, slogan) en/of visuele (beeld, tekening, foto,...) elementen bevat die niet in overeenstemming zijn met de wetgeving of codes, zal de JEP afhankelijk van de aard en omvang van de inbreuken een beslissing tot wijziging of stopzetting van de reclame formuleren;
- indien de reclameboodschap slechts een voorbehoud oproept zal de JEP er zich toe beperken om een advies van voorbehoud te formuleren waarbij aan de adverteerder, het reclamebureau en de media de verantwoordelijkheid wordt gelaten wat betreft het gevolg dat eraan zal gegeven worden.

In het Mediadecreet wordt de verantwoordelijkheid voor de commerciële communicatie wel bij de televisieomroeporganisaties gelegd terwijl in artikel 23 van de ICC-Code onder meer is bepaald dat *"de adverteerders de algemene verantwoordelijkheid dragen voor de marketingcommunicatie over hun producten"*. Dit betekent echter niet dat de omroeporganisaties geen enkele rol meer zouden hebben te vervullen in het kader van de naleving van de ICC-Code. Artikel 23 van ICC-Code stelt immers ook expliciet dat *"de media-eigenaars of exploitanten die de reclame uitzenden erg voorzichtig moeten zijn bij het aanvaarden van de reclameboodschappen en hun voorstelling aan het publiek"*. Daarnaast moet benadrukt worden dat indien de adverteerder geen positief gevolg geeft aan de beslissing van de JEP bij gebrek aan antwoord de JEP een schorsingsaanbeveling aan de media (inclusief de omroeporganisaties) zal richten, die de werkzaamheden van de JEP steunen en er zich toe hebben verbonden om de beslissingen na te leven.

Daarnaast geniet de JEP overigens van een sterke Europese inbedding via zijn door diverse Europese instanties erkende Europese koepelvereniging, de *European Advertising Standards Alliance (EASA)*, met onder meer een systeem voor de doorverwijzing van grensoverschrijdende klachten.

De ICC-Code heeft betrekking op alle commerciële communicatie, ongeacht de vorm, het formaat of het medium. Ook commerciële communicatie op videoplatformdiensten valt dus onder de toepassing van de ICC-Code.

Door het schrappen van deze bepaling uit het Mediadecreet komt het uitsluitende toezicht over de naleving van deze regel toe aan de JEP.

Artikel 10. Met dit artikel wordt een nieuw artikel 54/1 in het Mediadecreet ingevoegd dat het gebruik van subliminale technieken bij commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut verbiedt. Met dit artikel wordt artikel 9, lid 1, b), van AVMD2010, zoals gewijzigd bij artikel 9, lid 13, van AVMD2018, omgezet. Subliminale technieken zijn technieken die een commerciële boodschap of signaal verbergen in een programma of een omroepdienst zonder dat de kijker het bewust opmerkt. Bijvoorbeeld een beeldfragment dat minder dan een kwart seconde op het scherm te zien is. De signalen of boodschappen worden

echter wel verwerkt door de kijker zonder dat hij er zich van bewust is en kunnen aldus aanzetten tot bepaald gedrag.

Artikel 11. Dit artikel vervangt artikel 55 van het Mediadecreet. Met dit artikel wordt artikel 9, lid 1, c), i) en ii) van AVMD2010, zoals gewijzigd door artikel 1, lid 13, van AVMD2018, omgezet.

Door deze aanpassing vermeldt artikel 55 van het Mediadecreet niet meer expliciet dat commerciële communicatie niet mag aanzetten tot gewelddadige gedragingen. Toch blijft ook dat verbod nog bestaan, omdat het verbod op aanzetten tot haat, zoals vermeld in artikel 38 van het Mediadecreet, dat werd gewijzigd door artikel 4 van dit decreet, ook geldt voor commerciële communicatie.

Daarnaast wordt in het artikel een onderscheid gemaakt tussen de voorschriften voor commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut. Dit onderscheid werd ingevoegd conform het advies 50.256/3 van de Raad van State.

Ten aanzien van boodschappen van algemeen nut lijkt het verbod om discriminatie te "bevatten" een te verregaande beperking in te houden van de vrijheid van meningsuiting, gewaarborgd bij artikel 11 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 10 van het Europees Verdrag over de rechten van de mens en artikel 19 van de Belgische Grondwet. Boodschappen van algemeen nut kunnen er immers uitdrukkelijk op gericht zijn om discriminaties aan de kaak te stellen. De effectiviteit van de boodschap zou nodeloos beperkt worden indien de boodschap niet, in woord of in beeld, de aan te klagen discriminatie zou mogen oproepen. Om die reden werd het artikel herschreven, zodat het verbod om discriminatie te "bevatten" enkel geldt voor commerciële communicatie en niet langer voor boodschappen van algemeen nut.

Artikel 12. Dit artikel heft de artikelen 56 tot en met 61 van het Mediadecreet op.

Door de opheffing van de artikelen 56 tot en met 61 wordt gevolg gegeven aan artikel 4bis, lid 1, van AVMD2010, ingevoegd door artikel 1, lid 6, van AVMD2018. Alle bepalingen van de artikelen 56 tot en met 61 van het Mediadecreet zijn immers ook terug te vinden in de ICC-Code. Voor meer toelichting over artikel 4bis van AVMD2010, zoals ingevoegd door AVMD2018 en de ICC-Code wordt verwezen naar de bespreking van artikel 14 van dit decreet (zie supra).

Artikel 56 van het Mediadecreet bepaalt dat commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut geen elementen mogen bevatten met kwetsende of misprijzende uitlatingen over religieuze, filosofische of politieke overtuigingen. Artikel 57 van het Mediadecreet bepaalt dat commerciële communicatie degenen die een bepaald product of een bepaalde dienst niet verbruiken of gebruiken niet in diskrediet mag brengen. De artikelen 56 en 57 van het Mediadecreet komen overeen met artikel 12 van de ICC-Code dat luidt als volgt: *"Reclame mag geen enkele persoon of groep personen, bedrijf, organisatie, industriële of commerciële activiteit, beroep of product kleineren of hen belachelijk maken of in diskrediet brengen."*

Hier kan nog worden verwezen naar punt 3 van de JEP-Regels inzake "de afbeelding van de mens". Hierin is het volgende bepaald:

"Reclame mag geen enkele vorm van discriminatie tolereren op grond van o.a. ras, nationaliteit, godsdienst, geslacht of leeftijd, en mag op geen enkele wijze de menselijke waardigheid aantasten (art. 4, al. 1 I.K.K.-code). Bijgevolg dient men te vermijden:

- *dat minachting, wantrouwen of spotternij verwekt wordt, ongeacht de etnische, sociale, professionele, nationale of economische categorie waartoe een persoon behoort;*
- *dat negatieve vergelijkingen op grond van geslacht, leeftijd, ras, nationaliteit, sociaal of professioneel statuut aangemoedigd, ontwikkeld of uitgebuit worden.*

Reclame mag de bekwaamheden, verlangens en de rol van de onderscheiden menselijke en sociale bevolkingsgroepen niet miskennen. Opvattingen aangaande de minder- of meerderwaardigheid van een persoon in functie van de sociale bevolkingsgroep waartoe hij behoort, alsook het aanmoedigen van gevoelens of gedragingen die leiden tot uitstoting, intolerantie of racisme dienen vermeden te worden."

Artikel 58 van het Mediadecreet luidt als volgt:

"Commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut mogen personen niet uitbeelden in hun persoonlijke of maatschappelijke hoedanigheid of naar hen verwijzen zonder hun voorafgaande toestemming.

Commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut mogen niet zonder vooraf gegeven toestemming persoonlijke eigendommen afbeelden of ernaar verwijzen op een wijze die laat veronderstellen dat de betrokkene daarin heeft toegestemd. Bij beelden van of verwijzingen naar persoonlijke eigendommen is geen toestemming vereist voor wat integrerend tot het straatbeeld behoort. Voor gerichte en uitdrukkelijke verwijzingen is de toestemming wel vereist."

De principes van artikel 58 van het Mediadecreet zijn opgenomen in artikel 14 van de ICC-Code, dat luidt als volgt:

"Marketingcommunicatie mag geen personen in hun private of maatschappelijke hoedanigheid afbeelden of naar hen verwijzen, tenzij voorafgaande toestemming werd verkregen. Evenmin mag marketingcommunicatie zonder voorafgaande toestemming persoonlijke eigendommen afbeelden of ernaar verwijzen op een manier die doet veronderstellen dat de betrokkene het product of de organisatie aanbeveelt."

Artikel 59 van het Mediadecreet bepaalt dat commerciële communicatie geen elementen mag bevatten die inspelen op gevoelens van angst. In artikel 2 van de ICC-Code is onder meer opgenomen dat marketingcommunicatie niet ten onrechte mag inspelen op angst.

Artikel 60 van het Mediadecreet luidt als volgt:

"§1. Commerciële communicatie mag geen elementen bevatten die erop gericht zijn de consument te misleiden op het gebied van :

1° de kenmerken van de goederen of diensten, zoals beschikbaarheid, aard, uitvoering, samenstelling, procedé en datum van fabricage of levering, geschiktheid voor het gebruik, gebruiksmogelijkheden, hoeveelheid, specificatie, geografische of commerciële oorsprong of van het gebruik te verwachten resultaten, of uitslagen en essentiële uitkomsten van onderzoek van de goederen of diensten;

2° de prijs of de wijze van prijsberekening, alsook de voorwaarden waaronder de goederen worden geleverd of de diensten worden verricht;

3° de hoedanigheid, kwalificaties en rechten van de adverteerder, zoals zijn identiteit en zijn vermogen, zijn bekwaamheden en zijn industriële, commerciële of intellectuele eigendomsrechten of zijn bekroningen en onderscheidingen.

§2. Onder misleidende commerciële communicatie wordt elke vorm van reclame verstaan die op enigerlei wijze, waaronder begrepen wordt haar opmaak, de personen tot wie ze zich richt of die ze bereikt, misleidt of kan misleiden en die door haar misleidende karakter hun economische gedrag kan beïnvloeden, of die om die redenen een concurrent schade toebrengt of kan toebrengen."

Artikel 60 van het Mediadecreet komt overeen met de artikelen 4 en 5 van de ICC-Code.

Artikel 4 ICC-Code luidt als volgt:

"Marketingcommunicatie moet zo worden voorgesteld dat ze het vertrouwen van de consument niet schendt of zijn gebrek aan ervaring of kennis niet uitbuit.

Relevante factoren die de beslissingen van de consument zouden kunnen beïnvloeden, moeten worden meegedeeld op een manier en tijdstip dat de consument er rekening mee kan houden."

Artikel 5 ICC-Code luidt als volgt:

"Marketingcommunicatie moet waarheidsgetrouw zijn en niet misleidend.

Marketingcommunicatie mag geen enkele bewering, claim of audio-/visueel element bevatten dat direct of indirect door weglating, ambiguïteit of overdrijving de consument kan misleiden. Dat in het bijzonder, maar niet exclusief, met betrekking tot:

- kenmerken van het product die materieel zijn en dus waarschijnlijk de keuze van de consument zullen beïnvloeden, zoals: aard, samenstelling, wijze en datum van productie, gebruiksmogelijkheden, efficiëntie en prestatie, commerciële of geografische herkomst of impact op het milieu.*
- de waarde van het product en de totale prijs voor de consument;*
- voorwaarden voor levering, ruil, teruggave, herstelling en onderhoud;*
- garantievoorwaarden;*
- auteursrecht en industrieel eigendomsrecht, zoals octrooien, handelsmerken, tekeningen en modellen en handelsnamen;*
- overeenstemming met normen;*
- officiële erkenning of goedkeuring, medailles, prijzen en diploma's;*
- de omvang van bijdragen voor liefdadigheid."*

Artikel 61 van het Mediadecreet bepaalt dat commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut *"niet op een verkeerde of misleidende manier mogen gebruikmaken van wetenschappelijke en technische publicaties"*. Datzelfde artikel bepaalt ook dat *"wetenschappelijke en technische termen niet mogen worden misbruikt om bepaalde beweringen een pseudowetenschappelijke basis te verstrekken"*.

De principes van artikel 61 van het Mediadecreet komen overeen met artikel 9 van de ICC-Code, dat bepaalt dat *"marketingcommunicatie geen misbruik mag maken van technische gegevens zoals onderzoeksresultaten of citaten uit technische en wetenschappelijke publicaties"*, en dat *"marketingcommunicatie geen wetenschappelijke terminologie of woordenschat mag gebruiken om aan een productclaim een valse wetenschappelijke draagkracht te geven"*.

Artikel 13. Artikel 62 van het Mediadecreet bepaalt in het eerste lid dat commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut niet mogen aansporen tot gedrag dat schadelijk is voor de gezondheid of de veiligheid, of dat in hoge mate schadelijk is voor het milieu. Dit is de omzetting van artikel 9, lid 1, punt c), iii) en iv), van AVMD2010, zoals gewijzigd door artikel 1, lid 13) van AVMD2018.

Datzelfde artikel bepaalt ook dat commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut geen elementen mogen bevatten die ertoe kunnen leiden de kijker of luisteraar te misleiden over de milieueffecten (artikel 62, lid 2) en geen aanduidingen of suggesties mogen bevatten waardoor het risico voor de gezondheid en de veiligheid voor de consumenten en voor derden worden geminimaliseerd (artikel 62, lid 3).

De principes van artikel 62, lid 2 en lid 3, van het Mediadecreet zijn terug te vinden in de artikelen 17 en 22 van de ICC-Code.

Artikel 17, eerste zin, van de ICC-Code luidt als volgt:

"Reclameboodschappen mogen niet zonder een gegronde reden van educatieve of sociale aard, visuele voorstellingen of beschrijvingen bevatten van gevaarlijke praktijken of van situaties waarbij veiligheid en gezondheid niet in acht worden genomen".

Artikel 22, eerste zin, van de ICC-Code luidt als volgt:

"Marketingcommunicatie mag niet de indruk geven dat ze bepaalde handelingen goedkeurt of aanmoedigt die ingaan tegen de wet, zelfregulerende codes of algemeen aanvaarde normen van milieuverantwoordelijk gedrag".

Verder moet hierbij ook rekening worden gehouden met de bepalingen van hoofdstuk D van de ICC-Code dat heel specifiek gaat over milieucclaims in marketingcommunicatie.

Artikel 14. Dit artikel heft artikel 63 van het Mediadecreet op. De bepalingen van artikel 63 van het Mediadecreet zijn ook opgenomen in artikel 13 van de ICC-Code.

Artikel 63 van het Mediadecreet luidt:

"De getuigenissen, attesten en aanbevelingen waarop in commerciële communicatie en in boodschappen van algemeen nut een beroep wordt gedaan, moeten authentiek zijn, mogen niet uit hun context gerukt zijn en mogen niet achterhaald zijn. Het gebruik van getuigenissen, attesten en aanbevelingen is alleen toegestaan als de auteur zijn toestemming geeft".

Artikel 13 van de ICC-Code luidt:

"Marketingcommunicatie mag geen getuigenissen, aanbevelingen of ondersteunende documentatie bevatten of hiernaar verwijzen tenzij ze echt, verifieerbaar en relevant zijn. Getuigenissen en aanbevelingen die na verloop van tijd achterhaald of misleidend geworden zijn, mogen niet meer worden gebruikt. Dat een aanbeveling of getuigenis gesponsord is, moet op een gepaste manier duidelijk gemaakt worden als de vorm en het formaat van de communicatie anders niet gepercipieerd zouden worden als een gesponsorde boodschap".

Artikel 15. Dit artikel wijzigt artikel 65 van het Mediadecreet en zet artikel 9, lid 1, d), van AVMD2010, zoals gewijzigd door artikel 1, lid 13, van AVMD2018, om.

Artikel 65 van het Mediadecreet verbiedt elke vorm van commerciële communicatie voor sigaretten en andere tabaksproducten. Dit artikel breidt het verbod uit tot elektronische sigaretten en navulverpakkingen voor elektronische sigaretten.

Artikel 16. Dit artikel wijzigt paragraaf 3 van artikel 81 van het Mediadecreet. Hiermee wordt artikel 23, lid 2 van AVMD2010, zoals gewijzigd door artikel 1, lid 21, van AVMD2018, omgezet in het Mediadecreet.

Artikel 81, § 2 van het Mediadecreet bepaalt dat het aandeel televisiereclame- en telewinkelspots tussen 6 uur 's ochtends en 18 uur 's avonds niet meer dan 20% van dat tijdvak bedraagt. Het aandeel televisiereclame- en telewinkelspots tussen 18 uur 's avonds en middernacht bedraagt niet meer dan 20% van dat tijdvak. Artikel 81, § 3 van het Mediadecreet geeft aan wat niet mee gerekend moet worden voor het bepalen van de 20%.

Neutrale frames scheiden redactionele inhoud van televisiereclame- of telewinkelspots en scheiden eveneens de afzonderlijke spots van elkaar. Neutrale frames worden uitgezonderd van de kwantitatieve beperkingen voor televisiereclame. De tijd van de neutrale frames wordt aldus niet als reclametijd beschouwd.

De zendtijd voor aankondigingen door de televisieomroeporganisatie in verband met haar eigen programma's en met rechtstreeks daarvan afgeleide ondersteunende producten, is geen reclamezendtijd. Veel televisieomroeporganisaties maken deel uit van grotere omroeporganisaties en zenden boodschappen uit die niet alleen betrekking hebben op hun eigen programma's en rechtstreeks daarvan afgeleide ondersteunende producten, maar ook op programma's en omroepdiensten van andere entiteiten die tot dezelfde omroeporganisatie behoren. Zendtijd die is toegewezen aan die boodschappen wordt evenmin tot de maximale zendtijd voor televisiereclame en telewinkelen gerekend. Het begrip 'andere entiteiten die tot dezelfde omroeporganisatie behoren, moet worden begrepen in de zin van de notie 'verbonden onderneming' uit het vennootschapsrecht. De Europese Commissie heeft immers aangegeven dat deze uitzondering is ingevoerd met het oog op een versoepeling van de kwantitatieve reclameregels en dus zo ruim mogelijk geïnterpreteerd moet worden. Denk bijvoorbeeld aan een boodschap op VTM van Streamz of een aankondigingsspot op Play4 van een programma dat wordt uitgezonden op Telenet Play Sports. De zendtijd van deze aankondigingsspots en boodschappen moeten niet meegerekend worden voor het bepalen van de 20% maximale zendtijd voor televisiereclame- en telewinkelspots.

Artikel 17. Dit artikel actualiseert artikel 93 van het Mediadecreet en speelt in op de toegenomen populariteit van elektronische sigaretten en hun navulverpakkingen. Dit artikel zet artikel 9, lid 1, d) van AVMD2010 om zoals gewijzigd door artikel 1, lid 13 van AVMD2018.

Artikel 18. Met dit artikel wordt een nieuw artikel 98/1 in het Mediadecreet ingevoegd dat betrekking heeft op de inwerkingtreding van de bepalingen in de onderafdeling IV Productplaatsing.

De huidige artikelen 98 tot 101 van het Mediadecreet zijn van toepassing sinds 1 september 2009. Hierbij moet meteen opgemerkt worden dat het huidige artikel 100, §1 enkel van toepassing is op programma's die na 1 september 2009 zijn geproduceerd. De reden voor deze inwerkingtredeingsbepaling is duidelijk: programma's die gemaakt waren voor de inwerkingtreding van deze bepaling, konden op het moment van productie nog geen rekening houden met de voorwaarden die later opgenomen zijn in artikel 100 en mogen dus ook na de inwerkingtreding van het decreet nog uitgezonden worden.

Het ontworpen artikel 98/1 stelt dat de bepalingen betreffende productplaatsing slechts van toepassing zijn op programma's die na de inwerkingtreding van het decreet geproduceerd zijn: voor de bepalingen die door dit decreet worden ingevoerd of gewijzigd is dit duidelijk. De bepalingen in de onderafdeling IV Productplaatsing die niet door dit decreet worden gewijzigd waren reeds van toepassing op programma's die voor de inwerkingtreding van dit decreet geproduceerd zijn, en blijven nu ook van toepassing op programma's die na de inwerkingtreding van het decreet geproduceerd worden.

Er doet zich hier een complicatie voor waardoor het belangrijk is om het toepassingsgebied in de tijd voor de nieuwe en gewijzigde bepalingen van onderafdeling IV te verduidelijken. Artikel 11, 3, b) van AVMD(2010) stelde dat productplaatsing wel toegelaten was *"ten aanzien van bepaalde goederen of diensten die niet tegen betaling, maar uitsluitend gratis worden geleverd, zoals productiehulp en prijzen, met het oog op de opnemings ervan in een programma."* Deze bepaling werd omgezet in artikel 99, 2° van het Mediadecreet waardoor dit soort gratis productplaatsing tot op vandaag is toegestaan in alle soorten programma's behalve in kinderprogramma's van de openbare omroep. Het nieuwe artikel 11, ingevoegd door AVMD(2018) bevat echter een totaalverbod op productplaatsing in nieuws- en actualiteitenprogramma's, programma's over consumentenzaken, religieuze programma's en kinderprogramma's.

Momenteel zijn dit soort programma's met gratis productplaatsing echter nog in productie. Deze inwerkingtredingsbepaling strekt ertoe om te vermijden dat deze programma's niet meer kunnen uitgezonden worden na de inwerkingtreding van dit decreet.

Artikel 19. Dit artikel vervangt artikel 99 van het Mediadecreet en zet artikel 11, lid 2, van AVMD2010, zoals gewijzigd door artikel 1, lid 15, van AVMD2018, om.

AVMD2010 ging, voor de wijziging door AVMD2018, nog uit van een algemeen verbod op productplaatsing waarvan de lidstaten in een aantal gevallen en onder bepaalde voorwaarden konden afwijken. Bij de omzetting in het Mediadecreet van AVMD2007, die later met Richtlijn 89/552/EEG werd gecoördineerd in AVMD2010, maakte de decreetgever hiervan gebruik waardoor productplaatsing in het Mediadecreet toegestaan werd. AVMD2018 wijzigt AVMD2010 door af te stappen van het principiële verbod op productplaatsing en productplaatsing toe te staan onder bepaalde voorwaarden. Deze voorwaarden wijken echter licht af van de voorwaarden zoals opgenomen in de hierboven vermelde AVMD2007, die ook werden overgenomen in AVMD2010, waardoor artikel 99 van het Mediadecreet moet worden aangepast.

Aldus laat het nieuwe artikel 99 van het Mediadecreet productplaatsing toe behalve in journaals en politieke informatieprogramma's, programma's over consumentenzaken, religieuze programma's en kinderprogramma's. Met name is gebleken dat productplaatsing en ingebedde reclame het gedrag van kinderen kunnen beïnvloeden aangezien kinderen dikwijls niet in staat zijn om de commerciële inhoud te herkennen bijgevolg is productplaatsing in kinderprogramma's niet alleen meer verboden voor de openbare omroeporganisatie van de Vlaamse Gemeenschap. Productplaatsing in consumentenprogramma's wordt verboden, omdat de kijkers, die in dergelijke programma's wellicht een echte en eerlijke beoordeling van producten of diensten verwachten, moeilijker een onderscheid kunnen maken tussen reclame en redactionele inhoud.

Merk op dat het gratis ter beschikking stellen van goederen en diensten alleen als productplaatsing gekwalificeerd wordt als het gaat om goederen of diensten van grote waarde. Dat betekent dat de producten en diensten die niet van grote waarde zijn en die gratis worden geleverd nog steeds mogen worden opgenomen in programma's over consumentenzaken, religieuze programma's en kinderprogramma's.

Artikel 20. Dit artikel wijzigt artikel 100 van het Mediadecreet en zet artikel 11, lid 3, a) van AVMD2010, zoals gewijzigd door artikel 1, lid 15, van AVMD2018, om.

Productplaatsing is nu ook verboden wanneer zij de inhoud en de programmering ervan in een catalogus, in het geval van televisiediensten op aanvraag, zodanig beïnvloedt dat de verantwoordelijkheid en de redactionele onafhankelijkheid van de omroeporganisatie erdoor wordt aangetast.

Gelet op het ontworpen artikel 98/1 dat betrekking heeft op alle artikelen van deze onderafdeling, kan paragraaf 2 van artikel 100 geschrapt worden.

Artikel 21. Door dit artikel wordt artikel 101 van het Mediadecreet aangepast aan het nieuwe artikel 11, lid 4, a), van AVMD2010, zoals gewijzigd door artikel 1, lid 15 van AVMD2018.

Deze bepaling breidt het verbod voor productplaatsing voor tabaksproducten en sigaretten uit tot elektronische sigaretten en navulverpakkingen.

Artikel 22. Dit artikel vervangt paragraaf 1 van artikel 149 waardoor ook natuurlijke personen radiodiensten kunnen aanbieden via een kabelomroepnetwerk, een etheromroepnetwerk, een satellietomroepnetwerk of via het internet. Deze wijziging gebeurt omwille van het gelijkheidsbeginsel. Ook andere omroepdiensten waarvoor slechts een kennisgeving is vereist, kunnen voortaan worden aangeboden door natuurlijke personen.

Artikel 23. Dit artikel vervangt paragraaf 1 van artikel 150 van het Mediadecreet. Hierdoor kunnen ook natuurlijke personen niet-lineaire radiodiensten aanbieden. Naar analogie met de wijziging van artikel 174 van het Mediadecreet wordt artikel 150 aangepast omwille van podcasts.

Artikel 24. Dit artikel wijzigt artikel 150/1 van het Mediadecreet en zet artikel 2 van AVMD2010, zoals gewijzigd door artikel 1, lid 3 van AVMD2018, om.

Artikel 150/1 van het Mediadecreet bepaalt in de eerste plaats wanneer een televisieomroeporganisatie onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap valt. Bepalende elementen voor de rechtsmachtsvraag zijn de plaats van het hoofdkantoor, de plaats waar de redactionele beslissingen worden genomen en de plaats van tewerkstelling van een aanzienlijk deel van het bij de programmagerelateerde activiteiten van de televisiedienst betrokken personeel. Indien deze elementen niet volstaan, wordt gekeken naar de aarde-satellietverbindingen en naar satellietcapaciteit. Als laatste aanknopingspunt kan worden teruggevallen op de artikelen 49 tot en met 55 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.

“Om de doeltreffende uitvoering van de richtlijn audiovisuele mediadiensten te waarborgen, is het van essentieel belang dat de lidstaten actuele gegevens bijhouden betreffende onder hun bevoegdheid vallende aanbieders van mediadiensten en dat zij die regelmatig delen met hun bevoegde onafhankelijke regulerende instanties of organen en de Commissie. Deze gegevens moeten informatie omvatten over de criteria waarop deze bevoegdheid is gebaseerd” (overwegende 7 van AVMD2018). Daarom worden in artikel 150/1 de paragrafen 4/1 tot en met 4/3 ingevoegd.

Paragraaf 4/1 van artikel 150/1 van het Mediadecreet verplicht de televisieomroeporganisaties die onder de bevoegdheid vallen van de Vlaamse Gemeenschap om elke wijziging die invloed kan hebben op het bepalen van die bevoegdheid mee te delen aan de Vlaamse Regulator voor de Media. Hiermee wordt artikel 2, lid 5bis van AVMD2010, ingevoegd door artikel 1, lid 3 van AVMD2018, omgezet.

Paragraaf 4/2 van artikel 150/1 van het Mediadecreet bepaalt dat de Vlaamse Regulator voor de Media een lijst bijhoudt van alle televisieomroeporganisaties die onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap vallen. Die lijst vermeldt ook de criteria, vermeld in artikel 150/1 paragrafen 1 tot en met 4, waarop die bevoegdheid is gebaseerd. De Vlaamse Regulator voor de Media bezorgt die lijst ook aan de Europese Commissie. Hiermee wordt artikel 2, lid 5ter van AVMD2010, ingevoegd door artikel 1, lid 3 van AVMD2018, omgezet. De Europese Commissie zorgt ervoor dat die lijsten van alle lidstaten beschikbaar zijn in een centrale gegevensbank en dat de nationale regulerende instanties of organen toegang hebben tot die gegevensbank. De Europese Commissie maakt de informatie in de gegevensbank openbaar. In het geval van tegenstrijdigheden tussen de lijsten neemt de Europese Commissie contact op met de betrokken lidstaten om een oplossing te vinden.

Paragraaf 4/3 van artikel 150/1 van het Mediadecreet bepaalt dat indien er in het kader van één van de samenwerkingsprocedures tussen de lidstaten een conflict zou zijn tussen de Vlaamse Regulator voor de Media en een nationale regulerende

instantie of een nationaal regulerend orgaan van een andere lidstaat over de bevoegdheid over een televisieomroeporganisatie, de Vlaamse Regulator voor de Media de Europese Commissie hiervan onmiddellijk op de hoogte brengt. Hiermee wordt artikel 2, lid 5quater van AVMD2010, ingevoegd door artikel 1, lid 3 van AVMD2018, omgezet. De Europese Commissie kan de Europese Groep van regulerende instanties voor audiovisuele mediadiensten (European Regulators Group for Audiovisual Media Services – „ERGA”) verzoeken een advies over de kwestie te verstrekken overeenkomstig artikel 30ter, lid 3, d) van AVMD2010, ingevoegd door artikel 1, lid 26 van AVMD2018. ERGA verstrekt het advies binnen 15 werkdagen na indiening van het verzoek van de Europese Commissie. De Europese Commissie houdt ook het bij artikel 29 van AVMD2010 ingestelde contactcomité op de hoogte onder meer over kennisgevingen van lidstaten in het kader van deze samenwerkingsprocedures, en over het advies van ERGA.

Artikel 25. Dit artikel vervangt het opschrift van afdeling I/1 van hoofdstuk 1 van titel 4 van deel 3 van het Mediadecreet. Hierdoor worden de maatregelen om programma's toegankelijk te maken niet meer uitsluitend beperkt tot personen met een visuele of auditieve handicap, maar kunnen deze maatregelen ook betrekking hebben op andere handicaps.

Artikel 26. Dit artikel stemt artikel 151 van het Mediadecreet af op de nieuwe voorschriften inzake toegankelijkheid die zijn vervat in artikel 7 van AVMD2010, zoals gewijzigd bij artikel 1, lid 11, van AVMD2018.

Een aantal zaken springen hierbij in het oog. Zo wordt in artikel 7 van AVMD2010, zoals gewijzigd door AVMD2018, uitdrukkelijk opgenomen dat het toegankelijk maken van programma's "voortdurend" en "in toenemende mate" moet geschieden. De overwegenden van AVMD2018 benadrukken dat de toegankelijkheidsvereisten door middel van een gestaag en continu proces moeten worden gerealiseerd, rekening houdend met de praktische en onvermijdelijke beperkingen die volledige toegankelijkheid in de weg kunnen staan (zoals programma's of evenementen die rechtstreeks worden uitgezonden).

Een opmerkelijke noviteit is dat in het bijzonder, maar niet langer uitsluitend, toegankelijkheid voor personen met een visuele of auditieve beperking worden beoogd. Om die reden is er in de algemene toegankelijkheidsvereiste in het eerste lid van het nieuwe artikel 151 van het Mediadecreet niet langer sprake van 'personen met een visuele of auditieve handicap', maar wel van 'personen met een handicap'. Dit neemt echter niet weg dat overwegende 22 AVMD2018 aangeeft dat deze bepaling in het bijzonder betrekking heeft op personen met een visuele of auditieve beperking.

Daarnaast is het belangrijk te stellen dat deze bepaling geen betrekking heeft op de kenmerken of diensten die toegang verschaffen tot televisiediensten, en evenmin op de toegankelijkheid van elektronische programmagidsen. Deze bepaling doet dan ook geen afbreuk aan Uniewetgeving die is gericht op het harmoniseren van de toegankelijkheid van diensten die toegang verschaffen tot televisiediensten, zoals websites, onlinetoepassingen en elektronische programmagidsen, of informatie verstrekken over toegankelijkheid en in toegankelijke vormen.

De verplichtingen opgenomen in artikel 7 van AVMD2010, zoals gewijzigd door AVMD2018, zijn algemeen geformuleerd. In het Mediadecreet was reeds een meer gedetailleerde toegankelijkheidsregeling opgenomen voor het toegankelijk maken van programma's voor personen met een visuele of auditieve handicap door de regionale televisieomroeporganisaties en de private televisieomroeporganisaties. Deze blijft behouden.

Wel worden volgende nieuwigheden ingevoerd.

Ten eerste moeten de openbare omroep van de Vlaamse Gemeenschap en de particuliere televisieomroeporganisaties jaarlijks een verslag bezorgen aan de Vlaamse Regulator voor de Media waarin zij hun inspanningen en resultaten ter zake toelichten. Dit om de vooruitgang te meten die zij hebben geboekt bij het geleidelijk toegankelijk maken van hun programma's voor personen met een handicap.

Ten tweede moeten televisieomroeporganisaties noodinformatie, met inbegrip van mededelingen en aankondigingen bij natuurrampen, uitzenden op een wijze die toegankelijk is voor personen met een handicap. Voorgaande neemt echter niet weg dat het in sommige gevallen niet mogelijk is noodinformatie te verstrekken op een wijze die toegankelijk is voor personen met een handicap.

Tenslotte dient de Vlaamse Regulator voor de Media een voor personen met een handicap gemakkelijk toegankelijk onlinecontactpunt te onderhouden om informatie te verstrekken en klachten te ontvangen met betrekking tot toegankelijkheidskwesties als bedoeld in het gewijzigde artikel 151 van het Mediadecreet.

Artikel 27. Dit artikel voegt een nieuw artikel 155/1 in, omdat er bijzondere aandacht moet gaan naar zicht- en vindbaarheid van Vlaamse omroepen en producties op diverse platformen. Het nieuwe artikel 155/1 zet artikel 7bis van AVMD2010 om, zoals ingevoegd door artikel 1, lid 12 van AVMD2018, en betreft de zogenaamde '*due prominence*' of passende aandacht voor televisiediensten van algemeen belang. Artikel 7bis AVMD2010, zoals gewijzigd door AVMD2018, verwijst naar de audiovisuele mediadiensten van 'algemeen belang'. Deze inhoud van algemeen belang kan verwijzen naar diensten die passende zichtbaarheid gegeven moeten worden op grond van gedefinieerde doelstellingen betreffende het algemeen belang, zoals pluralisme in de media, vrijheid van meningsuiting en culturele diversiteit.

Enkel mits een betere samenwerking kan de Vlaamse mediasector sterker staan en zich beter positioneren tegenover de internationale mediaspelers. De mogelijkheid wordt voorzien voor de Vlaamse Regering om met het oog op het verzekeren van pluralisme in de media, vrijheid van meningsuiting en culturele diversiteit, evenredige maatregelen te bepalen die een passende aandacht voor televisiediensten van algemeen belang waarborgen. Deze maatregelen die opgelegd worden aan ondernemingen moeten het belang van gerechtvaardigde overwegingen van openbaar beleid dienen. Bij het uitwerken van die maatregelen zal onderzocht worden of een beroep kan worden gedaan op een systeem van coregulering.

Artikel 28. Dit artikel wijzigt artikel 161 van het Mediadecreet en zet artikel 30bis, lid 2 van AVMD2010, ingevoegd door artikel 1, lid 26, van AVMD2018, om.

Artikel 161 van het Mediadecreet regelt een kennisgevingsprocedure voor particuliere lineaire televisieomroepen. Particuliere lineaire televisieomroepen moeten minstens veertien kalenderdagen voor de start van de uitzendingen een kennisgeving doen bij de Vlaamse Regulator voor de Media. De kennisgeving moet minstens de informatie bevatten, vermeld in het tweede lid van artikel 161.

Aan artikel 161 van het Mediadecreet wordt, met dit artikel, toegevoegd dat, als de televisiedienst geheel of hoofdzakelijk gericht is op het publiek van een andere lidstaat van de Europese Unie, de Vlaamse Regulator voor de Media de nationale regulerende instantie of het nationaal regulerend orgaan van die andere lidstaat op de hoogte brengt van die kennisgeving.

Art. 29. Dit artikel vervangt artikel 163 van het Mediadecreet.

Door de wijziging van artikel 174 van het Mediadecreet zullen voortaan ook natuurlijke personen niet-lineaire televisiediensten kunnen aanbieden (cf. infra toelichting bij artikel 30). Omwille van het gelijkheidsbeginsel wordt met dit artikel deze mogelijkheid ook ingevoerd voor aanbieders van lineaire televisiediensten waarvoor een aanmelding bij de Vlaamse Regulator voor de Media en geen erkenning vereist is.

Art. 30. Dit artikel vervangt het eerste lid van artikel 174 van het Mediadecreet, en betreft het aanbieden van niet-lineaire televisiediensten. Door de actualisering van de definitie van 'programma' (cfr. supra toelichting bij artikel 3) vallen aanbieders van inhoud die oorspronkelijk niet onder het toepassingsgebied van het Mediadecreet vielen nu wel onder de toepassing van het Mediadecreet. Het kan gaan om aanbieders van vlogs (soort van online videodagboeken) maar het kan ook betrekking hebben op andere soorten inhoud zoals sketches, gaming video's of zelfs talkshows.

Dit is een belangrijke wijziging ten opzichte van de situatie in 2009. Op dat moment viel bijvoorbeeld een vlogger die een economische activiteit verrichtte conform artikel 56 en 57 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie niet onder het toepassingsgebied van het Mediadecreet. De definitie van een niet-lineaire televisiedienst zoals opgenomen in artikel 2, 24° van het Mediadecreet, stelt het volgende: *"een niet-lineaire audiovisuele omroepdienst of audiovisuele omroepdienst op aanvraag, dat is een door een omroeporganisatie aangeboden omroepdienst die de gebruiker de mogelijkheid biedt om audiovisuele programma's te bekijken op zijn individuele verzoek en op het door hem gekozen moment op basis van een door de omroeporganisatie geselecteerde programmacatalogus"*. Oud artikel 2, 31° definieerde een programma als volgt: *"een reeks bewegende beelden, al dan niet met geluid, of een reeks van klanken of geluiden, die een afzonderlijk element van een door een omroeporganisatie opgesteld schema of een catalogus vormt; voorbeelden van programma's zijn bioscoopfilms, sportevenementen, komische series, documentaires, kinderprogramma's en origineel drama"*. In de memorie van toelichting bij het ontwerp van decreet betreffende de radio-omroep en televisie (Parl.St. VI.Parl. 2008-2009, nr. 2014/1, 21) wordt expliciet gesteld dat de definitie van de notie 'programma' gebaseerd is op de begripsomschrijving van 'programma' in de AVMD2010. De definitie van 'programma' in de AVMD2010 (art. 1 (1) (b)) bevat nog de volgende toevoeging: *'waarvan de vorm en de inhoud vergelijkbaar zijn met die van televisie-uitzendingen'*. Zoals aangegeven in de memorie van toelichting is deze zin in het Mediadecreet enkel weggelaten om het Mediadecreet ook van toepassing te maken op programma's van radio-omroeporganisaties. In 2009 kon de duur van videoclips van vloggers niet vergeleken worden met programma's, omdat deze videoclips slechts van beperkte duur waren. De definitie van programma werd echter uitgebreid waardoor deze notie ook videoclips, ongeacht de duur ervan omvat en waardoor bepaalde aanbieders van inhoud die voordien niet onder het toepassingsgebied van het Mediadecreet vielen nu wel onder het toepassingsgebied van het Mediadecreet vallen.

Als bijvoorbeeld een vlogger dus een aanbieder van een niet-lineaire televisiedienst is dan betekent dit onder het huidige Mediadecreet dat de entiteit die deze dienst aanbiedt, opgericht moet zijn als een privaatrechtelijke rechtspersoon" (artikel 174, 1° Mediadecreet). Indien dat niet het geval is, zou dat betekenen dat er sprake is van een inbreuk op het Mediadecreet.

Uit de praktijk echter blijkt dat vloggers niet over een rechtspersoon beschikken, maar in de Kruispuntbank ingeschreven staan als een natuurlijk persoon. Ze hebben dus wel een ondernemingsnummer.

Artikel I.1 van het Wetboek van economisch recht definieert een onderneming als volgt: "(a) iedere natuurlijke persoon die zelfstandig een beroepsactiviteit uitoefent; (b) iedere rechtspersoon; (c) iedere andere organisatie zonder rechtspersoonlijkheid". Van vloggers of andere aanbieders van inhoud die nu onder het toepassingsgebied van het Mediadecreet vallen, eisen dat zij een onderneming met rechtspersoonlijkheid moeten oprichten als dat bijvoorbeeld niet vereist is in het kader van fiscale regelgeving, het vennootschapsrecht, enz., is een disproportionele vereiste.

Om ervoor te zorgen dat het Mediadecreet geen strengere vereisten oplegt dan wat bepaald is in het Wetboek van economisch recht wordt artikel 174, 1° van het Mediadecreet aangepast zodat eenieder niet-lineaire televisiediensten kan aanbieden als de entiteit die deze aanbiedt opgericht is als een privaatrechtelijke rechtspersoon of een natuurlijke persoon is die zelfstandig een beroepsactiviteit uitoefent en onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap valt. Indien het een privaatrechtelijke rechtspersoon betreft, bestaat het maatschappelijk doel in het verzorgen van niet-lineaire televisiediensten, inzonderheid op digitale wijze. De rechtspersoon kan alle activiteiten verrichten die rechtstreeks of onrechtstreeks aansluiten bij de verwezenlijking van zijn maatschappelijk doel.

Artikel 31. Dit artikel wijzigt artikel 175 van het Mediadecreet en zet artikel 30bis, lid 2 van AVMD2010, ingevoegd door artikel 1, lid 26, van AVMD2018, om.

Artikel 175 van het Mediadecreet regelt een kennisgevingsprocedure voor particuliere niet-lineaire televisieomroeporganisaties. Particuliere niet-lineaire televisieomroeporganisaties moeten minstens veertien kalenderdagen voor het begin van het aanbieden van de niet-lineaire televisiedienst een kennisgeving doen bij de Vlaamse Regulator voor de Media. De kennisgeving moet minstens de informatie bevatten, vermeld in het tweede lid van artikel 175.

Aan artikel 175 van het Mediadecreet wordt, met dit artikel, toegevoegd dat, als de televisiedienst geheel of hoofdzakelijk gericht is op het publiek van een andere lidstaat van de Europese Unie, de Vlaamse Regulator voor de Media de nationale regulerende instantie of het nationaal regulerend orgaan van die andere lidstaat op de hoogte brengt van die kennisgeving.

Artikel 32. Dit artikel heft artikel 176 van het Mediadecreet op. In artikel 176 van het Mediadecreet was het artikel 3 van AVMD2010 omgezet voor niet-lineaire televisiediensten. Het artikel 3 van AVMD2010 maakte een onderscheid tussen lineaire en niet-lineaire audiovisuele mediadiensten. In het nieuwe artikel 3 van AVMD2010, ingevoegd door artikel 1, lid 4, van AVMD2018, is nog slechts één procedure opgenomen die geldt voor alle televisiediensten, lineaire en niet-lineaire. Het nieuwe artikel 3 van AVMD2010, zoals ingevoegd door AVMD2018 is omgezet in het Mediadecreet door artikel 6 van dit decreet dat een nieuw artikel 40/1 invoegt in het Mediadecreet (zie supra). De specifieke procedure voor niet-lineaire televisiediensten moet dan ook worden opgeheven.

Artikel 33. Met dit artikel wordt in het Mediadecreet een nieuw Deel III/1 ingevoegd over videoplatformdiensten.

Artikel 34. Dit artikel voegt in het Mediadecreet een nieuw artikel 176/1 in. Artikel 176/1 van het Mediadecreet bepaalt dat aanbieders van videoplatformdiensten die onder de toepassing van het Mediadecreet vallen, privaatrechtelijke rechtspersonen of natuurlijke personen die zelfstandig een beroepsactiviteit uitoefenen moeten zijn, en onder de bevoegdheid moeten vallen van de Vlaamse Gemeenschap. Verder moet in het geval van een privaatrechtelijke rechtspersoon, het maatschappelijk doel bestaan in het aanbieden van videoplatformdiensten. De aanbieder van videoplatformdiensten kan alle activiteiten verrichten die

rechtstreeks of onrechtstreeks aansluiten bij de verwezenlijking van zijn maatschappelijk doel.

Artikel 35. Dit artikel voegt in het Mediadecreet een nieuw artikel 176/2 in.

Lid 1 van artikel 176/2 van het Mediadecreet onderwerpt de aanbieders van videoplatformdiensten aan een voorafgaande kennisgeving bij de Vlaamse Regulator voor de Media. De kennisgeving moet gebeuren minimaal veertien kalenderdagen voor het starten van de dienst.

Lid 2 bepaalt de voorwaarden waaraan de kennisgeving moet voldoen. In de eerste plaats moet zij gebeuren conform artikel 219 van het Mediadecreet. Dat betekent dat ze gebeurt door middel van een aangetekende brief, of via elektronische post of een ander telecommunicatiemiddel dat resulteert in een schriftelijk stuk aan de zijde van de geadresseerde, en waarop een elektronische handtekening is aangebracht die voldoet aan de vereisten van artikel 1322 van het Burgerlijk Wetboek. In de tweede plaats bevat de kennisgeving alle gegevens die kunnen dienen om te bepalen of de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is. Die gegevens zijn opgenomen in artikel 176/3 van het Mediadecreet (zie infra). Daarnaast bevat de kennisgeving ook de statuten en een duidelijke omschrijving van de dienst die zal worden geleverd.

Lid 3 verleent delegatie aan de Vlaamse Regering om nadere gegevens vast te leggen die de kennisgeving moet bevatten en om vast te leggen welke latere wijzigingen in die gegevens aan de Vlaamse Regulator voor de Media moeten worden meegedeeld.

Lid 4 bevat een overgangsregeling voor de aanbieders van videoplatformdiensten die reeds actief zijn op de datum dat dit decreet in werking treedt. De verplichting uit lid 1 wordt uitvoerbaar nadat de Vlaamse Regering heeft bepaald welke gegevens de kennisgeving moet bevatten en welke latere wijzigingen in die gegevens aan de Vlaamse Regulator voor de Media moeten worden meegedeeld. Uiterlijk zes maanden na publicatie van het betrokken besluit van de Vlaamse Regering dienen de aanbieders van videoplatformdiensten die reeds actief zijn een kennisgeving in bij de Vlaamse Regulator voor de Media.

Lid 5 bepaalt dat elke uitbreiding van het aanbod met een nieuwe soort dienst door de aanbieder van videoplatformdiensten bij de Vlaamse Regulator voor de Media wordt meegedeeld door middel van een afzonderlijke kennisgeving.

Lid 6 bepaalt dat elke wijziging in de hierboven vermelde informatie zo spoedig mogelijk wordt meegedeeld aan de Vlaamse Regulator voor de Media.

Artikel 36. Dit artikel voegt in het Mediadecreet een nieuw artikel 176/3 in. Artikel 176/3 van het Mediadecreet zet artikel 28bis van AVMD2010 om. Artikel 28bis werd in AVMD2010 ingevoegd door artikel 1, lid 23, van AVMD2018.

In de overwegenden van AVMD2018 wordt hierover het volgende vermeld:

"De aanbieders van videoplatforms op wie Richtlijn 2010/13/EU betrekking heeft, leveren diensten van de informatiemaatschappij in de zin van Richtlijn 2000/31/EG van het Europees Parlement en de Raad. Indien deze aanbieders in een lidstaat zijn gevestigd, moeten zij derhalve de bepalingen betreffende de interne markt van die richtlijn naleven. Het is passend ervoor te zorgen dat dezelfde voorschriften ook van toepassing zijn op aanbieders van videoplatforms die niet in een lidstaat zijn gevestigd, teneinde de doeltreffendheid van de in Richtlijn 2010/13/EU vastgestelde maatregelen ter bescherming van minderjarigen en het algemene publiek te waarborgen en zoveel mogelijk te zorgen voor een gelijk speelveld, voor zover dergelijke aanbieders een moederbedrijf of een dochteronderneming met

vestiging in een lidstaat hebben of wanneer dergelijke aanbieders deel uitmaken van een groep en een andere onderneming van die groep in een lidstaat is gevestigd. Derhalve dienen de definities vervat in Richtlijn 2010/13/EU op beginselen gebaseerd te zijn en ervoor te zorgen dat een onderneming zich niet aan de toepassing van die richtlijn kan onttrekken door een groepsstructuur te creëren met verschillende lagen ondernemingen die binnen of buiten de Unie zijn gevestigd”.

Een aanbieder van videoplatformdiensten valt onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap als hij overeenkomstig artikel I.18, 4°, van het Wetboek van economisch recht gevestigd is in het Nederlandse taalgebied, of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad en de activiteiten uitsluitend tot de Vlaamse Gemeenschap behoren.

Overeenkomstig artikel I.18, 4°, van het Wetboek van economisch recht moet de *“gevestigde dienstverlener”* vanuit *“een duurzame vestiging voor onbepaalde tijd daadwerkelijk een economische activiteit [uitoefenen]. De aanwezigheid en het gebruik van technische middelen en technologieën die nodig zijn voor het leveren van de dienst, vormen als zodanig geen vestiging van de dienstverlener”*.

Artikel I.18, 4°, van het Wetboek van economisch recht definieert *“gevestigde dienstverlener”* als volgt: *“een dienstverlener die vanuit een duurzame vestiging voor onbepaalde tijd daadwerkelijk een economische activiteit uitoefent”*.

Een aanbieder van videoplatformdiensten zal aldus onder de bevoegdheid vallen van de Vlaamse Gemeenschap indien hij vanuit een duurzame vestiging in het Nederlandse taalgebied of het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad (en de activiteiten behoren uitsluitend tot de Vlaamse Gemeenschap) daadwerkelijk videoplatformdiensten aanbiedt. Artikel I.18, 4°, van het Wetboek van economisch recht voegt er nog aan toe dat *“de aanwezigheid en het gebruik van technische middelen en technologieën die nodig zijn voor het leveren van de dienst, als zodanig geen vestiging van de dienstverlener vormen”*.

De paragrafen 3, 4 en 5 van dit artikel bepalen wanneer een aanbieder van videoplatformdiensten die niet is gevestigd in een lidstaat van de Europese Unie toch onder de toepassing van het Mediadecreet valt. Dat zal het geval zijn wanneer de aanbieder van videoplatformdiensten een moederonderneming of een dochteronderneming heeft die gevestigd is in het Nederlandse taalgebied, of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad en de activiteiten uitsluitend tot de Vlaamse Gemeenschap behoren of deel uitmaakt van een groep en een andere onderneming van de groep gevestigd is in het Nederlandse taalgebied, of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad en de activiteiten uitsluitend tot de Vlaamse Gemeenschap behoren.

Artikel 176/3 bepaalt in paragraaf 6 dat de artikelen XII.3, XII.4, XII.6, XII.17, XII.18, XII.19 en XII.20 van het Wetboek van economisch recht van toepassing zijn op aanbieders van videoplatformdiensten die vallen onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap. Dat zijn omzettingbepalingen van de artikelen 3, 12, 13, 14 en 15 van richtlijn 2000/31/EG (de richtlijn elektronische handel). Artikel 3 van richtlijn 2003/31/EG bevat bepalingen over de werking van de interne markt. Artikel 12 van richtlijn 2000/31/EG bevat *“mere conduit”*-bepalingen. Artikel 13 van richtlijn 2000/31/EG bevat bepalingen over de wijze van opslag (*“caching”*). Artikel 14 van richtlijn 2000/31/EG gaat over *“hosting”* en hostingdiensten. Artikel 15 van richtlijn 2000/31/EG tenslotte legt het principe vast dat aanbieders van videoplatformdiensten geen algemene toezichtverplichting hebben op de informatie die zij doorgeven of opslaan, noch dat aanbieders van videoplatformdiensten actief moeten zoeken naar feiten of omstandigheden die op onwettige activiteiten duiden.

De artikelen XII.3 en XII.4 van het Wetboek van economisch recht bevatten een aantal algemene bepalingen inzake vrijheid van vestiging, en het vrij verrichten van diensten. Artikel XII.6 van het Wetboek van economisch recht somt een aantal verplichtingen op inzake informatie en transparantie. Zo zullen aanbieders van videoplatformdiensten er onder meer voor moeten zorgen dat "afnemers van de dienst en de bevoegde autoriteiten" gemakkelijk, rechtstreeks en permanent toegang krijgen tot o.a. de volgende informatie:

1° zijn naam of handelsnaam;

2° het geografische adres waar de dienstverlener is gevestigd;

3° nadere gegevens die een snel contact en een rechtstreekse en effectieve communicatie met hem mogelijk maken, met inbegrip van zijn elektronisch postadres;

4° desgevallend het ondernemingsnummer;

5° wanneer een activiteit aan een vergunningsstelsel is onderworpen, de gegevens over de bevoegde toezichthoudende autoriteit.

Artikel XII.17 van het Wetboek van economisch recht bevat de zgn. *mere conduit* bepalingen, dat zijn bepalingen over de vrijstelling van aansprakelijkheid van de aanbieder van een videoplatformdienst voor de aangeboden inhoud, en bepaalt het volgende:

"Wanneer een dienst van de informatiemaatschappij bestaat in het doorgeven in een communicatienetwerk van door een afnemer van de dienst verstrekte informatie, of in het verschaffen van toegang tot een communicatienetwerk, is de dienstverlener niet aansprakelijk voor de doorgegeven informatie, als aan elk van de volgende voorwaarden voldaan is:

1° het initiatief tot de doorgifte niet bij de dienstverlener ligt;

2° de ontvanger van de doorgegeven informatie niet door de dienstverlener wordt geselecteerd;

3° de doorgegeven informatie niet door de dienstverlener wordt geselecteerd of gewijzigd.

Het doorgeven van informatie en het verschaffen van toegang in de zin van het eerste lid omvatten de automatische, tussentijdse en tijdelijke opslag van de doorgegeven informatie, voor zover deze opslag uitsluitend dient om de doorgifte in het communicatienetwerk te bewerkstelligen en niet langer duurt dan redelijkerwijs voor het doorgeven nodig is."

De dienst van de informatiemaatschappij moet hier dan worden verstaan als videoplatformdienst, dienstenverlener als aanbieder van een videoplatformdienst, en afnemer van de dienst als gebruiker van een videoplatformdienst.

Artikel XII.18 van het Wetboek van economisch recht bevat bepalingen over opslag in de vorm van tijdelijke kopiëring van gegevens, en luidt als volgt:

"Wanneer een dienst van de informatiemaatschappij bestaat in het doorgeven via een communicatienetwerk door een afnemer van de dienst verstrekte informatie, is de dienstverlener niet aansprakelijk voor de automatische, tussentijdse en tijdelijke opslag van die informatie, wanneer deze opslag enkel geschiedt om latere doorgifte van die informatie aan andere afnemers van de dienst en op hun verzoek doeltreffender te maken, als aan elk van de volgende voorwaarden is voldaan :

1° de dienstverlener de informatie niet wijzigt;

2° de dienstverlener de toegangsvoorwaarden voor de informatie in acht neemt;

3° de dienstverlener de alom erkende en in de bedrijfstak gangbare regels betreffende de bijwerking van de informatie naleeft;

4° de dienstverlener niets wijzigt aan het alom erkende en in de bedrijfstak gangbare rechtmatige gebruik van technologie voor het verkrijgen van gegevens over het gebruik van de informatie;

5° de dienstverlener prompt handelt om de door hem opgeslagen informatie te verwijderen of de toegang ertoe onmogelijk te maken, zodra hij er daadwerkelijk kennis van heeft dat de informatie verwijderd werd van de plaats waar zij zich

oorspronkelijk in het net bevond, of dat de toegang ertoe onmogelijk werd gemaakt, of zodra een administratieve of gerechtelijke autoriteit heeft bevolen de informatie te verwijderen of de toegang ertoe onmogelijk te maken en voorzover hij handelt overeenkomstig de procedure voorzien in artikel XII.19, §3 [van het Wetboek van economisch recht].”

Artikel XII.19 van het Wetboek van economisch recht bevat bepalingen over *hosting*, en luidt als volgt:

“§1. Wanneer een dienst van de informatiemaatschappij bestaat in de opslag van de door een afnemer van de dienst verstrekte informatie, is de dienstverlener niet aansprakelijk voor de op verzoek van de afnemer van de dienst opgeslagen informatie, op voorwaarde dat:

1° de dienstverlener niet daadwerkelijk kennis heeft van de onwettige activiteit of informatie, of wat een schadevergoedingsvordering betreft, geen kennis heeft van feiten of omstandigheden waaruit het onwettelijke karakter van de activiteit of de informatie blijkt; of

2° de dienstverlener, zodra hij van het bovenbedoelde daadwerkelijk kennis heeft, prompt handelt om de informatie te verwijderen of de toegang ertoe onmogelijk te maken en voor zover hij handelt overeenkomstig de procedure bepaald in paragraaf 3.

§2. Paragraaf 1 is niet van toepassing wanneer de afnemer van de dienst op gezag of onder toezicht van de dienstverlener handelt.

§3. Wanneer de dienstverlener daadwerkelijk kennis krijgt van een onwettige activiteit of informatie, meldt hij dit onverwijld aan de procureur des Konings, die de nodige maatregelen neemt overeenkomstig artikel 39bis van het Wetboek van strafvordering.

Zolang de procureur des Konings geen beslissing heeft genomen met betrekking tot het kopiëren, ontoegankelijk maken en verwijderen van de in een informaticasysteem opgeslagen gegevens, kan de dienstverlener enkel maatregelen nemen om de toegang tot de informatie te verhinderen.”

Artikel XII.20 van het Wetboek van economisch recht bevat een aantal toezichtverplichtingen, en luidt als volgt:

“§1. Met betrekking tot de levering van de in de artikelen XII.17, XII.18 en XII.19 bedoelde diensten hebben de dienstverleners geen algemene verplichting om toe te zien op de informatie die zij doorgeven of opslaan, noch om actief te zoeken naar feiten of omstandigheden die op onwettige activiteiten duiden.

Het in het eerste lid genoemde beginsel geldt enkel voor de algemene verplichtingen. Het laat het recht van de bevoegde gerechtelijke instanties onverlet om, in een specifiek geval, een tijdelijke toezichtverplichting op te leggen, indien een wet in deze mogelijkheid voorziet.

§2. De in paragraaf 1 bedoelde dienstverleners zijn verplicht de bevoegde gerechtelijke of administratieve autoriteiten onverwijld in kennis te stellen van vermeende onwettige activiteiten of informatie die door de afnemers van hun dienst worden geleverd.

Onverminderd andere wettelijke of reglementaire bepalingen dienen deze dienstverleners de bevoegde gerechtelijke of administratieve autoriteiten op hun verzoek alle informatie te verschaffen waarover zij beschikken en die nuttig is voor de opsporing en de vaststelling van de inbreuken gepleegd door hun tussenkomst.”

Overeenkomstig paragraaf 7 van artikel 176/3 maakt en handhaaft de Vlaamse Regulator voor de Media een actuele lijst met de aanbieders van videoplatformdiensten die onder de bevoegdheid vallen van de Vlaamse Gemeenschap. Deze lijst vermeldt voor elke aanbieder de criteria waarop die bevoegdheid is gebaseerd. De Europese Commissie moet ingelicht worden over de aanbieders van videoplatformdiensten die onder de bevoegdheid van elke lidstaat vallen. Daarom bezorgt de Vlaamse Regulator voor de Media deze lijst, met

inbegrip van actualiseringen aan de Europese Commissie. De Europese Commissie zorgt ervoor dat die lijsten beschikbaar zijn in een centrale gegevensbank. In het geval van tegenstrijdigheden tussen de lijsten neemt de Europese Commissie contact op met de betrokken lidstaten om een oplossing te vinden. De Europese Commissie waarborgt dat de nationale regulerende instanties of organen toegang hebben tot die gegevensbank. De Europese Commissie maakt informatie in de gegevensbank openbaar.

Paragraaf 8 van artikel 176/3 bepaalt dat wanneer de betrokken regulatoren geen overeenstemming bereiken over wie bevoegd is, zij de Europese Commissie onverwijld op de hoogte brengen over deze kwestie. De Europese Commissie kan ERGA verzoeken een advies over de kwestie te verstrekken overeenkomstig artikel 30 ter, lid 3, d) van AVMD2010, ingevoegd door artikel 1, lid 26 van AVMD2018. ERGA verstrekt dat advies binnen 15 werkdagen na de indiening van het verzoek door de Europese Commissie. De Europese Commissie houdt het contactcomité naar behoren geïnformeerd.

Artikel 37. Dit artikel voegt een nieuw artikel 176/4 in onder 'Deel III/1 Videoplatformdiensten' van het Mediadecreet en legt aanbieders van videoplatformdiensten bepaalde verplichtingen op inzake de bescherming van minderjarigen tegen inhoud die hun lichamelijke geestelijke of morele ontwikkeling zouden kunnen aantasten, inzake de bescherming van het algemene publiek tegen inhoud die aanzet tot haat of geweld jegens een groep personen of lid van een groep op grond van geslacht, ras, kleur, etnische of sociale afkomst, genetische kenmerken, taal, godsdienst of overtuiging, politieke of andere denkbeelden, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte, een handicap, leeftijd of seksuele gerichtheid, en inzake de bescherming van het algemene publiek tegen inhoud waarvan de verspreiding een activiteit inhoudt die een misdrijf is, met name het aanzetten tot terrorisme, kinderpornografie, racisme en vreemdelingenhaat.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 28ter, lid 1 en lid 3 van AVMD2010, zoals ingevoegd door artikel 1, lid 23, van AVMD2018.

Aangezien programma's, door gebruikers gegenereerde inhoud en commerciële communicatie in toenemende mate wordt geconsumeerd via videoplatformdiensten is het belangrijk dat ook aanbieders van videoplatformdiensten de lichamelijke, geestelijke en morele ontwikkeling van minderjarigen voldoende beschermen, dat ze waakzaam zijn voor en optreden tegen het aanzetten tot haat of geweld jegens een groep personen of lid van een groep op grond van geslacht, ras, kleur, etnische of sociale afkomst, genetische kenmerken, taal, godsdienst of overtuiging, politieke of andere denkbeelden, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte, een handicap, leeftijd of seksuele gerichtheid, en maatregelen nemen tegen inhoud waarvan de verspreiding een activiteit inhoudt die een misdrijf is, met name het aanzetten tot terrorisme, kinderpornografie, racisme en vreemdelingenhaat.

Om een afdoend niveau van bescherming van minderjarigen en van het algemene publiek te realiseren en een gelijk speelveld tussen de verschillende aanbieders van audiovisuele inhoud te bewerkstelligen, is het wenselijk om de desbetreffende regels in passende mate op elkaar af te stemmen voor alle aanbieders, rekening houdend met hun verschillende technische specificaties.

Paragraaf 1 van het nieuwe artikel 176/4 van het Mediadecreet omvat voor aanbieders van videoplatformdiensten een principieel verbod op het aanbieden van programma's, door gebruikers gegenereerde video's of audiovisuele commerciële communicatie die de lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling van minderjarigen zouden kunnen aantasten. Hier wordt echter een uitzondering op voorzien: indien de aanbieders ervoor zorgen dat minderjarigen de bedoelde schadelijke inhoud normaliter niet te zien krijgen, mogen zij deze wel aanbieden.

Verder bepaalt paragraaf 1 dat aanbieders van videoplatformdiensten passende maatregelen moeten nemen om het algemene publiek te beschermen tegen inhoud die aanzet tot haat of geweld of tegen inhoud waarvan de verspreiding een activiteit inhoudt die een misdrijf is, met name het publiekelijk aanzetten tot het plegen van een terroristisch misdrijf, zoals omschreven in artikelen 137 en 140bis van het Strafwetboek, strafbare feiten met betrekking tot kinderpornografie zoals omschreven in artikel 383bis van het Strafwetboek en strafbare feiten op het gebied van racisme en vreemdelingenhaat, zoals omschreven in artikelen 20 en 21 van de wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden.

Hiertoe dienen de aanbieders van videoplatformdiensten verscheidene maatregelen te treffen, zoals omschreven in paragraaf twee van het nieuwe artikel 176/4 van het Mediadecreet.

Zo moeten de aanbieders van videoplatformdiensten, volgens punt één van paragraaf twee van artikel 176/4 van het Mediadecreet, de in uitvoering van paragraaf één genomen maatregelen opnemen in de voorwaarden van de videoplatformdiensten en ze toepassen.

Daarnaast mogen aanbieders van videoplatformdiensten, volgens punt twee van de tweede paragraaf, programma's, door gebruikers gegenereerde inhoud en commerciële communicatie waarin pornografische beelden of beelden vanodeloos geweld voorkomen, enkel versleuteld aanbieden, of wanneer zulk aanbod onderworpen is aan een doeltreffend ouderlijk toezicht.

Aanbieders van videoplatformdiensten moeten het, volgens punt drie van de tweede paragraaf, daarnaast ook mogelijk maken voor hun gebruikers om via transparante en gebruiksvriendelijke mechanismen de aangeboden inhoud bij de aanbieder te kunnen rapporteren of markeren. De aanbieder van het betrokken videoplatformdienst wordt zodoende op de hoogte gebracht van de aanwezigheid van eventuele schadelijke of niet met de gebruiksvoorwaarden conforme inhoud op het betrokken platform. Hierop aansluitend moeten de aanbieders van videoplatformdiensten, overeenkomstig punt vier van de tweede paragraaf, systemen ontwikkelen en gebruiken waarmee zij de gebruikers van de videoplatformdiensten informeren over welk gevolg er is gegeven aan de voornoemde rapporteringen en markeringen.

Het vijfde punt van de tweede paragraaf verplicht aanbieders van videoplatformdiensten systemen voor leeftijdscontrole van gebruikers van videoplatformdiensten tot stand te brengen en te gebruiken met betrekking tot de bedoelde schadelijke inhoud. Dit om het mogelijk te maken om minderjarige gebruikers te identificeren en om te bewerkstelligen dat de minderjarige gebruikers de bedoelde schadelijke inhoud niet te zien krijgen.

Volgens het zesde punt van de tweede paragraaf moeten aanbieders van videoplatformdiensten gemakkelijk te bedienen systemen ontwikkelen en gebruiken waarmee de gebruikers van videoplatformdiensten een beoordeling van de getoonde inhoud kunnen geven. Hiermee wordt bedoeld dat gebruikers de getoonde inhoud moeten kunnen beoordelen en kunnen aangeven dat deze bijvoorbeeld ongepast is en waarom zij dit zo ervaren.

Volgens het zevende punt van de tweede paragraaf moeten de aanbieders van videoplatformdiensten een systeem voor ouderlijk toezicht ter beschikking stellen. Het moet een systeem zijn dat door de eindgebruiker wordt beheerd. Zo moet het bijvoorbeeld ouders in staat stellen om de toegang tot inhoud die de lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling van minderjarigen kan aantasten, af te schermen voor hun minderjarig kind.

Tenslotte moeten, overeenkomstig het achtste punt van de tweede paragraaf, de aanbieders van videoplatformdiensten transparante, gebruiksvriendelijke en doeltreffende procedures ontwikkelen en gebruiken voor de behandeling en afhandeling van klachten van de gebruikers omtrent de uitvoering van de hierboven vermelde maatregelen.

In de tweede paragraaf is ook een verbod opgenomen op het verwerken van persoonsgegevens van minderjarigen die aanbieders van videoplatformdiensten verzamelen in de uitvoering van het betrokken artikel voor commerciële doeleinden, zoals direct marketing, profilering en op gedrag gerichte reclame. Elke verwerking van persoonsgegevens die valt onder de AVG dient natuurlijk te gebeuren conform deze AVG. Een verordening heeft ingevolge artikel 288 VWEU een algemene strekking en is verbindend in al haar onderdelen en rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat. Het gevolg van deze rechtstreekse toepasselijkheid is dat het overschrijven of omzetten van een verordening niet nodig is. Daarom wordt in dit ontwerp van decreet niet verder ingegaan op de verplichtingen waaraan de aanbieders van de videoplatformdiensten zich moeten houden bij de verwerking van persoonsgegevens.

In de derde paragraaf wordt bepaald dat de aanbieders van videoplatformdiensten bij het nemen van de hierboven vermelde passende maatregelen rekening moeten houden met de aard van de desbetreffende inhoud, de schade die deze inhoud kan berokkenen, de kenmerken van de te beschermen categorie personen, de in het geding zijnde rechten en gerechtvaardigde belangen, waaronder die van de aanbieders van videoplatformdiensten en de gebruikers die de inhoud hebben gecreëerd of geüpload, en met het algemeen belang. De passende maatregelen moeten uitvoerbaar en proportioneel zijn en moeten rekening houden met de omvang van de videoplatformdienst en de aard van de verleende dienst. De passende maatregelen mogen ook niet leiden tot eventuele controlemaatregelen vooraf of filtering bij het uploaden van inhoud die niet voldoen aan artikel XII.20, §1, van het Wetboek van economisch recht.

Voor de uitvoering van dit artikel bepaalt de Vlaamse Regering nadere regels. Dit past in de uitvoering van artikel 28ter, lid 4, AVMD2010, zoals ingevoegd door artikel 1, lid 23 van AVMD2018, dat het volgende bepaalt: "*Voor de uitvoering van de in de leden 1 en 3 van dit artikel genoemde maatregelen moedigen de lidstaten het gebruik aan van coregulering overeenkomstig artikel 4bis, lid 1*".

Artikel 38. Dit artikel voegt een nieuw artikel 176/5 in onder 'Deel III/1 Videoplatformen' in het Mediadecreet.

Naar analogie met hetgeen artikel 48 van het Mediadecreet bepaalt m.b.t. omroepdiensten, wordt in de eerste paragraaf ook voor videoplatformen het principe van vrijheid van uitzenden van commerciële communicatie expliciet bevestigd.

Deze vrijheid van uitzenden is evenwel niet onbeperkt. De tweede paragraaf van deze bepaling zorgt ervoor dat de aanbieders van videoplatformdiensten bepaalde verplichtingen moeten naleven inzake commerciële communicatie die zij in de handel brengen, verkopen of organiseren. Deze paragraaf vormt de omzetting van artikel 28ter van AVMD2010, zoals gewijzigd bij artikel 1, lid 23 van AVMD2018.

Aangezien gebruikers in toenemende mate een beroep doen op videoplatformdiensten om toegang te krijgen tot audiovisuele inhoud, moet er gezorgd worden voor een afdoend niveau van consumentenbescherming en een gelijk speelveld tussen de verschillende spelers door de regels betreffende commerciële communicatie in passende mate op elkaar af te stemmen voor alle aanbieders, dus zowel aanbieders van videoplatformdiensten als aanbieders van omroepdiensten. Daarom is het belangrijk dat audiovisuele commerciële

communicatie op videoplatformdiensten duidelijk wordt geïdentificeerd en een reeks minimale kwaliteitsvereisten respecteert.

Voor commerciële communicatie op videoplatformdiensten zijn reeds voorschriften vastgelegd in de wet van 5 juni 2007 tot wijziging van de wet van 14 juli 1991 betreffende de handelspraktijken en de voorlichting en bescherming van de consument. Met de wet van 5 juni 2007 werd Richtlijn 2005/29/EG van het Europees Parlement en de Raad, omgezet op basis waarvan oneerlijke handelspraktijken van ondernemingen jegens consumenten verboden zijn, met inbegrip van misleidende en agressieve praktijken die zich voordoen bij diensten van de informatiemaatschappij.

De tweede paragraaf van artikel 176/5 van het Mediadecreet verwijst naar de relevante bepalingen van het Mediadecreet die van toepassing zijn op de commerciële communicatie die door de aanbieders van de videoplatformdiensten zelf in de handel hebben gebracht, verkocht en georganiseerd.

Artikel 39. Dit artikel voegt een nieuw artikel 176/6 in onder 'Deel III/1 Videoplatformen' in het Mediadecreet. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 28ter van AVMD2010, zoals gewijzigd bij artikel 1, lid 23 van AVMD2018.

Een belangrijk deel van de op videoplatformdiensten aangeboden inhoud valt echter niet onder de redactionele verantwoordelijkheid van de aanbieders van de videoplatformdiensten. Dit wil niet zeggen dat de aanbieders van videoplatformdiensten geen maatregelen hoeven te treffen met betrekking tot deze inhoud. Gewoonlijk bepalen de aanbieders van videoplatformdiensten wel de wijze van organisatie van de inhoud, onder meer met automatische middelen of algoritmen. Artikel 176/6 van het Mediadecreet bevat de maatregelen die de aanbieders van videoplatformdiensten moeten nemen rond commerciële communicatie die zij niet zelf in de handel hebben gebracht, verkocht of georganiseerd.

In de eerste plaats moeten zij de voorschriften die zijn vervat in de 52 tot en met 55, 62, 65 tot en met 69, 71 tot en met 77 en 90 tot en met 101 van het Mediadecreet opnemen in de voorwaarden van de videoplatformdiensten en toepassen. Aanbieders van videoplatformdiensten moeten daarnaast ook beschikken over een functie waarmee gebruikers die door gebruikers gegenereerde inhoud uploaden, kunnen verklaren of die inhoud commerciële communicatie bevat, voor zover zij dat weten of redelijkerwijs zouden kunnen weten. Aanbieders van videoplatformdiensten moeten transparante en gebruiksvriendelijke mechanismen tot stand brengen en gebruiken waarmee de gebruikers van een videoplatformdienst commerciële communicatie die door de aanbieder van de videoplatformdienst wordt aangeboden kunnen rapporteren bij deze aanbieder of kunnen markeren. Aanbieders van videoplatformdiensten moeten daarnaast ook systemen tot stand brengen en gebruiken waarmee de aanbieder van een videoplatformdienst de gebruikers van die videoplatformdienst kan uitleggen welk gevolg er is gegeven aan die rapporteringen en markeringen. Aanbieders van videoplatformdiensten moeten ook systemen voor leeftijdscontrole van gebruikers van videoplatformdiensten tot stand brengen en gebruiken met betrekking tot commerciële communicatie die op de videoplatformdienst wordt aangeboden en die de lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling van minderjarigen kan aantasten. Aanbieders van videoplatformdiensten moeten ook gemakkelijk te bedienen systemen tot stand brengen en gebruiken waarmee de gebruikers van videoplatformdiensten een beoordeling kunnen geven van de door de aanbieder van videoplatformdiensten aangeboden commerciële communicatie. Daarnaast moeten aanbieders van videoplatformdiensten systemen voor ouderlijk toezicht die door de eindgebruiker van de videoplatformdienst worden beheerd ter beschikking stellen met betrekking tot commerciële communicatie die op de videoplatformdienst wordt aangeboden en de lichamelijke, geestelijke of morele

ontwikkeling van minderjarigen kan aantasten. Aanbieders van videoplatformdiensten moeten ook transparante, gemakkelijk te gebruiken en doeltreffende procedures tot stand brengen en gebruiken voor de behandeling en afhandeling van klachten van de gebruikers van de videoplatformdienst bij de aanbieder van videoplatformdiensten met betrekking tot de hierboven genoemde verplichtingen. Tot slot zorgen aanbieders van videoplatformdiensten voor doeltreffende maatregelen en instrumenten op het gebied van mediawijsheid om de bekendheid van gebruikers met die maatregelen en instrumenten te vergroten.

In de eerste paragraaf is ook een verbod opgenomen op het verwerken van persoonsgegevens van minderjarigen die aanbieders van videoplatformdiensten verzamelen in uitvoering van artikel 176/6 voor commerciële doeleinden, zoals direct marketing, profilering en op gedrag gerichte reclame. Elke verwerking van persoonsgegevens die valt onder de AVG dient natuurlijk te gebeuren conform deze AVG. Een verordening heeft ingevolge artikel 288 VWEU een algemene strekking en is verbindend in al haar onderdelen en rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat. Het gevolg van deze rechtstreekse toepasselijkheid is dat het overschrijven of omzetten van een verordening niet nodig is. Daarom wordt in dit ontwerp van decreet niet verder ingegaan op de verplichtingen waaraan de aanbieders van de videoplatformdiensten zich moeten houden bij de verwerking van persoonsgegevens.

In de tweede paragraaf wordt bepaald dat de aanbieders van videoplatformdiensten bij het nemen van de hierboven vermelde passende maatregelen rekening moeten houden met de aard van de desbetreffende inhoud, de schade die deze inhoud kan berokkenen, de kenmerken van de te beschermen categorie personen, de in het geding zijnde rechten en gerechtvaardigde belangen, waaronder die van de aanbieders van videoplatformdiensten en de gebruikers die de inhoud hebben gecreëerd of geüpload, en met het algemeen belang. De passende maatregelen moeten uitvoerbaar en proportioneel zijn en moeten rekening houden met de omvang van de videoplatformdienst en de aard van de verleende dienst. De passende maatregelen mogen ook niet leiden tot eventuele controlemaatregelen vooraf of filtering bij het uploaden van inhoud die niet voldoet aan artikel XII.20, §1, van het Wetboek van economisch recht.

Voor de uitvoering van dit artikel bepaalt de Vlaamse Regering nadere regels. Dit past in de uitvoering van artikel 28ter, lid 4, AVMD2010, zoals ingevoegd door artikel 1, lid 23 van AVMD2018, dat het volgende bepaalt: "*Voor de uitvoering van de in de leden 1 en 3 van dit artikel genoemde maatregelen moedigen de lidstaten het gebruik aan van coregulering overeenkomstig artikel 4bis, lid 1*". Daarbij stimuleert de decreetgever om de mogelijkheden voor coregulering grondig in overweging te nemen.

Artikel 40. Dit artikel voegt een nieuw artikel 176/7 in onder 'Deel III/1 Videoplatformdiensten' in het Mediadecreet en legt aanbieders van videoplatformdiensten een informatieplicht op naar de gebruikers indien de aanbieder van de videoplatformdienst ervan op de hoogte is dat programma's en door gebruikers gegenereerde inhoud commerciële communicatie bevatten. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 28ter van AVMD2010, zoals gewijzigd bij artikel 1, lid 23 van AVMD2018.

Artikel 41. Met dit artikel wordt artikel 176/8 ingevoegd in het Mediadecreet. Met dit artikel wordt de Vlaamse Regulator voor de Media bevoegd om erop toe te zien dat de aanbieders van videoplatformdiensten de passende maatregelen nemen overeenkomstig de artikelen 176/4 tot en met 176/7 en deze ook toepassen.

Met dit artikel wordt artikel 28ter, lid 5 van AVMD2010 omgezet. Artikel 28ter, lid 5 werd ingevoegd in AVMD2010 door artikel 1, lid 23 van AVMD2018. Artikel 28ter, lid 5 van AVMD2010 luidt als volgt:

"De lidstaten stellen de nodige mechanismen vast om de geschiktheid van de door de aanbieders van videoplatforms getroffen maatregelen, die zijn bedoeld in lid 3, te beoordelen. De lidstaten belasten de nationale regulerende instanties of organen met de beoordeling van die maatregelen".

Artikel 42. Dit artikel wijzigt artikel 180 van het Mediadecreet waarin de regels over signaalintegriteit zijn opgenomen. Met dit artikel wordt artikel 7ter van AVMD2010 omgezet. Artikel 7ter werd door artikel 1, lid 12, van AVMD2018 ingevoegd in de AVMD2010.

Artikel 7ter van AVMD2010 luidt als volgt:

"De lidstaten nemen passende en evenredige maatregelen om ervoor te zorgen dat de door aanbieders van mediadiensten aangeboden audiovisuele mediadiensten geen overlay krijgen voor commerciële doeleinden of worden gewijzigd zonder de uitdrukkelijke toestemming van die aanbieders.

Voor de toepassing van dit artikel specificeren de lidstaten in dit verband de nadere regelgeving, waaronder de uitzonderingen, met name wat betreft het beschermen van de gerechtvaardigde belangen van de gebruikers, rekening houdend met de gerechtvaardigde belangen van de aanbieders van mediadiensten die de audiovisuele mediadiensten oorspronkelijk hebben geleverd."

Het invoeren van regels voor signaalintegriteit wordt in overwegende 26 AVMD2018 als volgt verantwoord:

"Om de redactionele verantwoordelijkheid van aanbieders van mediadiensten en de audiovisuele waardeketen te beschermen, is het van essentieel belang in staat te zijn de integriteit van de programma's en audiovisuele mediadiensten, geleverd door aanbieders van mediadiensten, te kunnen waarborgen. Programma's en audiovisuele mediadiensten mogen niet ingekort, gewijzigd of onderbroken of met een overlay voor commerciële doeleinden, worden uitgezonden, tenzij de aanbieders van mediadiensten daarvoor uitdrukkelijk toestemming verlenen. De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat voor overlays waartoe de ontvanger van de dienst voor privégebruik het initiatief heeft genomen of de toestemming heeft verleend, zoals overlays die voortvloeien uit diensten voor individuele communicatie, geen toestemming van de aanbieder van mediadiensten nodig is. Besturingselementen van gebruikersinterfaces die nodig zijn om het apparaat te bedienen of tussen de programma's te navigeren, zoals volumebalkjes, zoekfuncties, navigatiemenu's of lijsten van kanalen, mogen hier niet onder vallen. Ook legitieme overlays zoals waarschuwingen, informatie van algemeen belang, ondertiteling of commerciële communicatie die door de aanbieder van mediadiensten wordt aangeboden, mogen niet onder de bepaling vallen. Onverminderd artikel 3, lid 3, van Verordening (EU) 2015/2120 van het Europees Parlement en de Raad mogen datacompressietechnieken die de omvang van een gegevensbestand verkleinen en andere technieken die een dienst aan de distributiewijze aanpassen (zoals resolutie en codering), zonder de inhoud te wijzigen, niet onder de bepaling te vallen.

Maatregelen ter bescherming van de integriteit van programma's en audiovisuele mediadiensten dienen te worden opgelegd voor zover deze noodzakelijk zijn om te voldoen aan door de lidstaten overeenkomstig het Unierecht duidelijk gedefinieerde doelstellingen van algemeen belang. Met zulke maatregelen dienen evenredige verplichtingen aan ondernemingen te worden opgelegd die het belang van gerechtvaardigde overwegingen van openbaar beleid dienen."

Signaalintegriteit werd reeds in artikel 180 van het Mediadecreet ingeschreven door het decreet van 19 juli 2013 houdende wijziging van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie.

Het uitgangspunt en doelstellingen van artikel 7ter van AVMD2010 zijn identiek aan het uitgangspunt en doelstellingen van huidig artikel 180 van het Mediadecreet, namelijk de bescherming van de omroeporganisaties en de eindgebruiker: *"De doorgifte van lineaire omroepprogramma's en de functionaliteiten die dienstenverdelers met betrekking tot lineaire omroepprogramma's aanbieden, mogen de redactionele autonomie en controle van de omroeporganisaties niet in gevaar brengen. Elke inbreuk daarop zal alle waarborgen die het Mediadecreet aan de gebruikers van omroepdiensten biedt, op korte of middellange termijn uithollen."* (Stuk 1703/1 (2011-2012)). Dezelfde bescherming wordt in het kader van de AVMD2010 ook uitgebreid naar de niet-lineaire context.

Artikel 180, § 1, lid 1 van het Mediadecreet bevat het principe van signaalintegriteit voor lineaire televisieomroepprogramma's. In het nieuwe artikel 180, § 1, lid 2 van het Mediadecreet wordt het principe van signaalintegriteit uitgebreid naar niet-lineaire televisiediensten en de daarin vervatte programma's. Hiermee wordt uitvoering gegeven aan artikel 7ter van AVMD2018 dat van toepassing is op alle audiovisuele mediadiensten, zowel lineaire als niet-lineaire. Het is belangrijk te benadrukken dat *"onverkort, ongewijzigd en in hun geheel"* in het kader van *"niet-lineaire televisiediensten en de daarin vervatte programma's"* geen afbreuk doet aan het feit dat het inherent is aan een niet-lineair aanbod dat de kijker zelf bepaalt wanneer hij een programma zal bekijken.

Overwegende 26 AVMD2018 erkent dat, om de redactionele verantwoordelijkheid van televisieomroeporganisaties en de audiovisuele waardeketen te beschermen, het van essentieel belang is dat televisieomroeporganisaties in staat zijn de integriteit van de programma's en audiovisuele mediadiensten, geleverd door televisieomroeporganisaties, te kunnen waarborgen. Programma's en audiovisuele mediadiensten mogen niet ingekort, gewijzigd of onderbroken of met een overlay voor commerciële doeleinden, worden uitgezonden, tenzij de aanbieder van de mediadienst hiervoor uitdrukkelijk toestemming heeft verleend.

Artikel 180, §2 van het Mediadecreet bepaalt reeds dat elke functionaliteit die een dienstenverdelers aan de eindgebruikers aanbiedt en die het mogelijk maakt om de in het eerste lid bedoelde lineaire televisieomroepprogramma's op een uitgestelde, verkorte of gewijzigde wijze te bekijken, onderworpen is aan de voorafgaande toestemming van de betrokken televisieomroeporganisatie. Als de dienstenverdelers aan de eindgebruikers voorgaande functionaliteiten met betrekking tot die lineaire televisieomroepprogramma's willen aanbieden, moeten zij daartoe vooraf de uitdrukkelijke en bijzondere toestemming van de betrokken televisieomroeporganisatie verkrijgen. Het feit dat commerciële overlays de toestemming vereisen van de televisieomroeporganisaties vloeit dan ook voort uit het bestaande artikel 180 van het Mediadecreet. Bovendien staat dat zo ook reeds bepaald in de memorie van toelichting bij artikel 180 van het Mediadecreet (Stuk 1703/1 (2011-2012)). Overlays die de redactionele controle en autonomie van de omroeporganisatie in gevaar brengen, kunnen niet worden toegevoegd zonder de uitdrukkelijke toestemming van de betrokken televisieomroeporganisatie. Bijgevolg moet er geen expliciete verwijzing naar commerciële overlays worden opgenomen in artikel 180. Rekening houdend met de uitbreiding naar niet-lineaire televisiediensten en de daarin vervatte programma's wordt de toestemmingsvereiste voor de door een dienstenverdelers aangeboden functionaliteiten die het voor de eindgebruiker mogelijk maken om niet-lineaire televisiediensten en de daarin vervatte programma's op een verkorte of gewijzigde manier te bekijken, opgenomen in een nieuw artikel 180, § 2, tweede lid.

Overwegende 26 AVMD2018 bevat uitzonderingen waarvoor geen toestemming vereist is van de omroeporganisaties. Eerder dan een aantal uitzonderingen op de toestemmingsvereiste expliciet op te nemen in de tekst van het Mediadecreet, wordt het huidige uitgangspunt van het Mediadecreet behouden, namelijk dat toestemming enkel nodig is in de gevallen die uitdrukkelijk in het Mediadecreet zijn vernoemd. *A contrario* is er in alle andere gevallen geen voorafgaande toestemming nodig. Voorgaande doet op geen enkele manier afbreuk aan de uitzonderingen die opgenomen staan in overweging 26 AVMD2018.

Artikel 43. Dit artikel voegt een nieuw artikel 183/1 in het Mediadecreet in. Met dit artikel wordt het verboden om persoonsgegevens van minderjarigen die de dienstenverdelers verzamelen via instrumenten voor leeftijdscontrole of via andere technische maatregelen die zij implementeren om minderjarigen te beschermen tegen programma's die hun lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling zouden kunnen aantasten te verwerken voor commerciële doeleinden, zoals direct marketing, profilering en op gedrag gerichte reclame.

Elke verwerking van persoonsgegevens die valt onder de AVG dient natuurlijk te gebeuren conform deze AVG. Een verordening heeft ingevolge artikel 288 VWEU een algemene strekking en is verbindend in al haar onderdelen en rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat. Het gevolg van deze rechtstreekse toepasselijkheid is dat het overschrijven of omzetten van een verordening niet nodig is. Daarom wordt in dit ontwerp van decreet niet verder ingegaan op de verplichtingen waaraan de dienstenverdelers zich moeten houden bij de verwerking van persoonsgegevens.

Artikel 44. Met dit artikel wordt de aanhef van artikel 187 van het Mediadecreet aangepast omwille van de leesbaarheid.

Artikel 45. Dit artikel voegt een nieuw lid toe tussen artikel 216, paragraaf 4, lid 2 en lid 3, van het Mediadecreet.

Met dit artikel wordt artikel 30, lid 5, van AVMD2010, zoals gewijzigd door artikel 1, lid 25, van AVMD2018, omgezet. Artikel 30, lid 5, van AVMD2010 bepaalt onder meer dat een besluit tot ontslag naar behoren wordt gemotiveerd, vooraf wordt bekendgemaakt en beschikbaar is voor het publiek.

Artikel 46. Dit artikel wijzigt artikel 218 van het Mediadecreet. Artikel 218 van het Mediadecreet bepaalt de missie van de Vlaamse Regulator voor de Media en legt de taken vast van de algemene kamer en van de kamer voor onpartijdigheid en bescherming van minderjarigen. In dit artikel worden verwijzingen aangebracht naar de artikelen van het Mediadecreet die door de omzetting van AVMD2010, zoals gewijzigd door AVMD2018, zijn gewijzigd of toegevoegd en die gevolgen hebben voor de bevoegdheden van de Vlaamse Regulator voor de Media.

Artikel 47. Dit artikel wijzigt artikel 220 van het Mediadecreet. De verwijzingen in artikel 220 naar de artikelen 44, 45, 72,5° en 176,1° worden geschrapt omdat die artikelen worden opgeheven. Tegelijk moet een verwijzing naar de nieuwe artikelen 40/1, 176/4, §1, 1°, 176/4, §1, 2° en 220/1 worden opgenomen.

Artikel 48. Dit artikel voegt in het Mediadecreet een nieuw artikel 220/1 in en zet artikel 30bis, lid 3 van AVMD2010, ingevoegd door artikel 1, lid 26 van AVMD2018, om. Artikel 30bis, lid 3 van AVMD2010 luidt als volgt:

“Indien de regulerende instantie of het regulerend orgaan van een lidstaat waarop de diensten van een onder de bevoegdheid van een andere lidstaat vallende aanbieder van mediadiensten zijn gericht, aan de regulerende instantie of het regulerend orgaan van de lidstaat die bevoegd is ten aanzien van die aanbieder,

een verzoek betreffende de activiteiten van die aanbieder zendt, doet deze laatste instantie of dit laatste orgaan al het mogelijke om het verzoek binnen twee maanden te behandelen, onverminderd striktere termijnen die uit hoofde van deze richtlijn van toepassing zijn. Op verzoek verstrekt de regulerende instantie of het regulerend orgaan van de lidstaat waarop de diensten gericht zijn, de regulerende instantie en/of het regulerend orgaan van de lidstaat die bevoegd is, alle informatie die nuttig kan zijn voor de behandeling van het verzoek”.

Artikel 49. Dit artikel vervangt artikel 221 van het Mediadecreet en zet het nieuwe artikel 4 van de AVMD2010, gewijzigd door artikel 1, lid 5, van AVMD2018, om. Het nieuwe artikel 221 breidt het toepassingsgebied van de zogenaamde “omzeilingsprocedure” uit naar alle televisiediensten. Het oude artikel 221 had alleen betrekking op lineaire televisiediensten.

De Vlaamse Gemeenschap mag op de door AVMD2010 gecoördineerde gebieden, zoals gewijzigd door AVMD2018, meer gedetailleerde of strengere maatregelen toepassen op televisieomroeporganisaties die onder haar bevoegdheid vallen, er evenwel op toeziend dat deze maatregelen in overeenstemming zijn met de algemene beginselen van het gemeenschapsrecht.

Deze procedure is van toepassing wanneer de Vlaamse Regulator voor de Media van oordeel is dat een televisieomroeporganisatie die onder de bevoegdheid valt van een andere lidstaat van de Europese Unie televisiediensten aanbiedt die volledig of hoofdzakelijk gericht zijn op de Vlaamse Gemeenschap.

Bij de beoordeling, per geval, of een uitzending door een in een andere lidstaat gevestigde omroeporganisatie volledig of hoofdzakelijk op de Vlaamse Gemeenschap gericht is, kan de Vlaamse Regulator voor de Media verwijzen naar indicatoren zoals de herkomst van commerciële communicatie, abonnementsgelden, de hoofdtaal van de dienst of het bestaan van programma’s of commerciële communicatie die specifiek gericht zijn op het publiek van de Vlaamse Gemeenschap. De Vlaamse Regulator voor de Media mag, onverminderd de toepassing van het land van oorsprongbeginsel, maatregelen nemen die het vrij verkeer van televisiediensten beperken, doch enkel onder de voorwaarden en volgens de procedure vastgelegd in dit decreet. Het Hof van Justitie heeft steeds gesteld dat elke beperking van de vrijheid van dienstverrichting, zoals elke afwijking van de grondbeginselen van het Verdrag, restrictief moet worden geïnterpreteerd.

Wanneer de Vlaamse Regulator voor de Media aan de Europese Commissie meldt dat een televisieomroeporganisatie zich in de bevoegde lidstaat heeft gevestigd om strengere voorschriften op door AVMD2010 gecoördineerde gebieden, zoals gewijzigd door AVMD2018, te omzeilen, voorschriften die op die televisieomroeporganisatie van toepassing zouden zijn indien hij in de Vlaamse Gemeenschap zou zijn gevestigd, moet hij geloofwaardige en met bewijsmateriaal gestaafde informatie in die zin verstrekken. Dat bewijsmateriaal dient in detail een reeks bevestigende feiten toe te lichten zodat de omzeiling redelijkerwijs kan worden vastgesteld.

Artikel 50. Dit artikel vervangt artikel 222 van het Mediadecreet en zet het nieuwe artikel 4 van AVMD2010, ingevoegd door artikel 1, lid 5, van AVMD2018, om. Het nieuwe artikel 222 breidt het toepassingsgebied van de zogenaamde “omzeilingsprocedure” uit naar alle televisiediensten. Het oude artikel 222 had alleen betrekking op lineaire televisiediensten.

De procedure vermeld in artikel 222, is van toepassing in de gevallen waarin een onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap vallende televisieomroeporganisatie een televisiedienst aanbiedt die volledig of hoofdzakelijk gericht is op het grondgebied van een andere lidstaat, en die andere

lidstaat is van oordeel dat de betrokken televisieomroeporganisatie zich in de Vlaamse Gemeenschap heeft gevestigd om de strengere voorschriften op door de AVMD2010 gecoördineerde gebieden, zoals gewijzigd door AVMD2018, te omzeilen; die strengere voorschriften zouden op die televisieomroeporganisatie van toepassing zijn indien hij in de lidstaat waarop hij zijn diensten richt, zou zijn gevestigd.

De procedure houdt rekening met de bedenkingen van de lidstaten zonder de juiste toepassing van het land van oorsprongbeginsel ter discussie te stellen. Het begrip "regels van algemeen belang" is door het Hof van Justitie ontwikkeld in zijn rechtspraak betreffende de artikelen 43 en 49 van het Verdrag, en omvat onder meer regels inzake consumentenbescherming, bescherming van minderjarigen en cultuurbeleid. De Vlaamse Regulator voor de Media moet ervoor zorgen dat de specifieke regels ter zake objectief noodzakelijk zijn, op niet-discriminerende wijze worden toegepast, geschikt zijn om de beoogde doelstellingen te verwezenlijken en zich beperken tot hetgeen noodzakelijk is om deze te verwezenlijken.

Artikel 51. Met dit artikel wordt in artikel 226 van het Mediadecreet vastgelegd dat de raad van bestuur van de Vlaamse Regulator voor de Media de jaarlijkse begroting opmaakt en dat die begroting openbaar wordt gemaakt.

Met dit artikel wordt artikel 226 van het Mediadecreet aangepast aan artikel 30, lid 4, van AVMD2010, zoals gewijzigd door artikel 1, lid 25, van AVMD2018. Artikel 30, lid 4, van AVMD2010, zoals gewijzigd door artikel 1, lid 25, van AVMD2018, bepaalt onder meer dat de nationale regulerende instanties over hun eigen jaarlijkse begrotingen beschikken en dat die begrotingen openbaar worden gemaakt.

Artikel 52. Met dit artikel wordt artikel 227/1 van het Mediadecreet gewijzigd en wordt gevolg gegeven aan artikel 30, lid 4, van AVMD2010, zoals gewijzigd door artikel 1, lid 25, van AVMD2018. Dat artikel bepaalt onder meer dat de nationale regulerende instanties of organen bijdragen aan de werkzaamheden van de Europese groep van regelgevende instanties voor audiovisuele mediadiensten ERGA.

Artikel 30ter van AVMD2010, ingevoegd door artikel 1, lid 26, van AVMD2018 bepaalt dat ERGA is samengesteld uit vertegenwoordigers van de nationale regulerende instanties of organen op het gebied van audiovisuele mediadiensten die in de eerste plaats verantwoordelijk zijn voor het toezicht op de audiovisuele mediadiensten, of, wanneer er geen nationale regulerende instantie of nationaal regulerend orgaan is, door andere vertegenwoordigers die volgens hun procedures zijn gekozen. Voor de Vlaamse Gemeenschap is dat de Vlaamse Regulator voor de Media.

ERGA werd opgericht bij besluit van de Europese Commissie van 3 februari 2014 met als doel de samenhangende toepassing van het EU-regelgevingskader voor de audiovisuele sector in alle lidstaten. De rol van ERGA is de Commissie technische deskundigheid te leveren bij haar werkzaamheden met het oog op een samenhangende uitvoering van AVMD2010, zoals gewijzigd door AVMD2018, in alle lidstaten en om de samenwerking tussen de nationale regulerende instanties of organen onderling en tussen de nationale regulerende instanties of organen en de Commissie te vergemakkelijken.

De Europese Commissie kan ERGA raadplegen over elke kwestie in verband met audiovisuele mediadiensten en videoplatformen. ERGA moet de Europese Commissie ondersteunen door technische deskundigheid, door adviezen te geven en door de uitwisseling van beste praktijken. Op verzoek van de Europese Commissie verstrekt ERGA niet-bindende adviezen met betrekking tot de bevoegdheid, maatregelen die afwijken van de vrijheid van ontvangst en

maatregelen ter bestrijding van de omzeiling van bevoegdheid. ERGA moet tevens in staat zijn technisch advies te verstrekken over elke reguleringsaangelegenheid in verband met het kader voor audiovisuele mediadiensten, onder meer op het gebied van haatzaaiende uitlatingen en de bescherming van minderjarigen alsmede over de inhoud van audiovisuele commerciële communicatie over voedingsmiddelen met een hoog vet-, zout of natrium- en suikergehalte.

De rol van ERGA wordt door AVMD2018 formeel erkend en versterkt.

Artikel 53. In artikel 228 van het Mediadecreet wordt bepaald dat de algemene kamer sancties kan opleggen aan respectievelijk "de omroeporganisatie, dienstenverdelers in kwestie of het netwerk in kwestie". Door deze exhaustieve maar onvolledige opsomming kan de Vlaamse Regulator voor de Media moeilijkheden ondervinden om sancties op te leggen aan (nieuwe) spelers zoals aanbieders van videoplatformdiensten of aan spelers die bijvoorbeeld geen kennisgeving of aanmelding bij de Vlaamse Regulator voor de Media moeten doen maar wel onder de toepassing van het Mediadecreet vallen zoals buitenlandse televisiediensten die op de Vlaamse Gemeenschap zijn gericht of omroepactiviteiten die geen omroepdiensten zijn omdat ze niet-economisch van aard zijn. Om hieraan te verhelpen wordt met dit artikel de uitdrukkelijke verwijzing naar omroeporganisaties, dienstenverdelers en netwerken vervangen door een algemene verwijzing naar elke natuurlijke persoon of rechtspersoon waarop het decreet van toepassing is.

In artikel 228 van het Mediadecreet wordt met dit artikel verder ook de verwijzing naar artikel 176 geschrapt en vervangen door een verwijzing naar artikel 40/1. Artikel 176 van het Mediadecreet, dat een afwijking inhoudt op het vrij verkeer van niet-lineaire televisiediensten, wordt met dit decreet immers opgeheven en vervangen door artikel 40/1, dat van toepassing is op zowel lineaire als niet-lineaire televisiediensten.

Artikel 54. In artikel 229 van het Mediadecreet wordt bepaald dat de kamer voor onpartijdigheid en bescherming van minderjarigen sancties kan opleggen aan respectievelijk "een omroep van of erkend door de Vlaamse Gemeenschap of aangemeld bij de Vlaamse Regulator voor de Media". Door deze exhaustieve maar onvolkomen opsomming kan de Vlaamse Regulator voor de Media moeilijkheden ondervinden om sancties op te leggen aan (nieuwe) spelers zoals aanbieders van videoplatformdiensten of aan spelers die bijvoorbeeld geen kennisgeving of aanmelding bij de Vlaamse Regulator voor de Media moeten doen maar wel onder de toepassing van het Mediadecreet vallen zoals buitenlandse televisiediensten die op de Vlaamse Gemeenschap zijn gericht of omroepactiviteiten die geen omroepdiensten zijn omdat ze niet-economisch van aard zijn. Om hieraan te verhelpen wordt met dit artikel de uitdrukkelijke verwijzing naar omroeporganisaties vervangen door een algemene verwijzing naar elke natuurlijke persoon of rechtspersoon waarop het decreet van toepassing is.

In artikel 229 van het Mediadecreet wordt met dit artikel ook de verwijzingen naar opgeheven artikelen geschrapt en worden verwijzingen naar het nieuwe artikel 40/1 van het Mediadecreet opgenomen.

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Jan JAMBON

De Vlaamse minister van Brussel, Jeugd en Media,

Benjamin DALLE

Bijlage:

- Richtlijn (EU) 2018/1808 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot wijziging van Richtlijn 2010/13/EU betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten) in het licht van een veranderende marktsituatie.
- Advies van de Sectorraad Media van de Strategische Adviesraad voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media van 17 juli 2020.
- Joker-advies dd. 25 september 2020.
- Advies van de Raad van State van 16 december 2020.
- Advies van de Vlaamse Toezichtcommissie van 26 januari 2021.